

XV legislatura · cinquè període · sèrie P · número 109

Ple del Parlament

Sessió 50, segona reunió, dimecres 22 de juliol de 2026

Presidència del M. H. Sr. Josep Rull i Andreu

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les nou del matí i tres minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general, el lletrat Ferran Domínguez García i el lletrat Joan Ridaó i Martín.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del conseller de la Presidència, la consellera d'Economia i Finances, la consellera d'Interior i Seguretat Pública, el conseller de Justícia i Qualitat Democràtica, la consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica, la consellera d'Educació i Formació Professional, el conseller de Drets Socials i Inclusió, el conseller d'Empresa i Treball, la consellera d'Igualtat i Feminisme, el conseller d'Unió Europea i Acció Exterior, la consellera de Recerca i Universitats, el conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació, el conseller d'Esports, la consellera de Cultura i el conseller de Política Lingüística.

El president

Senyores i senyors diputats, comença la sessió.

Els comunico una nova delegació de vot. El diputat Ernesto Carrión Sablich, del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, ha delegat el seu vot en la diputada Elena Díaz Torreveiano per a aquesta sessió plenària.

Paraules en record d'Amadeu Colldeforns, diputat del Parlament republicà

Abans de començar la sessió de control voldria fer dues referències. La primera, voldria tenir unes paraules de record a Amadeu Colldeforns, que va ser diputat del

primer Parlament republicà i que va morir el 19 de juliol de 1936, ara ha fet noranta anys, a les Drassanes de Barcelona, en un dels primers combats en defensa de la República i de la Generalitat després de l'alçament militar del 18 de juliol del 36. Va ser el primer diputat en morir per aquests fets, i al fons d'aquestemicicle, al darrere a la dreta, a la part de dalt, hi ha una placa en memòria seva que ho recorda. És també un homenatge a tots els diputats i treballadors del Parlament que van ser víctimes de l'alçament militar i de la dictadura franquista.

Avui, per recordar aquests noranta anys de la seva mort, voldria recuperar les paraules del president d'aquesta cambra, el molt honorable senyor Joan Casanovas, durant un homenatge que el Parlament va fer al diputat Colldeforns l'1 d'octubre del 37. Va dir d'ell: «Caigué en les primeres hores de lluita contra el feixisme, caigué deixant al seu nom l'orgull del sacrifici i a aquest Parlament el mèrit cruent de comptar-lo entre els qui han donat generosament la vida per la pàtria.» Ara que s'han complert noranta anys, perpetuem la memòria d'aquell diputat que, manllevant de nou paraules del president Casanovas, «va donar la seva vida pel triomf de les llibertats de Catalunya i del poble».

Avui, quan veiem que els drets que crèiem consolidats es qüestionen, la seva mort i la de tants altres ens recorden el nostre deure de preservar *sempre* la democràcia i enfortir-la.

Manifestació de condol per la mort de Josep Vallverdú i Aixalà

Igualment, en nom d'aquesta cambra, voldria traslladar el condol més sincer als familiars i a les amistats de Josep Vallverdú, que ens va deixar ahir a Balaguer a l'edat de cent tres anys.

Vallverdú va ser un mestre de la paraula que va estimar apassionadament la llengua, la literatura, la cultura i el país. Va bastir una obra immensa que abraçava diverses disciplines, contribuint a fer del català una llengua literària i d'ús habitual entre totes les generacions, dels més infants als adults, sempre amatent a defensar el català, fins i tot en els moments més foscos.

Curador infatigable de l'ànima de la nació, Vallverdú, Medalla d'Or de la Generalitat de Catalunya, ens llega una riuada de coneixement, de paraules i d'estima pel país, que avui, com a cambra, li agraïm col·lectivament.

Pregunta al president de la Generalitat sobre el balanç de l'acció de govern pel que fa a la gestió i a la defensa de Catalunya en el control de l'execució de les inversions de l'Estat

317-00304/15

El primer punt de l'ordre del dia són les preguntes amb resposta oral. I comencem amb la primera pregunta, que la formula el Grup Parlamentari de Junts, sobre els darrers esdeveniments polítics. Té la paraula la diputada senyora Mònica Sales de la Cruz.

Mònica Sales de la Cruz

Gràcies, president. Ens sumem a aquestes paraules de memòria i de condol. Dijous passat vam aconseguir una nova victòria a Europa, un aval rotund a la llei d'amnistia. Ara els jutges espanyols ja no tenen excuses per no aplicar-la. Almenys podrien fer com vostè, que primer va dir «ni amnistia ni nada de eso», i ara, en canvi, sembla que haja estat el ponent de la llei.

Fet aquest apunt necessari, acaba el curs polític, i vostè ha suspès, president, en la gestió i en la defensa de Catalunya. Podria posar molts exemples, com hem fet durant aquests darrers mesos, però avui en diré només dos, que exemplifiquen molt bé el seu Govern. El primer és sobre la gestió. El curs escolar començarà de la mateixa manera que es va acabar, amb una vaga. Vostè va anunciar un acord històric, i la realitat és que no ha resolt res, al contrari, ho ha empitjorat encara més, i mire que era difícil de fer això. Al setembre, el seu conflicte amb els docents continuarà encara ben viu.

I el segon, sobre la defensa de Catalunya. Les dades d'inversió del Govern espanyol són demolidores: 452 euros per madrileny, 162 per català –452, 162. Madrid rep gairebé tres vegades més que Catalunya; això no es correspon ni amb el pes econòmic ni amb el pes demogràfic. Catalunya és una de les primeres a aportar i és una de les últimes a rebre. Ja no és només una asfíxia premeditada; és una humiliació

en tota regla, i vostè calla, ho accepta i ho tolera. L'únic que proposa és un consorci amb el suport d'Esquerra; si això és ser útils, millor que no donin lliçons. President, Catalunya no necessita un consorci –o és que Madrid en té, de consorci?–; Catalunya el que necessita és un president que exigisca allò que ens correspon. I, per tant, una recomanació: si aquest estiu torna a anar de vacances amb el seu amic Pedro Sánchez, en lloc de demanar-li fotografies el que ha de demanar-li és que pague allò que ens deu i, sobretot, que aprofite per reflexionar, perquè el principal problema d'aquest país ja no és només el seu Govern; el principal problema d'aquest país és sobretot vostè.

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Moltes gràcies, senyor president. Vull començar també enviant una forta abraçada a tots els familiars i amics de Josep Vallverdú i tenir unes paraules de reconeixement al que va ser un referent, al que ha estat un referent literari per a Catalunya. La seva obra, molt rica –assagista, lingüista, traductor, mestre de literatura infantil–, ens ha servit a molts per endinsar-nos en el coneixement de la llengua catalana. Un record, per tant, i un homenatge a ell, que, a més, és Medalla d'Or del Govern i Creu de Sant Jordi.

Senyora Mònica Sales, la sentència del Tribunal de Justícia de la Unió Europea és una molt bona notícia. Per a aquells que tenien dubtes –no soc jo dels qui es compten entre ells–, deixa clar que la llei d'amnistia és una llei conforme al dret europeu. Jo he explicat des del primer dia que soc president de Catalunya..., he demanat que s'apliqui amb agilitat i diligència aquesta llei. He demanat..., he mostrat respecte pel poder judicial, però he demanat també respecte pel poder legislatiu que va fer possible aquesta llei. I espero que amb això, per a aquells que encara tenien dubtes, quedin esvaïts, i torno a reclamar la seva aplicació àgil i diligent.

I, efectivament, tenim un problema amb l'execució de les inversions del Govern d'Espanya a Catalunya; estan al voltant, la mitjana dels últims anys, d'un deu per cent. Ara, jo la pregunta que li faig és: vostès estan per solucionar-ho o per recrear-se en

el problema? Perquè jo no fa ni dos anys que soc president i he posat una proposta de solució damunt de la taula, que és crear una eina perquè el Govern de Catalunya tingui el control de l'execució d'aquestes inversions. És un consorci d'inversions. A vostè li pot semblar poc, però no he vist de vostè ni del seu grup cap proposta per resoldre això, més que queixar-se, queixar-se i queixar-se. I m'agradaria que vostès, si no tenen millors idees, donin suport a aquest instrument, consorci d'inversions.

I la pregunta que li faig és: vostès estan per la política útil, per ajudar a resoldre les coses o no? Perquè també vostès tenen una capacitat d'influència al Congrés dels Diputats. No només vostès, no ho oblidin, que hi ha dinou diputats de la meva formació política, hi ha diputats d'Esquerra Republicana, hi ha diputats dels Comuns, però vostès també en tenen –set– de diputats. Estan per ajudar a resoldre això? Estan per exercir la seva influència a favor de que això es corregeixi, que no serà fàcil ni immediat, o estan només per queixar-se, queixar-se i queixar-se?

I no m'ha estranyat la conclusió del seu balanç del meu Govern. És diametralment oposada a la que faig jo. I no m'agrada ser autocomplaent, però sí que li dic que Catalunya va bé i millorarà encara més.

El president

Per repreguntar, té la paraula la diputada senyora Mònica Sales de la Cruz.

Mònica Sales de la Cruz

President, el dia que vulga farem un front comú per defensar el concert econòmic. Sap quin any hi va haver més execució d'inversions de l'Estat a Catalunya? El 2017, un vuitanta-u per cent, amb el president Carles Puigdemont. És la diferència entre defensar cada dia els interessos d'aquest país o supeditar-se als interessos del PSOE. Prenguen-ne nota.

El president

La següent pregunta és sobre els darrers esdeveniments polítics.

Pregunta al president de la Generalitat sobre el compliment del seu compromís en la resolució del conflicte de Catalunya amb l'Estat i l'aplicació de la llei d'amnistia

317-00303/15

I, per formular-la en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Josep Maria Jové i Lladó.

Josep M. Jové Lladó

Moltes gràcies, president. President Illa, dijous passat el Tribunal de Justícia de la Unió Europea va avalar la llei d'amnistia, desmuntant els hilarants arguments plantejats per l'Audiència Nacional i el Tribunal de Cuentas. El TJUE deixava ben clar, com sempre hem defensat, que la llei s'ajusta al dret europeu. Com abans, per vint vegades, el Tribunal Constitucional havia sentenciat que també era constitucional. Però tots sabem que no són jurídiques, sinó polítiques les raons per les quals alguns tribunals no estan aplicant la llei, desobeint així la voluntat de la majoria parlamentària que l'aprovà. Des de dijous, si els queda una mica de dignitat democràtica, l'alta judicatura espanyola hauria de deixar de prevaricar i aplicar-la de manera immediata. Però som conscients que continuarem veient maniobres dilatòries.

La llei d'amnistia és una victòria democràtica de l'independentisme, malgrat que ara alguns vulguin fer un relat diferent. Fer memòria, president, és recordar que vostè, que vostè no la volien. Per això la seva interpretació de la motivació, aplicació i efectes o conseqüències polítiques de l'amnistia difereixen de la nostra. Perquè amb l'amnistia, president, no acaba res; per no acabar, no acaba ni amb tota la repressió que encara avui l'independentisme pateix, perquè un cop s'apliqui, encara algú ens haurà d'explicar qui va ordenar i qui va emparar l'espionatge amb Pegasus o les infiltracions policials fetes sota el mandat del Govern més progressista de la història, i si aquestes encara avui segueixen. I això torna a ser fer memòria, president.

L'amnistia, els deia, és una victòria política perquè, més enllà dels necessaris efectes personals que tindrà sobre els represaliats, suposa el reconeixement de l'existència d'un conflicte polític entre Catalunya i l'Estat, un conflicte democràtic, un conflicte de sobirania, un conflicte que l'Estat espanyol ha afrontat històricament amb repressió, també aquesta vegada. Per això, ha calgut una amnistia que tornés el debat polític dins del marc democràtic perquè, com ha validat el TJUE, les amnisties són un instrument vàlid i legítim per a la resolució d'aquesta mena de conflictes. I això, president, vostè també ho obvien.

President, amnistia no vol dir amnèsia; faci memòria. Si vol retrobament, diàleg, convivència i futur d'esperança i lideratge per Catalunya, com ens deia dijous passat, afronti la resolució del conflicte polític d'una vegada donant la veu al poble de Catalunya, com diu l'acord d'investidura que vostè va signar, com diu el mandat del darrer debat de política general. Va donar, president, la seva paraula. Faci-se'n digne i compleixi.

Moltes gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Gràcies, senyor president. Senyor Jové, ja m'he manifestat reiteradament, i fa just uns minuts, sobre la importància de la sentència del Tribunal de Justícia de la Unió Europea. Jo no perdré ni un segon en fer interpretacions i en recordar ni en justificar, ni en el que va passar. Tots sabem d'on venim. A mi m'importa mirar endavant. I l'amnistia era necessària, perquè a Catalunya es poguessin normalitzar les relacions polítiques i perquè poguéssim tornar al terreny de la política el que mai haguéssim hagut de sortir del terreny de la política. Això és la meua interpretació.

Estic fil per randa d'acord amb el preàmbul de la llei, de la llei d'amnistia, per a la normalització política, social i institucional de Catalunya. I des del primer dia m'he manifestat a favor de l'aplicació diligent i àgil d'aquesta llei. I espero que ara a ningú n'hi quedi cap dubte. Ho vaig dir el mateix dia que vam conèixer, pocs minuts després de que coneguéssim aquesta sentència, en una declaració institucional que vaig fer com a president de la Generalitat de Catalunya al Palau de la Generalitat.

A partir d'aquí, tots hem de poder fer política, tots hem de poder respectar el marc de convivència i tots hem de poder expressar cap on volem que vagi el país. I, sí, efectivament, podem parlar de quin encaix ha de tenir Catalunya amb la resta d'Espanya. I aquí hi ha diferents posicions. Vostè representa una formació independentista i ja sap que no estic d'acord amb la independència –jo soc federalista– però n'hem de poder parlar i hem de poder decidir entre tots. Clar que sí.

Dins del marc de la convivència i amb respecte a l'Estat de dret. És el que jo demano, el que jo defenso i jo treballo perquè sigui realitat.

Moltes gràcies.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Josep Maria Jové i Lladó.

Josep M. Jové Lladó

Gràcies, president. Aprofitar els pocs segons que em queden per tenir unes sentides paraules d'homenatge per la immensa figura de Josep Vallverdú. Josep, mestre, que la terra et sigui lleu.

Moltes gràcies.

El president

La següent pregunta és sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la negativa a rebre al Parlament els jugadors catalans de la selecció espanyola de futbol

317-00298/15

I per formular-la, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Alejandro Fernández Álvarez.

Alejandro Fernández Álvarez

Gracias, presidente. En su libro *1984*, Orwell acuñó un término para definir la capacidad de los peores gobernantes para la manipulación y el adoctrinamiento, y lo llamó el «doblepensar», es decir, la capacidad de sostener dos tesis radicalmente contradictorias, asegurando que ambas son verdaderas en función de la conveniencia.

Parece mentira, señor Illa, que usted, tan modosito, se haya convertido en el mejor maestro de tan abyecta práctica, porque solo así puede usted felicitar en redes la victoria de España en el mundial y a la vez votar en contra de recibir en el Parlament a los catalanes campeones del mundo. Porque solo así puede usted fingir emoción

por la victoria de España y a la vez prometerle a Esquerra selecciones deportivas catalanas para enfrentarse a España.

Ya sabemos que la oficina de selecciones que ha pactado con Esquerra Republicana no deja de ser una *menjadora* más donde colocar a los suyos y a sus socios. Tras la oficina de selecciones, ¿qué se juegan a que en breve anunciarán *l'observatori, el pacte nacional, la taula pel pacte, el pacte per la taula, el consorci i, per descomptat i donada la matèria, el mediador internacional?*

¿Pero de verdad era necesario votar en contra de recibir aquí a los catalanes campeones? Yo le animo a rectificar, que les recibamos como merecen, porque han sido parte fundamental del triunfo y poder gritar con ellos el lema que representa a los millones de catalanes que celebramos juntos un triunfo histórico: Visca Catalunya! y ¡Viva España!

Muchas gracias.

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Tocar d'oïdes té problemes. Jo no necessito cap acord del Parlament de Catalunya per saber què he de fer. A tots els esportistes catalans (*veus de fons*), a tots els esportistes catalans... No, no, posi's tranquil i escolti bé el que li dic: a tots els esportistes catalans que han tingut èxits, m'he ofert per rebre'ls al Palau de la Generalitat. I ho vaig fer amb els nou jugadors catalans que formen part de la selecció espanyola, i no han pogut venir. S'ha equivocat. S'ha passat de frenada. Aquí no han votat res en contra. Aquí hi ha hagut un intent d'instrumentalitzar la selecció i de fer política amb el futbol per part d'alguns partits polítics, com vostè.

I apliqui's lo d'Orwell a vostè mateix, perquè he sentit un dirigent del seu partit dir que l'agressió, l'agressió sediciosa al dret no pot quedar impune i molt menys recompensada: Aznar. Diu vostè que acatarà la sentència. I diu el senyor Feijóo que acatarà la sentència. Pacten amb VOX que diu que vol revisar això. On és vostè? Què fa el seu partit per Catalunya, a part de dir alguna tonteria de tant en tant?

Gràcies.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Alejandro Fernández Álvarez.

Alejandro Fernández Álvarez

Gracias, presidente. ¿Sabe cuál es la única ventaja? ¡Es que son ustedes tan previsibles! Mire, no han tardado ni veinticinco segundos en practicar el doblepensar orwelliano. Lo ha hecho en la pregunta anterior sin sonrojarse diciendo que usted ha defendido toda la vida la amnistía, y lo dice y se queda tan ancho. Lo mejor de todo es que lo practica también en la pregunta que yo le he formulado.

Ahora resulta que usted puede valorar en redes la victoria de la selección española y eso es institucional. Si lo hago yo, es politizar e instrumentalizar. Puede decir usted que recibirlos aquí no es importante, y lo acaba de decir, porque el Parlament no es importante. Aquí solo su excelencia es importante. ¿Pero de qué va? ¡Relájese un poco!

Por lo tanto (*alguns aplaudiments*), por lo tanto, mire, ayer votaron en contra de recibir a los catalanes campeones del mundo aquí. Eso es lo que tiene que rectificar y déjese de milongas.

Muchas gracias.

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

No he de rectificar res, és vostè que ha de rectificar. És vostè què ha de rectificar. I faria bé en no voler instrumentalitzar un triomf que és de tots. Faria molt bé. I faria bé en explicar i faria bé en explicar i en aclarir quina és la seva posició, la posició seva, específicament seva, i la del Partit Popular de Catalunya respecte a la convivència a Catalunya i respecte a l'amnistia. I faria bé en especificar quina és la seva posició, la seva i la del seu grup respecte al català, a l'oficialitat del català a Europa. I faria bé en especificar què ofereix el Partit Popular de Catalunya a Catalunya. Li responc jo: conjunt buit, zero, res!

El president

La següent pregunta és sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la gestió de la política energètica davant les necessitats de refrigeració d'aquest estiu

317-00302/15

I, per formular-la en nom del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, té la paraula el diputat senyor Ignacio Garriga Vaz de Concicao.

Ignacio Garriga Vaz de Concicao

Señor Illa, yo no voy a contribuir a un debate político secuestrado por el futuro de un delincuente que huyó en un maletero y que no tengo duda que acabará en la papelera de la historia, como todos los socios del Partido Socialista, de su Gobierno.

Yo quiero interpelarlo a usted sobre la dirección a la que sigue conduciendo a Cataluña, en esta senda del colapso total. El último episodio, el miércoles pasado, lo protagonizó Red Eléctrica. Solicitó a industrias catalanas que cesaran temporalmente el consumo energético porque, por un lado, se produjo una bajada inesperada de la energía eólica, a la vez que los hogares catalanes tenían un pico de consumo extraordinario.

Y por eso yo le quiero preguntar: ¿Este verano los catalanes tendremos que escoger entre trabajar y refrigerar nuestros hogares?

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Primer, a mi no em vingui amb amenaces aquí, a mi no em vingui amb amenaces, i vagi amb compte que no sigui vostè víctima de les seves pròpies paraules algun dia a no tardar massa. Mantingui el respecte i el to. Està parlant amb diputats i està parlant amb membres del Govern de Catalunya.

I la segona cosa. Té bastanta barra, vostè, perquè vostè nega el canvi climàtic i estem amb una onada de calor, que té com a conseqüència, efectivament, que haguem de fer regulacions i que haguem d'apostar per energies renovables. Té bastanta barra.

Reconegui el canvi climàtic i apliqui's les mesures per combatre'l, que són les energies renovables.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Ignacio Garriga Vaz de Concicao

Ignacio Garriga Vaz de Concicao

Señor Illa, no son amenazas. Es interpelar a un presidente de la Generalitat que se ha demostrado incompetente, incapaz de liderar Cataluña, porque yo hace más de un año ya le advertí de las consecuencias de sus nefastas políticas energéticas. Porque ese episodio de suspensión temporal de la industria catalana ya se produjo y usted no ha cambiado absolutamente nada. Es más, usted persiste en el plan PSOE de dismantelar Ascó, de dismantelar Vandellòs, que le recuerdo –por si no lo sabe– que son las responsables de la generación del sesenta por ciento de la energía eléctrica que necesita Cataluña. Es un completo suicidio, señor Illa.

Los catalanes no se preguntan si se producirá un apagón en Cataluña, sino cuándo se producirá ese apagón, porque usted es incapaz de garantizar algo tan fundamental como es el equilibrio del sistema energético. Y eso tiene consecuencias: las industrias se van, los empleos se destruyen, las familias tienen que elegir si calentar su hogar o ir a trabajar.

En definitiva, yo le exijo a usted que trabaje en esa línea, pero es cierto también que esperanzas en usted o en su Gobierno, cero, porque a ustedes solo les importa su sillón y lo han demostrado en su momento aprobando una ley de amnistía, aun sabiendo que era inmoral. Lo han demostrado ustedes cuando cumplen las órdenes, como buenos vasallos, de los lobbies ecologistas para dismantelar las nucleares, y por eso ustedes promueven la invasión migratoria, porque saben que dentro de muy poco no les votará ni uno de los que le votaron en las últimas elecciones.

Luego, un día más, tengo que recordarles a los catalanes que el futuro de Cataluña pasa, de manera inexcusable, por desalojar al Partido Socialista de todas las instituciones, acabar con sus políticas delirantes, oportunistas y, por supuesto, irresponsables y corruptas.

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Pot caure baix, com vostè cau sovint, però no fa falta fer d'escolanet del lobby nuclear. No fa falta. El mix energètic de Catalunya és un mix resistent i solvent. L'aposta del Govern és per les energies renovables i no fa falta que vingui vostè a explicar vostè aquí en públic el que ja m'expliquen els del lobby nuclear. No crec que el paguin per això els ciutadans de Catalunya; el paguen per fer política en bé del país.

I sobre lo segon, miri, els catalans han triat i han triat mirar endavant i anar endavant, i que el país avanci, que és el que està fent Catalunya: avançar. I, per cert, parlant de la selecció espanyola, hi ha fills d'immigrants i immigrants jugant a la selecció espanyola i són tan espanyols com vostè i com jo.

El president

La següent pregunta és sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la reivindicació de l'ús de la prefectura de policia de la Via Laietana, 43, de Barcelona, com a espai exclusiu de memòria democràtica

317-00300/15

I, per formular-la en nom del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula la diputada senyora Jéssica Albiach Satorres.

Jéssica Albiach Satorres

Gràcies, president. Bon dia a totes i a tots. President, tortures amb elèctrodes, asfíxia amb bosses de plàstic, pallisses continuades, ofegaments. No estic parlant de Guantánamo. Estic parlant de Via Laietana, 43. Estic parlant de milers de persones, més de quatre mil, que van ser torturades matí, tarda i nit, senzillament per ser gitanos, homosexuals o d'esquerres, moltes d'elles del PSUC, que aquest divendres farà noranta anys de la seua fundació.

Estem al 2026. Què vol dir això? Doncs fa més de cinquanta anys que va morir el dictador i en deu anys en farà un centenar que vam patir un cop d'estat franquista. I

el nostre país va tard, va tardíssim en veritat, en justícia i en reparació a totes les víctimes i a les seues famílies.

Fa molt de temps que venim reclamant que Via Laietana siga un espai de memòria de manera íntegra, de manera total, però la sorpresa ens la vam trobar aquest divendres passat, quan el Ministeri de Política Territorial i Memòria Democràtica va decidir declarar Via Laietana, sí, un espai de memòria, però compatible amb que continue funcionant com una comissaria de la Policia Nacional.

President, li demanem que ature aquest despropòsit; li demanem que parle amb Marlaska, que parle amb el president Sánchez, que escolten les entitats de drets humans, els experts, les entitats memorialistes, les de represaliades. La Policia Nacional ha de ser traslladada a un altre espai, i Via Laietana, 43, ha de ser l'espai de memòria que Catalunya, la democràcia i les persones que van ser torturades mereixen; un espai memorial a l'altura de l'ex-ESMA, a Buenos Aires, o del Museu de la Topografia del Terror, a Berlín. Al final no és tan difícil, senzillament és seguir el camí que ens han marcat altres països com Argentina, com Xile o com Alemanya. Ja que arribem tan tard, com a mínim –com a mínim– fem-ho bé.

Perquè si alguna cosa necessita el nostre país, i jo crec que més ara –i totes ens entenem– és la garantia de no repetició, i la millor pedagogia que podem fer comença per formes efectives de reparació a les torturades; i, per tant, els demanem –els demanem– que Via Laietana, 43, siga un espai de memòria en la seua totalitat i com més aviat millor.

Moltes gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Crec que no fa falta que insisteixi massa en la meua condemna a tots aquests fets que van passar i en dir que el meu partit polític, el Partit dels Socialistes de Catalunya, és hereu de la tradició socialista, que va ser víctima també d'aquestes tortures i que les va combatre i que ha contribuït a superar-les; ho dic per deixar les coses –també en aquest punt– clares.

I crec que tampoc fa falta que expliqui massa, perquè és de coneixement de tots i de totes, que quan el Partit Socialista ha pogut governar a Espanya ha pres passos decisius per no anar tan tard com vostè diu que anem i que tots els avenços que s'han donat en la memòria democràtica han vingut de la mà, justament, de presidents de la meua família política, del Partit Socialista.

I dit això, li dic, totalment d'acord en què Via Laietana ha de ser un espai de memòria democràtica. Ara, també li dic, l'actual Policia Nacional que ocupa aquestes dependències és una policia democràtica i que no... —és una policia democràtica—..., I, per tant —ho vull deixar clar i ho vull dir davant de tothom—, és una policia democràtica. I crec que és compatible que puguin exercir les seves funcions amb recuperar un espai de memòria democràtica allà.

El president

La següent pregunta és sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre les mesures efectives de reclamació a l'Estat del dèficit acumulat amb Catalunya, que impedeix avançar en justícia social, infraestructures i prosperitat econòmica

317-00301/15

I per formular-la, en nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula el diputat senyor Dani Cornellà i Detrell.

Dani Cornellà Detrell

President, primer de tot, una victòria de tots, no —no s'equivoqui—; nosaltres no compartim la seva selecció. (*Aplaudiments.*) Nosaltres continuem treballant per la selecció catalana i per la independència.

Quan ens parla de fer avançar Catalunya des del progrés, la llibertat, la igualtat i la justícia social, ens preguntem si s'oblida que això no és ni ha estat possible per la desinversió sistemàtica i les polítiques que patim. Pensa exigir alguna cosa al Govern socialista, que reconegui Catalunya, que recuperi el dèficit acumulat durant dècades?

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Gràcies, senyor president, penso seguir fent el que estic fent, que és treballar, desenvolupar el pla de govern i, efectivament, posar damunt de la taula instruments per revertir algunes inèrcies que no són positives per a Catalunya com, per exemple, una execució d'inversions del Govern de l'Estat insuficient. Per això vam proposar un consorci d'inversions, que espero que pugui prosperar.

El president

Per respondre, té la paraula el diputat senyor Dani Cornellà i Detrell.

Dani Cornellà Detrell

Miri, president, porta dos anys venent fum. No és hora ja de passar del fum a la proposta? El consorci del qual parla no té cap sentit. Com volen impulsar, gestionar i executar les principals infraestructures de l'Estat a Catalunya quan ens pressuposten quatre engrunes? De l'únic que servirà aquest consorci serà per fer el seguiment de la no execució i de la desinversió constant.

I per a això no cal cap consorci. Fa pocs dies ja s'ha publicat tota la informació i vostè la sap: un 8,6 de la inversió de l'Estat, tot i que aportem un vint per cent del PIB –162 euros per habitant de Catalunya; a Madrid, 452. Tot dit. I no és una novetat, governin vostès o el Partit Popular.

I li recordo, també va pactar el reconeixement de les seleccions esportives catalanes. I què ha fet? Res. Bé, sí que ha fet alguna cosa, vostè només és president d'una part del país, perquè encara que no impulsi la selecció catalana, vostè sí que reconeix la selecció espanyola. Vostè no compleix els acords que ha fet amb altres partits i es pensa que celebrant aquesta victòria ens faran ser espanyols, i tinguin clar que no, que no ens faran ser espanyols.

La seva bandera, la seva selecció no arregla els trens, no arregla els serveis públics, no arregla la desinversió crònica a Catalunya; no arregla res i menys l'aplicació de l'amnistia.

Per tant, vostès porten anys bloquejant Catalunya, impedit que avancem i construïm una Catalunya lliure, inclusiva, social i solidària.

El president

Se li ha acabat el temps, diputat.

Dani Cornellà Detrell

Contra Catalunya tot s'hi val... *(El president retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.)*

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Gràcies. Vostè celebri lo que tingui per convenient i no celebri lo que no vulgui celebrar, però jo celebraré lo que tingui per convenient també. I jo celebro que la selecció espanyola va guanyar un mundial, que nou catalans hi participaven, i crec que la immensa majoria de catalans i catalanes s'han alegrat; si vostè no, ho respecto, però també respecti vostè que jo pugui fer el que crec que he de fer –no sé si m'he explicat.

Lo de vendre fum, l'hi deixo per a vostè, perquè, miri, ampliar l'aeroport no és vendre fum, la presentació de la pacificació de la nacional 2 al Maresme no és vendre fum, les inversions que s'han fet en el túnel de Rubí o en el túnel del Garraf amb Rodalies no són fum, el consorci d'inversions que hem pactat no és fum, una proposta de finançament autonòmic no és fum, l'ampliació de l'estació de tractament d'aigües potables al Baix Llobregat no és fum –tot això no és fum–, el pla CURA per reduir les llistes dependència no és fum, un avantprojecte de llei per escurçar terminis per fer habitatge no és fum..., que sis de cada deu habitatges de protecció que es fan a Espanya són a Catalunya, no és fum; tot això és feina, feina i feina.

Gràcies.

El president

La següent pregunta és sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la manca de cap acció de memòria de la dona assassinada a Soses i les conseqüències de les polítiques a favor de la immigració

317-00299/15

I per formular-la, en nom del Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Setanta-cinc anys, et penses que ja ho has vist tot i esperes que a les acaballes la vida et sigui plàcida i tranquil·la. Però surts a passejar el gos i no tornes a casa, perquè mentre caminaves i prenies la fresca, et topes amb un marroquí de divuit anys que et degolla amb una ampolla de vidre trencada i que t'arrossega camp de blat de moro endins per abandonar-te moribunda.

Es deia Dolors Agustí, per si els interessa. A ella no la «nombrarà» el president d'aquesta cambra a l'inici de la sessió, com sí que fa amb els immigrants il·legals que moren a la mar per culpa de l'efecte crida de l'extrema esquerra; a ella no li dedicaran cap minut de silenci a qui defora –no–, procuraran que el seu nom resti en l'oblit, i si algú fa preguntes, miraran de treure-li importància –cosa dels fets aïllats o brots psicòtics– i recalcaran que han rebaixat –això sí–, el cinc per cent dels furt.

A ella ningú no li retornarà la vida que les polítiques proimmigracionistes dels darrers governs li han arrabassat. TV3 no li dedicarà cap reportatge. Els periodistes que vostès cribren i col·loquen estan massa enfeïnats fent documentals per blanquejar els MENA i presentar-los com a víctimes davant la societat. Ens maten sense pressa, però sense pausa. Ja no hi ha atemptats multitudinaris a les Rambles, ara ens esperen d'un a un sota un pont o se'ns enclasten contra el vehicle mentre esperem que el llum es posi verd.

Les víctimes de terrorisme han de ser indemnitzades per les institucions. Les víctimes de musulmans amb brots psicòtics, no. Com les pitjors asseguradores, la casta política ha trobat la fórmula jurídica idònia per estauviar-se indemnitzacions.

Malgrat l'experiència diària i quotidiana dels catalans, vostè s'entesta a afirmar que Catalunya és segura. Si Catalunya és tan segura com ens vol fer creure, per què no

renuncia al servei d'escorta? Per què l'esperen aquí defora cada dia? Per què l'encapsulen per voltar pel país? De què té por, senyor Illa?, dels catalans o de l'augment exponencial dels brots islamo...?

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Gràcies, senyor president. La persona responsable d'aquest homicidi –presumpte homicidi– que vostè ha dit, està detinguda i a disposició judicial, que és el que passa a Catalunya; qui la fa la paga (*veus de fons*).

Ara, vostè va veure el partit de diumenge i s'ha recuperat ja del disgust? (*Veus de fons*.) Perquè n'hi ha prou amb cent vint minuts on persones, fills d'immigrants (*veus de fons*)...

El president

Silenci, si us plau.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

...ens fan feliç a molta part d'aquest país per desmuntar en una sola nit el seu discurs d'odi; jugada a jugada, desmuntar el seu discurs d'odi. Aquesta és la seva (*veus de fons*)...

El president

Silenci, senyora Orriols.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

La seva Catalunya petita, estreta, d'odi, de rancor, no té futur, senyora Orriols –no té futur. Aquí, qui la fa la paga. (*Veus de fons*.)

El president

Per repreguntar, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Mentre vostè celebra la victòria del seu partit..., del seu equip de futbol, hi ha persones que moren per culpa de les seves polítiques. I li hauria de caure la cara de vergonya.

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

La seva Catalunya estreta, petita, d'odi, de rancor no té futur. Catalunya no és això, senyora Orriols. (*Veus de fons.*)

El president

La següent pregunta és sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre el seu balanç del curs polític i els reptes del proper curs

317-00297/15

I per formular-la, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula el diputat senyor Ferran Pedret i Santos.

Ferran Pedret i Santos

Gràcies, president. Bon dia a tothom. No ho anava a fer, però les primeres paraules que vull adreçar en aquesta sessió de control és per recordar que les persones són responsables del que fan i en circumstàncies molt excepcionals poden arribar a ser responsables del que diuen, però mai es pot fer culpables a tot un grup de persones per raó del seu origen, aspecte, la religió que practiquen, la que no practiquen pels actes d'una persona, de deu o de quinze.

Acabem de veure un (*aplaudiments*) exemple d'un tipus de política que s'ha practicat altres vegades en la història del nostre continent i que tots sabem com acaba.

Dit això, ens trobem al final d'un curs polític, és un moment propici per fer balanç de les polítiques del Govern, de l'estat de la societat, de l'economia catalana; i, per tant, president, és això el que li demano que faci en aquest moment, un balanç de quines han estat les principals fites i reptes assolits en aquest curs polític i quines són les que creu que cal assolir en el següent curs polític.

Gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Gràcies, senyor president. Gràcies, senyor Pedret. Efectivament, som al final d'un curs polític. M'agrada més que fer un repàs del que s'ha fet, fixar-me més en el que ens queda pendent de fer. Crec que és l'obligació d'un governant, d'un dirigent polític mirar sempre què queda per fer, no entrar en... però, en fi, vostè em demana com veig les coses.

Doncs, miri, crec que aquest curs polític ha sigut un curs polític positiu per a Catalunya. Deixi'm subratllar l'aprovació dels pressupostos, que dona un horitzó d'estabilitat per poder desenvolupar tot el programa de govern d'aquí a final de legislatura, i el nostre programa de govern es resumeix en dues parts; es resumeix en dues paraules «prosperitat compartida».

Catalunya segueix generant prosperitat. Fixi's vostè, aquest curs polític hem vist coses que crec que ningú d'aquesta càmera hagués pogut anticipar, una agressió, una guerra d'elecció a l'Iran, que ha acabat com ha acabat, amb una derrota estratègica –al dir de molts opinadors– dels Estats Units, amb gravíssimes repercussions en l'economia internacional, i malgrat això, a Catalunya i a Espanya seguim generant prosperitat.

No vol dir que no haguem d'estar alerta, però seguim generant prosperitat –el Govern seguirà treballant amb les palanques per seguir-la generant–: millora d'infraestructures, energia, aigua, talent i simplificació administrativa, i crec que en cada un d'aquests capítols jo hi podria repassar actuacions concretes que s'han fet durant aquest curs polític, no?

Ara, l'obsessió està també en compartir aquesta prosperitat, no? I aquí seguim tenint l'habitatge com a principal preocupació i motiu d'actuació del Govern. Som, efectivament, la comunitat autònoma que més està fent en habitatge, però hem de fer encara més: el pla 50.000, el pla 214.000, mesures per agilitzar la tramitació urbanística, mesures d'aplicació de la llei d'habitatge que estan donant resultats a

Catalunya –les dades així ho confirmen–, una baixada dels preus de lloguer, però la preocupació per aquesta política, que incideix molt en la desigualtat, és tan important que hem de seguir treballant en aquesta línia, i, des del Govern, estem preparant accions per al proper curs polític, no?

A banda d'això, tot l'impuls reformista en polítiques sanitàries, en polítiques educatives, en polítiques de drets socials, el pla CURA, tot el projecte CAIROS, de reforma de la sanitat, que hem de seguir desenvolupant, i l'educació, que la tenim també molt present, no?

Per tant, jo faig un balanç positiu. Crec que les dades ho confirmen. I deixi'm dir, per resum de tot el que s'ha fet, que Catalunya torna a obrir-se al món, torna a estar present al món, i la imatge icònica, en aquest sentit, és la inauguració de la torre de Jesús (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) aquest passat 9 de juny per part del papa Lleó XIV.

El president

Se li ha acabat el temps...

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Gràcies.

El president

Obrim el capítol de preguntes al Govern.

I abans, però, voldria, en nom de la cambra, donar la benvinguda a l'honorable senyor Raúl Moreno Montaña, el nou conseller de Drets Socials i Inclusió. Benvingut, ben tornat en aquest Parlament.

(*Aplaudiments.*)

Pregunta al Govern sobre les necessitats econòmiques de Catalunya

310-00497/15

La primera pregunta és sobre les necessitats econòmiques de Catalunya. I, per formular-la, en nom del Grup Parlamentari de Junts, té la paraula el diputat senyor Toni Castellà i Clavé.

Toni Castellà i Clavé

Gràcies, president. Honorable consellera, com valora el Govern les dades recentment publicades de l'execució del pressupost de l'Estat d'inversions a Catalunya, i, especialment, com pensa o què pensen fer per revertir-les?

El president

Per respondre, té la paraula la senyora Alicia Romero Llano, consellera d'Economia i Finances.

La consellera d'Economia i Finances (Alícia Romero Llano)

Gràcies, president. Molt bon dia, diputat. Evidentment no podem fer una valoració massa positiva. Crec que les dades no representen ni estan acord amb el nostre PIB ni amb la nostra població, i, per tant, doncs, aquestes dades no ens agraden.

És veritat que són unes dades que es van repetint al llarg dels anys. Hem tingut baixos nivells d'execució i baixa inversió..., o menys del que ens agradaria d'inversió a l'Estat a Catalunya. Però més enllà de la queixa o de fer la diagnosi, que som molt bons a Catalunya fent diagnosi, el que ha fet aquest Govern en aquests quasi dos anys que porta és intentar millorar el finançament o posar respostes, posar solucions per intentar que això millori.

Com? Un model de finançament; més de 4.700 milions d'euros que poden arribar a partir de que s'aprovi aquest model i que podran servir, per exemple, per fer més inversions.

També la condonació del deute del FLA, que esperem que aviat també, doncs, es pugui votar en el Congrés dels Diputats, i representarà menys 17.000 milions d'euros de deute, 1.500 milions d'euros menys en pagament d'interessos, que podran anar, per exemple, per fer inversions.

I el tercer element que hem posat com a solució, el consorci d'inversions, que vostès, per cert, van votar en contra al Congrés. És la millor solució? Doncs miri, no n'hem

escollat cap altra. És la que hem posat sobre la taula. Un consorci mixt entre l'Estat i la Generalitat en què l'Estat passa els recursos que estableix en el seu pressupost per fer inversions a Catalunya, planifiquem conjuntament, licitem i adjudiquem i fem el seguiment de les obres. És una bona solució. A vostès no els hi va agradar. Ens agradaria escoltar-ne alguna altra, perquè, si és bona, doncs, també l'estudiarem.

Moltes gràcies.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Toni Castellà i Clavé.

Toni Castellà i Clavé

Honorable consellera, les dades són demolidores. No «no ens agraden» només; són demolidores. Som el dinou per cent del PIB, som el disset per cent de la població i només s'inverteix el 8,6 per cent. El cinquanta-vuit per cent del pressupost és l'única xifra que s'executa. Què vol dir això? Que quaranta-dos euros de cada cent desapareixen. En el període 2023-2025, això vol dir que han desaparegut 3.000 milions, més de 3.000 milions. Això sí, a la senyora Ayuso li'n donen quatre mil més del que ha demanat. És a dir, Govern Illa, 3.000 milions menys del promès; Govern Ayuso, quatre mil més del promès. És un escàndol monumental.

Ara entenem per què no publicaven les dades. Clar que no publicaven les dades. S'han esperat a tenir els vots d'Esquerra Republicana i dels Comuns als pressupostos perquè surtin les dades. És una aixecada de camisa monumental. Després alguns parlen de política útil. I vostè em fa la proposta..., i la gran proposta per revertir la situació és un consorci. Va «en sèrio»? Un consorci!

Honorable consellera, amb tots els respectes, Catalunya no necessita un consorci; Catalunya necessita escoles, necessita hospitals, Catalunya necessita carreteres... (*aplaudiments*), Catalunya necessita que els trens funcionin, no un consorci.

Perquè, a més, no són ni tan sols els diners de l'Estat, que són els nostres, de diners, que formen part dels 22.000 milions que se'n van i no tornen. I, a sobre, es permet, l'Estat espanyol, ni tan sols invertir el que ha promès.

És el moment de dir prou. Jo l'he escoltat atentament, i també al president de la Generalitat. Sí que li fem una proposta, clar que li fem una proposta: vostès estan

disposats a sumar els seus dinou diputats als nostres diputats de Junts i fer un gran acord de país per plantar-se davant de l'Estat espanyol i no cedir ni un mil·límetre fins que tots els diners dels catalans reverteixin en benefici dels catalans?

Això és alçada de mires. Això és política amb majúscules. Estan disposats a fer política amb majúscules? Estan disposats a defensar els interessos dels catalans a Madrid?

El president

Se li ha acabat el temps, senyor diputat.

Toni Castellà i Clavé

Gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula la consellera d'Economia i Finances.

La consellera d'Economia i Finances (Alícia Romero Llano)

Diputat Castellà, ja sabem on ens va portar la confrontació, enlloc, i no ens va donar cap rèdit. (*Remor de veus.*) Sí, sincerament, és així. I, per tant, nosaltres el que diem és que portem dos anys de govern i tenim un model de finançament sobre la taula que ens aportarà 4.700 milions d'euros més per fer escoles i CAPs, com diu vostè, i, sí, una condonació del deute del FLA que ens permetrà reduir el deute i els interessos, i un consorci d'inversions que és una bona proposta, possible –possible–, perquè, al final, hem de fer que la política sigui útil amb respostes possibles i plausibles, no somnis que realment no ens porten enlloc.

I li diré una cosa, una mica d'autoexigència, ho diu sempre el president Illa. Miri, entre els anys 2016 i 2019, sap quant va invertir la Generalitat de Catalunya a Catalunya, de mitjana? 819 milions d'euros. Sap com van tancar l'execució de les inversions l'any passat? 3.400 milions d'euros. (*Aplaudiments.*) Aquestes són les dades.

El president

La següent pregunta és sobre les millores en el sistema educatiu.

Pregunta al Govern sobre les millores en el sistema educatiu

310-00498/15

I, per formular-la, en nom del Grup Parlamentari de Junts, té la paraula la molt honorable senyora Anna Erra i Solà.

Anna Erra i Solà

Gràcies, president. Consellera, quan vostè va arribar al Govern, una de les seves primeres decisions va ser encarregar a l'OCDE un informe sobre el sistema educatiu català. Després de dos anys, ja el tenim aquí. I la pregunta és: què ens aporta aquest informe que no sabéssim?

El president

Per respondre, té la paraula l'honorable senyora Esther Niubó Cidoncha, consellera d'Educació i Formació Professional.

(Pausa.)

La consellera d'Educació i Formació Professional (Esther Niubó Cidoncha)

Ara sí. Gràcies, president. Molt bon dia. Gràcies, diputada. Doncs ens confirma diagnòstics que d'una part teníem i sobretot ens acompanya en la implementació de mesures que potser compartim, que estem d'acord, per exemple, l'aplicació i l'ampliació de la carrera docent, però que a l'hora de la veritat ningú ha estat capaç d'aplicar.

El president

Per repreguntar, té la paraula la molt honorable senyora Anna Erra i Solà.

Anna Erra i Solà

Miri, consellera, més del vuitanta per cent de les conclusions que diu aquest informe coincideixen ja amb les recomanacions que va fer el grup d'experts; un grup d'experts que cal recordar que va treballar altruistament per fer aquest informe, i, en canvi, molt diferent del cost que ha tingut aquest informe, que ha costat més d'1 milió i mig d'euros; tot per arribar a les mateixes conclusions.

Perquè l'informe, com bé diu, torna a insistir en aspectes que fa anys que ja parlem, que es demana, que s'intenta avaluar, com per exemple insistir en la formació docent,

reforçar el lideratge dels equips directius, reduir la burocràcia o avaluar l'eficàcia real d'abaixar ràtios.

Res de nou, res; tot previsible i conegut. Per això, consellera, han calgut dos anys i una inversió tan elevada per arribar a aquest mateix diagnòstic? Dos anys per arribar a unes conclusions que tothom ja sap, que tothom sabia, que fins i tot vostè segur que, agafant el càrrec, ja n'era conscient, de la situació del sistema?

I ara li demanem: i a partir d'ara, què? Encara falta algun estudi més o bé ja es començaran a prendre decisions? Perquè, com millorarà finalment aquest informe el sistema educatiu?, com es traduiran aquestes conclusions en mesures reals per als centres?, i com s'articularen algunes d'aquestes propostes amb els compromisos adquirits amb els sindicats?

Consellera, ja no ens calen més diagnòstics. No calia, sincerament, un altre informe per saber i perquè ens diguin tot allò que tots ja sabem. El que cal, veritablement, el que necessita el país és un lideratge fort, és prendre decisions i, sobretot, aconseguir acords amplis.

I com ja li hem dit i li hem proposat des de Junts, cal renovar un acord de país per l'educació; un acord construït amb els docents, amb els equips directius, amb la comunitat educativa i amb un ampli consens polític.

Consellera, està disposada a fer-ho?

El president

Per respondre, té la paraula l'honorable consellera d'Educació i Formació Professional.

La consellera d'Educació i Formació Professional (Esther Niubó Cidoncha)

Sí. Gràcies de nou. Miri, aquest Govern té molt clar quin és l'objectiu en matèria de millora educativa, i sabem que, precisament, per enfortir aquest sistema educatiu, requereix tres coses.

Requereix una escolta clara a la comunitat educativa, com estem fent; requereix prendre decisions i actuar per donar resposta a un malestar que existeix, i que sap perfectament que no ve d'avui, sinó que ve de necessitats desateses durant molts

anys, i necessita també desplegar els acords que són fruit de negociacions que hem portat a terme.

I gràcies a aquest treball intens que s'està fent, doncs, començarem el proper curs amb millores palpables tant per les famílies, com per l'alumnat, com pel conjunt dels docents. Per exemple, continuarem millorant, com hem començat a fer aquest curs, la situació retributiva i de condicions laborals de docents i de personal educatiu.

Implementarem, doncs, complements, precisament, aquella compensació per poder fer sortides, per poder fer colònies, que, durant deu anys, efectivament, queien sobre les esquenes i la voluntarietat dels docents.

Millorem..., seguim avançant en la millora de ràtios i avançant en el reforçament de personal d'atenció educativa per reforçar aquesta atenció a la diversitat. Més de 1.700 nous professionals, aules d'acollida, més aules d'acollida, infermeres als centres. Quantes vegades en aquest Parlament hem parlat i hem demanat aquestes infermeres als centres educatius?

A la formació professional, què passava fins ara amb l'alumnat amb necessitats de suport? No tenia cap tipus de suport a la formació professional. La tindrà.

Autoritat docent; declaració i reconeixement de l'autoritat docent i simplificació de la burocràcia.

L'OCDE ens està acompanyant. És un primer informe que, efectivament, ens confirma i ens acompanya. I tot això ho estem fent no només parlant i escoltant l'OCDE; estem parlant amb direccions del conjunt del territori, amb docents, amb famílies, perquè hem d'escoltar totes les veus de la comunitat educativa; no només dels sindicats, que també, i també dels docents, també de vostès i també del conjunt del territori i del món local, que té molt a dir.

I jo vull acabar defensant el dret a l'educació. Penso que hem de defensar el dret a l'educació dels nostres fills i de les nostres filles, i estem treballant, precisament, per tenir un bon inici de curs, amb millores clares del sistema educatiu, i espero que, efectivament, ens acompanyin.

Moltes gràcies.

El president

La següent pregunta és sobre les prioritats del Departament de Drets Socials i Inclusió.

Pregunta al Govern sobre les prioritats del Departament de Drets Socials i Inclusió

310-00499/15

I, per formular-la, en nom del Grup Parlamentari de Junts, té la paraula la diputada senyora Ennatu Domingo i Soler.

Ennatu Domingo i Soler

Gràcies, president. Bon dia a tots i totes. Conseller Raúl Moreno, li desitgem sort en aquesta nova etapa al capdavant del Departament de Drets Socials i Inclusió.

Quines són les prioritats del seu departament?

El president

Per respondre, té la paraula el senyor Raúl Moreno Montaña, conseller de Drets Socials i Inclusió.

El conseller de Drets Socials i Inclusió (Raúl Moreno Montaña)

Moltes gràcies, diputada. Doncs els tres grans reptes, les tres grans línies de treball del nostre departament són les mateixes que vam encetar fa dos anys, perquè considerem que són les correctes, les que hem de treballar. Li resumiré aquestes tres.

La primera, doncs, és escurçar les llistes d'espera en discapacitat i dependència; crear un sistema de prestacions que sigui àgil, eficaç, i que sigui ampli pel conjunt de la ciutadania, i reduir les desigualtats, en especial, la pobresa, la pobresa infantil.

I això no només ho farà el Govern; ho farà el Govern amb la col·laboració de les administracions, del tercer sector social, dels professionals, de les empreses. I també convido el seu grup parlamentari que hi formi part.

El president

Per repreguntar, té la paraula la diputada senyora Ennatu Domingo i Soler.

Ennatu Domingo i Soler

Efectivament, la consellera Martínez Bravo li deixa molts deures per fer i jo afegiria també desplegar la llei del tercer sector social i també materialitzar la reforma de la DGAIA, una de les crisis del Govern sense respostes. La consellera ha marxat abans de que s'aprovi el dictamen de la Comissió d'Investigació de la DGAIA.

Des de Junts vam liderar les prestacions de la llei ELA; la consellera ha marxat sense donar resposta a tots els malalts d'ELA. Des de Junts també hem blindat la reforma de la llei de la dependència; que el Govern espanyol d'una vegada compleixi el que li pertoca, és a dir, que hi posi el cinquanta per cent, tal com diu la llei de la dependència. I ho hem fet garantint el respecte de les competències de Catalunya. La consellera ha marxat sense haver mogut ni un dit.

La consellera ha marxat del Govern perquè no hi ha volgut ser mai. No es pot liderar un departament tan complex com aquest des de Madrid, perquè és una contradicció política molt difícil de justificar. Aquest curs polític la consellera només ha tingut agenda política a Catalunya el 7,6 per cent dels divendres, dissabtes i diumenges. Això són onze dies de 144. De quaranta-set divendres, només set dies ha tingut agenda política a Catalunya; de quaranta-vuit dissabtes només tres, i de quaranta-nou diumenges només un.

La consellera ha menystingut les polítiques de joventut. De fet, fa més d'un any que no ha comparegut a la Comissió de Polítiques de Seguiment de Joventut. Ha tingut protestes de les treballadores dels Serveis Socials i del sector del lleure. La consellera ha liderat el Departament de Drets Socials d'esquena al consens polític i al consens social.

Per això li diem que Catalunya necessita un conseller de Drets Socials capaç de fer un gir de timó a la gestió del Govern. Però vostè és corresponsable de la nefasta gestió al Departament de Drets Socials, perquè vostè ha estat el conseller a l'ombra. I, per tant, necessitem no més continuïtat, sinó un canvi radical i profund al Govern.

Gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula el conseller de Drets Socials i Inclusió.

El conseller de Drets Socials i Inclusió (Raúl Moreno Montaña)

Miri, diputada, jo respecto la tasca de totes les persones que m'han precedit en aquesta responsabilitat –de totes les persones. I el Govern parla a través de la seva acció i dels seus resultats. I els resultats de la consellera Mónica Martínez Bravo són excel·lents. Vostè en fa una lectura negativa, probablement des de la seva posició d'oposició, però deixi'm que complementi algunes de les coses que vostè ha dit.

Miri, en aquests dos anys hem fet 3.200 places residencials de les sis mil a les que ens hem compromès. Hem reprès la construcció de residències públiques després de quinze anys sense que la Generalitat de Catalunya construís cap residència pública. Hem abordat, efectivament..., el primer govern que ha abordat la reforma de la DGAIA, que alguns quan governaven..., ara es queixen molt però no la van reformar. Hem fet un acord d'equiparació salarial per al sector social; 120.000 treballadors i treballadores del sector social que ara podran rebre millores salarials, amb un acord amb els sindicats UGT i Comissions i amb totes les patronals.

Hem incrementat els recursos per donar millores en els serveis d'atenció domiciliària. Hem posat en marxa el pla CURA, perquè l'objectiu fonamental d'aquest Govern és que les persones que necessiten una prestació per dependència no hagin de trigar quatre-cents dies, que la puguin tenir en temps i forma com correspon a un país modern. I, a més a més, hem obert també altres temes que portaven enquistats durant molts i molts anys.

Miri, estem absolutament determinats a poder enfortir el nostre estat del benestar. En mi no trobaran una persona que vulgui entrar en una confrontació, sinó en mi trobaran una persona que en tot cas tindrà la mà estesa per col·laborar, per poder construir i enfortir el nostre estat del benestar. I, per tant, jo el que li vull dir i al que la vull convidar és que..., tots plegats aquí tenim una responsabilitat davant de les persones d'aquest país que pitjor ho estan passant, i, per tant, el que li demano és la col·laboració de tots i totes.

Moltes gràcies.

El president

La següent pregunta és sobre la situació de l'economia catalana.

Pregunta al Govern sobre la situació de l'economia catalana

310-00488/15

I per formular-la, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la diputada senyora Susana Martínez Heredia.

Susana Martínez Heredia

Gràcies, president. Bon dia a tothom. Consellera Romero, fa pocs dies es va presentar l'*Informe anual de l'economia catalana del 2025*, que ens ofereix una radiografia de la nostra economia en un context internacional especialment complex i incert, marcat per les tensions comercials i geopolítiques i per la persistència de l'estancament europeu, que ha afeblit la demanda externa; un escenari que ha posat a prova la capacitat de resposta i resiliència de la nostra economia.

En aquest context, governar significa prendre decisions, generar confiança i estabilitat, reforçar el teixit productiu, mobilitzar inversió i acompanyar les empreses en els seus processos de transformació i modernització, però també significa protegir les famílies i actuar en els àmbits que condicionen directament les oportunitats de la ciutadania, com l'habitatge o la cohesió territorial.

És en aquesta direcció que s'emmarquen les polítiques del Govern, sota la lògica d'un model de prosperitat compartida. Un model que parteix de la convicció que créixer és important, sí, però que créixer millor ho és encara més, generant més riquesa i més oportunitats, fent que els beneficis del creixement arribin al conjunt de la ciutadania i arreu del país.

L'informe constata que Catalunya avança en aquesta direcció, amb una economia que creix per sobre de la zona euro, amb màxims històrics d'ocupació, una taxa d'atur en els nivells més baixos dels darrers anys i una temporalitat en mínims històrics. Aquestes dades desmenteixen els discursos catastrofistes i evidencien les fortaleces de l'economia catalana i l'efectivitat de les polítiques de l'actual Govern socialista.

Però, consellera, els bons resultats no han de portar a l'autocomplaença, sinó a afrontar amb més ambició els reptes que tenim al davant. Per això, a la llum de les conclusions de l'informe, li volem preguntar quina valoració fa el Govern del moment actual de l'economia catalana i dels factors que expliquen la seva capacitat de continuar avançant en un context internacional tan complex, i quins són els principals

reptes per consolidar aquesta trajectòria i aprofundir en un model de prosperitat compartida que no ens faci triar entre créixer o redistribuir, entre competitivitat o cohesió, sinó que faci d'una economia més productiva i més competitiva la palanca per generar més oportunitats, més benestar i més prosperitat arreu del país.

Moltes gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula la senyora Alícia Romero Llano, consellera d'Economia i Finances.

La consellera d'Economia i Finances (Alícia Romero Llano)

Gràcies, president. Diputada, molt bon dia. Doncs ho deia vostè, ara fa uns dies vam presentar l'informe anual de la memòria econòmica de Catalunya; en general, unes bones dades, tenint en compte el context internacional, la incertesa que estem patint des de ja fa alguns anys, que evidentment complica la gestió de la pròpia política econòmica i de la pròpia economia.

Però és cert que, malgrat aquest context, l'economia catalana segueix creixent. Vam tancar l'any 2025 amb un 2,7 per cent del PIB. La previsió aquest 2026 és que segueixi augmentant. De fet, el primer trimestre hi va haver una variació interanual del 2,9 per cent. Estem també en una bona situació pel que fa a l'ocupació: més de quatre milions d'assalariats a Catalunya, mai havíem aconseguit aquesta xifra. Per tant, tenim en general bones dades.

El PIB *per capita* creix menys, és veritat, del que creix el PIB, però va creixent, l'1,6 en aquest darrer any, però és veritat que és un dels grans reptes que tenim per endavant, és a dir, que augmenti també el PIB *per capita*, tenint en compte que la població va creixent.

Quin és el gran repte probablement per aconseguir això i que finalment significa que la prosperitat que generem la puguem compartir, òbviament? Doncs segurament augmentar la productivitat de l'economia catalana. No només passa això a Catalunya, també a Espanya i a Europa; tenim un problema de productivitat.

I, en aquest sentit, saben que, quan vam presentar el programa «Catalunya lidera», allà hi havien molts elements que ens han d'ajudar a millorar aquesta productivitat. Jo

em centraré i n'hi comentaré tres, perquè vostè em parlava dels reptes, i el gran repte de l'economia és la productivitat, i dins de la productivitat, tres elements. El talent – importantíssim. Les companyies, les organitzacions es mouen per atraure talent; per tant, nosaltres hem de generar talent, un talent adaptat a les necessitats del nostre teixit econòmic, i, per tant, en aquest sentit, hem de fer tots feina perquè això sigui així, tant des de l'àmbit universitari com, per exemple, de la formació professional. Per tant, el talent és importantíssim.

L'altre és la dimensió empresarial. Necessitem empreses més grans. Les empreses més grans són les que tenen salaris més alts, les que poden innovar i poden invertir i exportar a mercats internacionals. Per tant, aquest és un element clau en el que ja estem treballant per guanyar dimensió empresarial.

I el tercer és la innovació. Necessitem que les nostres companyies innovin. Necessitem ser capaços de transferir el coneixement que generem al teixit econòmic en forma d'innovació, que vol dir nous productes, nous serveis, nous processos que ens facin més competitius. No podem trencar la cadena de valor del coneixement i hem de posar-nos també en que això sigui una realitat.

Per tant, un repte, productivitat, i alguns elements que ens han d'ajudar a anar millorant.

Moltíssimes gràcies.

El president

La següent pregunta és sobre la simplificació dels tràmits administratius.

Pregunta al Govern sobre la simplificació de tràmits administratius

310-00487/15

I per formular-la, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la diputada senyora Ivana Martínez Valverde.

Ivana Martínez Valverde

Gràcies, president. Conseller Dalmau, vostè ha situat l'eliminació de la burocràcia de la Generalitat com una de les reformes estructurals més importants de la legislatura; sempre amb una idea clara: que amb aquesta no es tracta d'eliminar garanties ni

controls, sinó de simplificar procediments perquè l'Administració sigui més àgil, més ràpida, més útil i es pugui centrar en la ciutadania i en les empreses, buscant una reforma profunda de l'Administració, una reducció de tràmits i terminis, amb un canvi de cultura administrativa i una digitalització i simplificació dels serveis que s'ofereixen.

Ja s'han fet passos molt importants i significatius en aquest àmbit: dret a l'error, eliminació de la cita prèvia, eliminació de tràmits duplicats, unificació d'aplicacions informàtiques, entre d'altres. Ara, fa unes setmanes, va presentar l'avantprojecte de simplificació de tràmits en l'àmbit urbanístic i ambiental. Aquest avantprojecte modificarà quinze normes, i quan es va presentar es va dir que es feia amb una finalitat molt clara, que és tramitar noves llicències i planejaments urbanístics i que aquests siguin més ràpids i més eficients. Un abans i un després en el règim urbanístic.

I és per tot això que li pregunto, conseller: quines mesures incorpora l'avantprojecte de llei de simplificació de tràmits en l'àmbit urbanístic i ambiental per fer més àgils aquests procediments administratius? Com impulsarà aquest avantprojecte la construcció d'habitatge a Catalunya? I com reforçarà la competitivitat econòmica de Catalunya?

Gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula el senyor Albert Dalmau Miranda, conseller de la Presidència.

El conseller de la Presidència (Albert Dalmau Miranda)

Gràcies, president. Diputada... Ho vam assenyalar a l'inici d'aquesta legislatura, de fer de la reforma de l'Administració un element essencial per recuperar la confiança dels ciutadans i ciutadanes amb les seves institucions. I partíem d'una premissa bàsica, i és que no podia ser que en algunes qüestions tot costés tant a Catalunya.

I, en aquest sentit, hem iniciat un camí, acompanyats de molts grups d'aquesta cambra, per impulsar el dret a l'error; per eliminar la cita prèvia obligatòria, vostè hi feia referència; per estendre una millora de l'atenció ciutadana, obrint oficines d'atenció ciutadana arreu del territori o embarcant-les dintre d'unes furgonetes que es

passegem per més de tres-cents municipis rurals del nostre país, perquè una persona no s'hagi de desplaçar a Barcelona.

Ho hem fet impulsant iniciatives com ara com ha de ser el directiu públic professional, però també érem conscients que havíem de tocar el moll de l'os d'algunes de les qüestions que són fonamentals, perquè és incompatible en el nostre país dir que volem més habitatge i més indústria i fer tan difícil que es pugui construir habitatge o indústria a Catalunya.

I, en aquest sentit, ho hem fet iniciant un camí de reforma de més de quinze normatives –deu lleis i cinc reglaments–, amb aquest avantprojecte de llei de simplificació de tràmits urbanístics i ambientals, que té una premissa bàsica: que vol regular millor, no desregular, que aquest és el missatge que nosaltres enviem, és un missatge d'una millor regulació sense tocar ni una sola exigència des del punt de vista urbanístic, ambiental o de seguretat o de preservació del nostre patrimoni.

I ho fem actuant en tres àmbits. El primer és des del punt de vista de les llicències d'obra, podent confiar en les entitats col·laboradores de l'Administració, les ECAs, també aquest procediment per poder agilitzar les llicències d'obres.

El segon és des del punt de vista del planejament, perquè volem enviar un missatge de confiança i no de desconfiança. I per tant, li exigim al sector privat que si vol anar més ràpid, s'ha de fer responsable de la responsabilitat que avui només assumeixen els funcionaris. I aquest és un dels camins que obrim amb l'objectiu de passar tramitacions que avui estan, de mitjana, en els vint-i-quatre mesos o en els deu mesos, a poder-ho fer entre sis i vuit mesos.

I en l'últim, sobre l'àmbit de les autoritzacions ambientals, i també enviem un missatge molt potent: i és que avancem cap a un model de models normalitzats, simplificats, sense reduir ni una sola exigència en l'àmbit ambiental. I aquest és un missatge que fem també de col·laboració de tots els grups de la cambra, perquè, de nou, de fons ens hi juguem el nostre model productiu, ens hi juguem el nostre model social, en el que si volem accelerar una major reindustrialització del país per tenir llocs de treball ben pagats, si necessitem construir habitatge, necessitem un país que vagi més ràpid i ho faci bé.

Moltes gràcies.

El president

La següent pregunta és sobre l'ajuda del Govern als municipis catalans en la seva internacionalització i captació de fons europeus.

Pregunta al Govern sobre l'ajuda als municipis catalans en la internacionalització i la captació de fons europeus

310-00489/15

Per formular-la, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la diputada senyora Beatriz Silva Gallardo.

Beatriz Silva Gallardo

Gràcies, president. Bon dia a tothom. Conseller, a vegades en aquest hemicicle no parlem prou del que significa per a Catalunya formar part de la Unió Europea, de com les polítiques de col·laboració s'han traduït en prosperitat i com aquestes polítiques es manifesten al nostre dia a dia sense que ens n'adonem. Europa està plena d'oportunitats i recursos a disposició de la ciutadania, oportunitats que ens canvien la vida, com va passar durant la pandèmia, en què els fons europeus van ser decisius per convertir una situació de crisi en una realitat solidària i transformadora. Catalunya ha liderat i continuarà liderant la captació de fons europeus, però necessita que tothom continuï rebent: les petites empreses, les universitats i els municipis, que són el lloc des del qual es comença a canviar el món. Com ens recordava sempre el president Maragall: transformar des dels carrers, les places o els equipaments comunitaris.

Aquesta setmana s'ha anunciat un nou servei per fer possible que aquests recursos arribin als municipis, especialment els mitjans i petits, que necessiten més recolzament. Conseller, com farà el Govern perquè aquest acompanyament arribi de manera més efectiva al món local?

Moltes gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula el senyor Jaume Duch i Guillot, conseller d'Unió Europea i Acció Exterior.

El conseller d'Unió Europea i Acció Exterior (Jaume Duch Guillot)

President, bon dia. Bon dia a tothom. Efectivament, diputada, aquests darrers quaranta anys Catalunya s'ha beneficiat clarament de la seva pertinença a la Unió Europea, amb moltes oportunitats, també oportunitats de finançament per modernitzar el país. I el Govern i moltes institucions públiques i privades han tingut, tenen accés habitual a fons com els fons de cohesió, els fons Feder, el Fons Social Europeu, fons agrícoles. Però és veritat també que, al costat d'aquests fons, hi ha també aquells altres que són de gestió directa, en els quals cal competir, competir amb altres territoris i amb altres projectes.

I, en aquest sentit, el que vol el Govern és incrementar la participació dels ens locals, especialment dels més petits, per tenir accés a aquestes convocatòries. I, per això, el que hem fet és impulsar un programa, un programa de suport per acompanyar ajuntaments, per acompanyar consells comarcals, diputacions durant tot el procés, des de la identificació del programa fins a la presentació, l'execució i la justificació. Un servei que s'articula a través d'una oficina, una oficina específica, i d'un equip especialitzat que treballa de manera coordinada amb els altres departaments, fonamentalment amb el Departament d'Economia, com no pot ser de cap altra manera, i en contacte amb les institucions europees. Aquest és un acompanyament que s'adreça –ho ha dit vostè– especialment, no exclusivament, però especialment als municipis de menys de vint mil habitants, que sovint són els que tenen menys capacitat tècnica i, per tant, també els que necessiten poder tenir un cert recolzament per optar a aquestes convocatòries. I, de fet, aquest dilluns passat, a Girona, vam començar amb una primera sessió de presentació, sessions que repetirem a totes les vegueries, a tot el territori.

Quin és l'objectiu al final? Doncs l'objectiu és que cap municipi perdi oportunitats europees per manca de recursos, per manca d'estructura i, per tant, afavorir una distribució territorial més equilibrada. A més, el departament preveu obrir ben aviat –i avui n'hem publicat les bases– una nova línia de subvencions per fomentar l'activitat internacional dels ajuntaments: agermanaments, participació en xarxes temàtiques o

projectes de cooperació transfronterera. Els municipis juguen un paper important a Europa, els municipis poden ajudar a connectar les institucions amb la gent, i pensem que si som europeistes i som municipalistes hem de treballar perquè municipis i Europa es puguin enfortir conjuntament.

El president

La següent pregunta és sobre el deteriorament de les infraestructures dependents de la Generalitat.

Pregunta al Govern sobre el deteriorament de les infraestructures dependents de la Generalitat

310-00494/15

I, per formular-la en nom del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, té la paraula el diputat senyor Joan Garriga Doménech.

Joan Garriga Doménech

El que ha passat a les obres de la línia 9 del metro al Putxet és un autèntic escàndol tercermundista: un esfondrament que ha posat en risc la seguretat dels veïns, ha obligat a desallotjar famílies, que encara avui no han pogut tornar a casa seva, i torna a evidenciar el desastre del Govern de la Generalitat de Catalunya. Parlem d'unes obres que són competència de la Generalitat de Catalunya. S'havien d'executar en cinc anys, i acabaran trigant-ne trenta. Havien de costar 2.500 milions d'euros; ja superen els 16.000 milions d'euros i ara s'hi sumaran les indemnitzacions. La línia 9 és el millor exemple de dècades de sobre costos, d'opacitat i d'una gestió marcada per irregularitats, quan no de corrupció. I el més greu és que, lluny d'aportar solucions, continuen generant problemes. Catalunya no es mereix unes infraestructures pròpies d'una regió en decadència. Per això, VOX li pregunta: quan pensen garantir que les famílies afectades puguin tornar a casa amb totes les garanties de seguretat?

El president

Per respondre, té la paraula la senyora Sílvia Paneque i Sureda, consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica i portaveu del Govern.

La consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica (Sílvia Paneque i Sureda)

Sí; gràcies, president. Diputat, precisament el que ha prioritzat el Govern, precisament, ha estat la seguretat de les persones. Des del primer moment en què es varen detectar lectures que van mobilitzar tots els cossos tècnics del propi departament i també de l'empresa i de la UTE que hi treballa, el primer que es va preservar, per davant de qualsevol altra qüestió, va ser la seguretat. A partir d'aquí, aturament de la tuneladora per no interferir en els mesuraments. Hem de dir que no vàrem haver de lamentar cap dany personal. I, efectivament, es van desallotjar, precisament per aquest criteri de seguretat, de manera preventiva i ampliada, vuit finques i noranta-tres habitatges. Què hem fet fins ara? No aturar els mesuraments. De fet, estem en una estructura reforçada d'aquests mesuraments. I, afortunadament, doncs, ja s'ha pogut notificar a dues d'aquestes finques que les famílies poden retornar amb total seguretat. I així seguirem procedint, prioritzant la seguretat dels veïns i veïnes fins arribar al reallotjament del conjunt de les vuit finques.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Joan Garriga Doménech.

Joan Garriga Doménech

Senyora consellera, no tregui pit. És vostè una «mentirosa». Ha dit una mentida. (*Remor de veus.*) Fa setmanes que els veïns alertaven de l'aparició d'esquerdes. VOX ho va portar al Consell de Districte de Sarrià - Sant Gervasi, i ningú va actuar. I el PSC –el PSC– va dir que érem alarmistes. Han hagut d'esperar que s'enfonsés el terreny, que desenes de famílies fossin desallotjades per admetre que hi havia un problema. O sigui que res de res de que han actuat amb prudència, «mentirosos».

Però aquest no és un fet aïllat; és un reflex d'un govern que fracassa en tot allò que és essencial. Fracassa en infraestructures, amb rodalies col·lapsades i obres eternes; fracassen en seguretat, amb barris abandonats a la delinqüència; fracassen en sanitat, amb llistes d'espera inacceptables, i fracassen en educació, amb uns resultats que empitjoren any rere any. Mentre destinen milions d'euros en estructures ideològiques i propaganda, els catalans veuen com els serveis públics s'enfonsen,

literalment en alguns casos. El Govern de tothom ha acabat sent el Govern que ho enfonsa tot. Per això, la pregunta és molt senzilla: pensa dimitir o assumir alguna responsabilitat?

El president

Per respondre, té la paraula la consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica i portaveu del Govern.

La consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica (Sílvia Paneque i Sureda)

Sí; miri, el que penso fer precisament és exercir la meva responsabilitat precisament perquè totes aquestes famílies puguin retornar amb la màxima seguretat a les seves cases el més aviat possible. Això és el que penso fer, és el que he fet fins ara i és el que penso continuar fent.

L'hi deia, a part d'utilitzar, si us plau, una miqueta millor la llengua catalana en aquest plenari, si us plau, li haig de dir una cosa. Miri, jo no he estat educada ni en l'escola pública catalana ni en un entorn familiar antifeixista vinculat a la lluita sindical ni d'una tradició política que m'ha ensenyat que no m'arrugo davant discursos com el que vostè..., amb aquesta superioritat moral que exerceix. Per tant, tingui per ben clar que continuaré exercint la meva responsabilitat fins que així el president ho decideixi, en aquest cas també. I aquesta responsabilitat passa per un treball rigorós, tècnic, que és el que s'està exercint; per fer anàlisis finca a finca, i per assegurar, efectivament, que les famílies puguin retornar. I li diré més: aquest Govern, en menys de quinze dies, ha articulat les ajudes econòmiques perquè aquestes famílies no hagin d'esperar precisament a que les indemnitzacions es determinin i la investigació finalitzi. I hem articulat bestretes perquè totes les famílies estiguin cobertes, els comerços també, enfront d'aquesta situació. Per tant, hem fet el que calia fer i continuarà fent aquesta consellera el que ha de fer.

El president

La següent pregunta és sobre els drets en l'àmbit educatiu.

Pregunta al Govern sobre els drets en l'àmbit educatiu

310-00490/15

I, per formular-la, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Lorena Roldán Suárez.

Lorena Roldán Suárez

Sí; gràcies, president. *Consellera*, ¿qué medidas piensa tomar para revertir el desplome educativo en Cataluña y, además, garantizar de una vez los derechos lingüísticos tanto de alumnos como de sus familias?

El president

Per respondre, té la paraula la senyora Esther Niubó Cidoncha, consellera d'Educació i Formació Professional.

La consellera d'Educació i Formació Professional (Esther Niubó Cidoncha)

Sí; gràcies, president. Gràcies, diputada. Doncs la que abans, precisament, donava resposta a la pregunta què feia la diputada de Junts. Estem treballant, no només escoltant, que això ho hem fet durant tot el curs, sinó fent-ho intensament amb direccions, amb famílies, amb personal de suport educatiu en molts municipis, i, per descomptat, prenent decisions per revertir el malestar que vostè sap perfectament, doncs, que existeix, que, com deia abans, no és nou. I, sobretot, per desplegar els acords a que hem arribat amb els sindicats. Dir-li també que, en aquest país i en aquest Govern, respecte, per descomptat, pels drets lingüístics de l'alumnat.

El president

Per repreguntar, té la paraula la diputada senyora Lorena Roldán Suárez.

Lorena Roldán Suárez

Gracias. El pasado jueves escuchamos al señor Illa ponerse estupendo con la resolución del TJUE y el retorno de Puigdemont. Con ademán grave y aire de estadista, nos dijo que las sentencias y las leyes deben cumplirse. ¡Albricias! ¡Qué alegría y qué alboroto! ¡Qué lección de constitucionalismo! ¡Qué devoción democrática la del presidente! Lástima, eso sí, que sea devoción de quita y pon: ahora la ves y ahora no la ves. Cuando las sentencias les convienen, la justicia es sagrada; pero, ay, cuando no les conviene, entonces todo es *lawfare*, prevaricación, ataques, calumnias y lloriqueos.

¿Qué pasa con las sentencias que les urgen a usar el español como lengua vehicular en las aulas? ¿O con las que les obligan a rotular los centros en ambas lenguas? ¿O a comunicarse con los padres y las familias en catalán y castellano? ¿Es que esas sentencias valen menos? Para que nos enteremos de su criterio de validez: si le dan la razón, justicia buena, y si no se la dan, justicia mala, rebeldía e insumisión. ¿Va así, señora Niubó? ¿Va así, señor Illa? Ustedes obligan a las familias a ir a la justicia, con todo el desgaste que eso conlleva, y, cuando encima les dan la razón, les ignoran, a ellos, a sus derechos y a los tribunales. Menudo *hat-trick*.

Su inmersión obligatoria es un fracaso académico y una auténtica tiranía contra las familias que quieren ejercer sus derechos –los datos son demoledores, *consellera*. Han sacrificado el conocimiento en el altar de la tribu, han cambiado la excelencia por el dogma, y así nos va. Basta, basta de utilizar la educación como rehén de sus pactos de supervivencia. Si quieren convencernos de que la palabra del presidente tiene algún tipo de valor, empiecen por aplicársela en su propia casa: respeten las sentencias, acaten la ley y devuelvan la libertad y la excelencia a las aulas.

Gracias.

El president

Per respondre, té la paraula la consellera d'Educació i Formació Professional.

La consellera d'Educació i Formació Professional (Esther Niubó Cidoncha)

Sí; gràcies, diputada. Jo crec que li ha quedat un bon vídeo, però que no reflecteix, doncs, la realitat de les aules catalanes, sincerament. És a dir –ho he dit abans–, respectem, com no pot ser d'altra manera, la normativa, una normativa que s'ha aprovat en aquest Parlament. Certament, el seu grup normalment no acostuma a formar part d'aquest consens en matèria lingüística en el sistema educatiu, però és el que complim.

Vostè s'ha referit a alguna sentència, una darrera sentència, per exemple, del Tribunal Suprem en relació amb la retolació. Tampoc no podem dir que la sentència diu coses que no diu. La sentència fa referència a uns documents d'organització, gestió de centre, les instruccions del curs 22-23, unes instruccions que no estan vigents i que aquell article en concret no està vigent en aquests moments. A partir d'aquí, què diu

aquesta sentència? Diu que prohibir retolar en castellà és contrari a dret, però no dona, no hi ha el deure, és a dir, no estableix el deure ni l'obligació de fer-ho. Per tant, és a dir, la normativa és la que és, és la que existeix. I, a partir d'aquí, ús i aprenentatge de la llengua catalana i del conjunt de les llengües. Tenim una llei relativament recent, de l'any 22, que està pendent, doncs, de que el Tribunal Constitucional s'acabi de pronunciar, però que està vigent. I això és el que s'està aplicant i això és el que treballarem perquè el conjunt de l'alumnat a Catalunya domini perfectament i tingui un bon coneixement del català, del castellà, de l'anglès i, si pot ser, d'una segona llengua estrangera.

Moltes gràcies.

El president

La següent pregunta és sobre les condicions laborals del Cos de Bombers de la Generalitat.

Pregunta al Govern sobre les condicions laborals del Cos de Bombers de la Generalitat

310-00491/15

I, per formular-la en nom del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula el diputat senyor Lluís Mijoler Martínez.

Lluís Mijoler Martínez

Gràcies, president, i bon dia a totes i a tots. Consellera, el canvi climàtic impacta tant en el nombre com en la magnitud dels incendis forestals. I és en aquest context quan el treball del Cos de Bombers de la Generalitat es torna encara més fonamental, però també més arriscat. És molt important agrair-los el treball que realitzen, però és també una obligació garantir condicions laborals i estàndards de seguretat adequats per minimitzar els riscos que poden tenir per a la salut de bombers i bomberes.

En aquesta legislatura, en el marc dels acords parlamentaris amb el Govern, s'han assolit millores importants, com garantir que els i les aspirants puguin cobrar el salari mínim interprofessional, l'aprovació de l'escala de suport o el pla de carrera horitzontal, o com la millora de l'Institut de Seguretat Pública de les seves

instal·lacions per poder entrenar amb foc real, però encara cal tenir la total i correcta implementació d'aquestes mesures.

I les reivindicacions de bombers i bomberes s'estan escoltant amb força aquestes darreres setmanes, com que cal avançar cap a un sistema per poder retirar-se els EPIs abans de tornar al parc o d'anar a un altre servei, per garantir una menor exposició als contaminants. Bombers i bomberes tenen una incidència de càncer superior a la resta de la població i cal prendre totes les mesures necessàries per garantir la seva salut –països com Bèlgica o Noruega ja tenen sistemes efectius– o com que han de poder alimentar-se de manera adequada, especialment en serveis llargs i continus. No poden seguir amb avituallaments que els sindicats qualifiquen textualment d'«indignes», «repetitius» i «insuficients». Sabem que hi ha complicacions vinculades amb les contractacions, però evidentment cal trobar una solució.

Miri, la capacitat de resposta a les emergències d'aquest país no pot dependre de la disponibilitat dels bombers fora de la seva jornada laboral per cobrir amb hores extres les mancances que són estructurals. Dilluns passat mateix, la caserna del Prat de Llobregat va estar tancada entre les nou i les dotze del matí per manca d'efectius –una caserna de vint-i-quatre hores.

També les dotacions han de garantir uns mínims per evitar que en alguns territoris es realitzin serveis amb només tres bombers per camió i, així mateix, cal prendre mesures efectives per garantir també el dret dels bombers voluntaris. Diversos sindicats han emès un comunicat conjunt exigint al seu departament diàleg davant una situació que qualifiquen com a «insostenible».

Consellera, quines mesures prendran per garantir al Cos de Bombers de la Generalitat condicions laborals i de salut dignes?

El president

Per respondre, té la paraula la senyora Núria Parlon i Gil, consellera d'Interior i Seguretat Pública.

La consellera d'Interior i Seguretat Pública (Núria Parlon i Gil)

Gràcies, president. Bon dia a tots i a totes, president de la Generalitat, consellers i conselleres, diputats i diputades i també, doncs, al públic assistent. Comparteixo plenament la diagnosi que feia i, a més a més, li puc garantir que des del departament i, especialment des de la Direcció General de Prevenció, Extinció d'Incendis i Salvaments, estan treballant de forma clara per tenir en compte totes les consideracions que vostè feia.

De fet, hem aprovat ja el pla Bombers 2030. Venim de les condicions laborals pactades en el seu moment, vigents fins al 2026, per la conselleria del conseller Elena, on s'han fet molts avanços tant pel Govern anterior com ara. El vuitanta per cent d'aquestes condicions s'estan complint. Hem posat, a hores d'ara, en un diàleg constant i continuat amb els sindicats, un pla de carrera horitzontal que permetrà assolir que els bombers i bomberes que no vulguin presentar-se a oposicions per aspirar a categories de comandament, dintre de la seva categoria, tinguin un complement que reconegui el talent i els anys d'experiència. I aquesta és una aposta que s'ha fet també amb la complicitat, i la vull destacar, del Departament de la Presidència, especialment dels equips de Funció Pública també, i del Departament d'Economia, per l'esforç que això suposa per garantir i reconèixer aquest talent i, sobretot, preservar-lo dintre de l'organització.

Vostè apuntava la importància del pla de tòxics –totalment d'acord–; de fet, ja s'ha elaborat el manual. Està a punt d'estar validat per l'Institut de Seguretat Pública de Catalunya. Treballarem i invertirem recursos per garantir les diferents zones necessàries, zones diferenciades de zones netes i zones brutes dins de parc. Crearem els centres específics dintre de les regions per poder donar aquesta resposta adequada. Hem fet una inversió històrica pel que fa a l'adquisició de nous EPIs – 9.700– per garantir que tinguin l'EPI de treball i l'EPI de recanvi, que d'això, fins ara, no se'n disposava.

I sobre la qüestió dels avituallaments, doncs també estem treballant en una decisió clara que és, primer, evitar l'envasatge quan no sigui necessari –aquest és un dels elements, també, que des del punt de vista de la sostenibilitat, el considerem important–; reforçarem el sistema de càtering sempre que sigui possible i quan hagin d'estar treballant a foc, és a dir, amb distàncies grans, sí que farem uns avituallaments

—que ja ho vaig dir ahir també a propòsit de la interpel·lació que vaig fer per la tarda del Grup d'Esquerra Republicana—..., siguin més nutritius i siguin més, més..., més bons, per dir-ho de certa manera.

El president

Se li ha acabat el temps, senyora consellera. Amb vuit segons per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Lluís Mijoler Martínez. (*Pausa.*) Passi el «micro».

Lluís Mijoler Martínez

Perdó. Consellera, mesures immediates. Els incendis estan passant ara mateix. Cuidem dels que ens cuiden.

Gràcies.

El president

La següent pregunta és sobre el dèficit d'inversions de l'Estat a Catalunya.

Pregunta al Govern sobre el dèficit d'inversions de l'Estat a Catalunya

310-00495/15

I, per formular-la en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'honorable senyora Ester Capella i Farré.

Ester Capella i Farré

Bon dia a tothom. L'any 2025 Catalunya només va rebre el 8,6 per cent de les inversions territorialitzades executades per l'Estat, molt per sota del pes econòmic i de la nostra població. Quines actuacions impulsarà el Govern perquè Catalunya deixi de patir aquest dèficit inversor crònic i perquè les inversions pressupostades s'acabin executant?

El president

Per respondre, té la paraula l'honorable senyora Alícia Romero Llano, consellera d'Economia i Finances.

La consellera d'Economia i Finances (Alícia Romero Llano)

Gràcies, president. Molt bon dia, diputada Capella. Doncs és veritat, no ens satisfan aquestes dades. Creiem que hauria d'haver-hi una xifra molt més alta d'inversions de l'Estat a Catalunya i, per això, doncs aquest Govern –i amb acord amb Esquerra Republicana– en el darrer acord de pressupostos, vam posar sobre la taula una solució. Crec que és el que volen els ciutadans, que siguem útils, i, per tant, que posem solucions.

I el consorci d'inversions em sembla que és una bona solució per intentar resoldre aquest dèficit d'infraestructures. Per què? Doncs perquè el que pretén aquest consorci, un consorci mixt entre l'Estat i la Generalitat, és que l'Estat transfereixi els recursos que posa en els pressupostos a les aprovacions inicials i que sigui aquest consorci qui planifica conjuntament –importantíssim– qui després, evidentment, licita i adjudica les obres i en fa el seguiment. Aquelles obres que no s'executin en aquell període, doncs continuen en el consorci. Per tant, es podran continuar dedicant a inversions a Catalunya. Per tant, ens sembla que és una bona proposta que, a més a més, no només es va aprovar en aquest acord amb Esquerra Republicana, sinó que, a més a més, el mes de maig, en una comissió bilateral entre l'Estat i la Generalitat, a Madrid, doncs, vam poder concretar l'aprovació d'aquest consorci i també una societat mercantil que ens permetria ser molt més àgils a l'hora de perseguir aquest objectiu, que és que tots els recursos que l'Estat vol dedicar a Catalunya s'acabin invertint i s'acabin executant.

Moltes gràcies.

El president

Per repreguntar, té la paraula l'honorable senyora Ester Capella i Farré.

Ester Capella i Farré

Consellera, ja sap que el problema no és la dada d'un any, sinó que el problema és d'un model que fa fallida des d'anys i panys. Catalunya genera prop del dinou per cent del PIB –el PIB de l'Estat– i representa el disset per cent de la població de l'Estat. Només rebem el 8,6 per cent, com li feia notar abans. Aquesta desproporció no és que sigui injusta, és la causa també de tots els mals de Catalunya, des de rodalies col·lapsades, infraestructures estratègiques que estan pendents de realitzar... És un

fre al desenvolupament econòmic, però també al benestar de la ciutadania del nostre país.

Les dades demostren que el model no funciona. Catalunya no només necessita més recursos –que també–; necessita poder decidir, planificar, executar i controlar les inversions que afecten la vida quotidiana de la seva ciutadania –vostè ho explicava també. Per això Esquerra Republicana ha impulsat solucions concretes: un nou sistema de finançament, el traspàs integral de rodalies, el Consorci de la Zona Franca, la condonació del FLA, el consorci d’inversions perquè la Generalitat –com vostè també apuntava– participi en la planificació, el seguiment i el control de les inversions de l’Estat.

Esquerra Republicana, com sempre, ha fet la feina: hem negociat eines perquè Catalunya tingui més capacitat de decisió, tingui més sobirania. El Govern pensa conformar-se amb gestionar el dèficit o està disposat a liderar una ofensiva política perquè aquestes eines s’acabin desplegant i perquè Catalunya deixi de perdre inversions any rere any?

Ara els hi toca a vostès; la pilota torna a estar a la seva teulada. Si aquests instruments no es despleguen amb determinació, continuarem estant allà mateix. *Parole, parole, parole* i el ruc sense sortir del sembrat.

Consellera, sobretot més enllà dels instruments impulsats per Esquerra Republicana, quines noves iniciatives pensa liderar el Govern perquè Catalunya deixi de patir d’una vegada per totes aquest dèficit inversor, que és estructural i que fa patir a la nostra economia? És a dir, no la deixa desenvolupar...

El president

Se li ha acabat el temps, senyora consellera....

Ester Capella i Farré

...i fa patir a la ciutadania.

Gràcies.

El president

...senyora diputada. Per respondre, té la paraula l'honorable consellera d'Economia i Finances.

La consellera d'Economia i Finances (Alícia Romero Llano)

Sí, doncs crec que ho hem reconegut. És un baix nivell d'inversions a Catalunya, però també voldria dir una cosa, perquè tampoc tots els governs són iguals. El 2016, 2017 el Govern del Partit Popular estava invertint a l'entorn dels 700 milions d'euros a Catalunya; ara s'ha doblat aquesta xifra. És insatisfactòria? Sí, però també des de l'any 2018, amb aquest Govern liderat per Pedro Sánchez, s'ha duplicat la xifra que teníem fa uns anys. Per tant, anem millorant, però no suficient.

Per això –i li vull agrair molt a Esquerra Republicana–, aquesta actitud de política constructiva i de política útil, de posar solucions, de no només queixant-nos i solucions que puguin arribar a bon port. Per tant –ho ha dit vostè–, model de finançament –ho he explicat jo també abans–; la condonació del deute del FLA; consorci d'inversions. Estem treballant perquè les tres siguin una realitat i, en aquest sentit, sap vostè com van fer ja amb la comissió bilateral del mes de maig, estem concretant i treballant amb el Govern d'Espanya perquè això sigui una realitat al més aviat possible. Crec que és veritat, té raó; la gent ens demana solucions i respostes que siguin possibles. És el que estem treballant i espero que ben aviat puguem veure els fruits.

Moltes gràcies.

El president

La següent pregunta és sobre el desplegament del Codi Civil de Catalunya.

Pregunta al Govern sobre el desplegament del Codi civil de Catalunya

310-00496/15

I, per formular-la en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Mar Besses i Casanovas.

Mar Besses Casanovas

Gràcies, president. Conseller Espadaler, l'acord d'investidura entre Esquerra Republicana i el Partit Socialista comprometia el Govern a impulsar, durant el primer

any de legislatura, la llei catalana d'arrendaments urbans i un any després el Parlament va tornar a aprovar aquest mateix compromís en el debat de política general.

Conseller, han passat dos anys i encara no han presentat el projecte de llei a aquesta cambra. Per tant, les preguntes són clares: Quin és el motiu d'aquest incompliment reiterat? I quan pensen portar al Parlament la llei catalana d'arrendaments urbans?

El president

Per respondre, té la paraula el senyor Ramon Espadaler i Parcerisas, conseller de Justícia i Qualitat Democràtica.

El conseller de Justícia i Qualitat Democràtica (Ramon Espadaler Parcerisas)

Moltes gràcies, senyor president. Senyora diputada, el que hem fet en aquests dos primers anys és impulsar modificacions en l'àmbit de tot el que és el dret civil català de la Comissió de Codificació. No fa pas massa mesos publicàvem un decret que reordenàvem una mica l'àmbit on es debat en tot el que són els projectes de llei que acabaran al Parlament de Catalunya..., doncs unificant el que és la comissió per un costat i el que era un ens que havíem utilitzat molt poc –no només aquest Govern, sinó els qui el van precedir– que és l'Observatori de Dret Privat. Això ens dona molta més agilitat, molta més ductilitat..., i crear diferents grups de treball.

I en paral·lel hem anat portant al Parlament diferents textos que han estat treballats en la Comissió de Codificació; de fet, avui n'aprovaré un de rellevant com és tot el tema que fa referència al suport a la presa de decisions jurídiques en l'àmbit de la discapacitat. Des del minut zero hem dit dues coses: una, que estem per complir els compromisos contrets en els acords d'investidura, i dos, que estem per fer-ho des de la seguretat.

No se li escapa a ningú que tenim en alguns àmbits –per exemple, parelles de fet– textos al Constitucional i que d'alguna manera poden posar en risc alguns aspectes legislatos en aquest Parlament, en aquest àmbit en concret. El dret de l'habitatge..., totes les qüestions relacionades amb l'habitatge tenen també aquesta frontera fina, i aquesta és la raó per la qual hem estat i seguirem essent prudents, la qual cosa no vol dir que no vulguem, que no tinguem interès –ben al contrari–, de complir quins són

els compromisos que hem contret, però en qualsevol cas ho hem de fer sobre la base de la seguretat. En aquests moments s'està discutint, a proposta de Junts, a la Comissió de Justícia, doncs tota una qüestió que hi té a veure en l'àmbit de l'habitatge, però en qualsevol cas, jo crec que la prudència i la seguretat jurídica ens han de guiar en aquest camí.

Gràcies.

El president

Per repreguntar, té la paraula la diputada senyora Mar Besses i Casanovas.

Mar Besses Casanovas

Conseller, jo li he preguntat per una llei molt concreta i justament el que li diem és que aprofiti el Codi civil de Catalunya precisament per regular els arrendaments des de Catalunya. Perquè aquesta llei no és només un canvi de norma, sinó que vol dir establir una regulació integral dels lloguers des de que se signa el contracte fins que s'acaba. Vol dir, per tant, deixar clara quina informació ha de contenir el contracte, quina durada, com es fixa i s'actualitza la renda, qui ha de pagar les despeses, qui s'ha de fer càrrec de les reparacions, quines clàusules no es poden imposar i què passa si es ven l'habitatge o canvien les circumstàncies entre les parts, entre d'altres qüestions.

En definitiva, vol dir poder donar més estabilitat, més garanties i més protecció als llogaters, però també unes normes més clares per als propietaris; i, per tant, el que li demanem és que aprofitin aquest Codi civil propi per fer aquesta legislació pensada des de Catalunya i adaptada a la realitat del nostre país.

Però, miri, conseller, vostès hi estan renunciant, perquè justament Esquerra Republicana va deixar aquesta llei preparada l'anterior legislatura. Per tant, vostès han tingut la feina feta, el compromís polític i el mandat del Parlament i en dos anys vostès no han estat capaços de portar aquest projecte de llei a aquesta cambra. I, miri, conseller, això no ens ho podem permetre. Cal que utilitzin totes les eines possibles per fer política d'habitatge i vostès estan renunciant a exercir les competències exclusives que té Catalunya en aquest àmbit i, per tant, fer avançar l'autogovern del nostre país.

No els demanem que negociïn una competència nova, perquè ja la tenim; no els demanem que redactin una llei des de zero, perquè la feina ja està feta; i no els demanem un compromís nou, els demanem que compleixin la paraula donada, que exerceixin les competències del país i que presentin el projecte de llei en aquesta cambra.

Per tant, li torno a preguntar el que li preguntava a l'inici i que vostè no m'ha contestat, que és, conseller, quan portaran aquesta llei al Parlament i per quins motius han incomplert aquest acord.

Gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula el conseller de Justícia i Qualitat Democràtica.

El conseller de Justícia i Qualitat Democràtica (Ramon Espadaler Parcerisas)

La portarem quan tinguem la certesa que podem fer un pas amb seguretat jurídica. L'article 129 de l'Estatut ens dona competències però no plenes, en el sentit que diu vostè. I ho podem discutir i, «malauradament», si vol, li afegeixo. En qualsevol cas, precisament, en aquest àmbit que vostè assenyala com en algun altre en què s'ha legislat i en aquests moments està al Constitucional, doncs, no les tenim.

Per tant, el que buscarem és tenir, doncs, aquests elements de seguretat jurídica perquè aquells textos que surtin d'aquí surtin elaborats en l'àmbit que correspon, que és per la comissió, després es puguin debatre al Parlament i surtin projectes forts, útils a la societat, com el que aprovarem, espero, d'aquí un parell d'hores amb la llei de suports.

Gràcies.

El president

La següent pregunta és sobre les condicions del Cos de Bombers i la situació sota mínims dels parcs.

Pregunta al Govern sobre les condicions del Cos de Bombers de la Generalitat i la situació sota mínims dels parcs

310-00492/15

I per formular-la, en nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula el diputat senyor Xavier Pellicer i Pareja.

Xavier Pellicer Pareja

Bé; gràcies, president. Bon dia a totes i a tots. Primer de tot el que volem fer és agrair la tasca incansable del Cos de Bombers, d'Agents Rurals, de les ADF, de la pagesia, de Protecció Civil i del personal voluntari, i també del conjunt dels serveis d'emergència pel que ens sembla que és una increïble resposta que estan donant a la duríssima campanya contra els incendis d'aquesta temporada, que des del juny ha hagut de fer front a vora vuit-cents incendis i que ho ha fet en un context absolutament advers, de canvi climàtic, calors extremes i simultaneïtat d'incendis. Per tant, volem començar amb aquest sincer agraïment a la seva tasca.

Dit això, consellera, tenint en compte que, com va respondre ahir a la interpel·lació que li va fer Esquerra Republicana o com ha respost avui a la pregunta dels Comuns, vostè diu que tot va segons el previst, vostè diu que està en el grau de compliment del vuitanta per cert dels acords amb el Cos de Bombers, per exemple, davant d'aquesta situació i davant d'això que vostè afirma, per què pensa que, si tot va segons el previst, tenim mobilitzacions dels bombers funcionaris, mobilitzacions dels bombers voluntaris, malestar i mobilitzacions al Cos de Protecció Civil, mobilitzacions al 112 i mobilitzacions al Cos d'Agents Rurals? Per què creu que s'estan mobilitzant si tot va tan bé i segons el previst?

El president

Per respondre, té la paraula la senyora Núria Parlon i Gil, consellera d'Interior i Seguretat Pública.

La consellera d'Interior i Seguretat Pública (Núria Parlon i Gil)

Gràcies, president. Les mobilitzacions són legítimes. Em sumo als agraïments i al reconeixement que vostè feia de tots els homes i dones que treballen al capdavant de la gestió de les emergències en els diferents moments i de manera coordinada i amb un model de país que és robust i permet donar una bona resposta.

Aquestes mobilitzacions són legítimes i la feina que fa el Govern és acompanyar-les i complir, per una banda, els acords i, sobretot, negociar des del punt de vista d'aportar

diàleg, solvència i recursos a través, en el cas de bombers, del pla bombers 2030, perquè puguem tenir més mitjans, perquè els parcs tinguin més bombers i bomberes disponibles a cada torn i no haguem de dependre de les hores extres, perquè sabem que això també és una sobrecàrrega per al sistema en general, perquè són recursos públics i, per altra banda, per als bombers. D'aquí la importància d'anar ampliant la plantilla cada any amb tres-cents bombers i bomberes.

Per altra banda, treballar en que treballin amb millors condicions laborals i de salut. I aquí la importància del pla de descontaminants i d'invertir en que els parcs tinguin zones netes, zones brutes i recursos necessaris. I la inversió sense precedents que s'està fent també, per altra banda, en que puguin tenir l'EPI de recanvi, com abans li deia a la pregunta del diputat de Comuns. I, òbviament, també estem treballant per reforçar tota la flota de vehicles.

Reivindicacions legítimes i el Govern al costat d'elles per assolir millors condicions i millors acords.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Xavier Pellicer i Pareja.

Xavier Pellicer Pareja

Mirin, segurament no serem els únics, però no ens sembla normal que en la situació extrema i de màxima feina del Cos de Bombers a sobre s'hagin d'estar mobilitzant i amb unes reivindicacions claríssimes que no quadren amb el que ens diu vostè.

De fet, per la seva manca de resposta, s'han vist obligats a deixar de suplir voluntàriament les mancances estructurals del servei durant aquesta campanya forestal; de fet, per la seva falta de respostes, s'han vist obligats a aplicar estrictament els protocols respecte als EPIs, demostrant que no hi ha un problema de compliment dels procediments, sinó que hi ha una manca de planificació, de dimensionament dels recursos per part de l'Administració; de fet, els bombers denuncien que el servei fa anys que funciona sobretot gràcies al seu compromís, les hores extraordinàries i els reforços voluntaris que fan, les prolongacions de jornades i unes mesures excepcionals inicialment que s'han convertit en estructurals.

I, mirin, no ho diem nosaltres, ho diu el Cos de Bombers i el que demanen és ben clar, li demanen una cosa ben clara, que assumeixi d'una vegada per totes compromisos concrets, que assumeixi acords verificables i calendaritzats, i que això posarà fi a les seves mobilitzacions. I si no hi han posat fi és perquè no els ha assumit.

Per tant, nosaltres el que pensem és que cal complir amb aquestes demandes del Cos de Bombers. Cal també resoldre els conflictes amb els bombers voluntaris, el 112, els Agents Rurals i el Cos de Protecció Civil. I el que cal és menys felicitacions...

El president

Se li ha acabat el temps, senyor diputat.

Xavier Pellicer Pareja

...menys dir que tot va segons el previst i més complir amb els compromisos reals.

Gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula la consellera d'Interior i Seguretat Pública.

La consellera d'Interior i Seguretat Pública (Núria Parlon i Gil)

El reconeixement i les felicitacions no sobren; al contrari, les hem de continuar fent, perquè és el que fa la societat i el que fa aquest Parlament. Però anem per lo important. Els acords de condicions laborals del 2023 al 2026, encara vigents, el vuitanta per cent s'estan assolint o s'estan desplegant.

Tenim un increment històric del pressupost destinat a les emergències, que s'incrementa un quaranta-quatre per cent. El pressupost que hem aprovat aquí a la cambra permetrà treballar en la línia que vostè apunta de millor qualitat en la prestació dels serveis, per una banda, perquè disposarem de més efectius, i per altra banda, hi ha el compromís clar d'invertir en la renovació dels EPIs, 9.700 EPIs –15 milions d'euros–, cinc-cents que els hem incorporat durant la darrera setmana per garantir que tinguin els bombers i bomberes aquests materials necessaris.

Pla de descontaminants que l'Institut de Seguretat i Salut Laboral està ara mateix supervisant i un compromís ple d'aquest Govern i de tot el Parlament, perquè és la

feina que ens ocupa... Les emergències jo crec que no és un espai per a la disputa política, sinó per a l'acord i per al consens. I, per tant, nosaltres estem treballant...

El president

Se li ha acabat el temps, consellera.

La consellera d'Interior i Seguretat Pública (Núria Parlon i Gil)

...en garantir les seves condicions i el... *(El president retira l'ús del micròfon a la consellera i aquesta continua parlant uns moments.)*

El president

Se li ha acabat el temps.

**Pregunta al Govern sobre l'actuació davant dels atacs i incidents
contra Aliança Catalana**

310-00493/15

I l'última pregunta és sobre l'actuació davant dels atacs i incidents contra Aliança Catalana. I per formular-la, en nom del Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Vam veure caure un president per una pancarta on hi havia escrit el mot «democràcia». Vam viure la judicialització del procés i la persecució sistemàtica de l'independentisme. Anys més tard, els partits que van patir repressió i censura encapçalen comissions que pretenen coartar la llibertat d'expressió d'una diputada i dur-la davant la fiscalia espanyola. Costa de digerir.

Partits com els Comuns i la CUP, que etiqueten de feixista tothom que insinua que l'herba és verda o la mar és blava, de nits s'encaputxen per empastifar les seus d'Aliança, alguns amb tombarella inclosa. Està bé el seu company, senyor Cornellà? *(Veus de fons.)* Ja que els envia a fer la feina bruta, com a mínim equi'ls amb els EPIs necessaris, tant sindicalisme i tant vindicar drets dels treballadors en aquesta cambra i, en acabat, fan anar els seus amb un esclop i una espardenya. Lamentable.

Patim pintades, destrosses i atacs vandàlics a les seus del partit de forma setmanal, per no dir diària. Ens boicotegen parades informatives impedit que els vilatans puguin accedir-hi, ens assetgen, insulten, intimiden, amenacen i agredeixen. Ens punxen les rodes dels vehicles, ens fan pintades al portal de casa. I la resposta de la conselleria quina és? Que ens hem de resignar a viure sota aquest setge, perquè si actuen policialment l'extrema esquerra que els apuntala els acusarà d'encobrir el feixisme. Volen dir que els feixistes no són els que s'encaputxen, amenacen, destrossen i agredeixen en comptes dels que fan parades informatives i obren seus per explicar projectes polítics a la ciutadania?

Com es pot tolerar aquesta violència política en una pretesa democràcia? Com és possible que es vulneri impunement el nostre dret de competir en igualtat de condicions amb la resta de partits d'aquesta cambra.

El president

Per respondre, té la paraula la senyora Núria Parlon i Gil, consellera d'Interior i Seguretat Pública.

La consellera d'Interior i Seguretat Pública (Núria Parlon i Gil)

Senyora diputada, al Cos de Mossos d'Esquadra és professional i, per tant, totes les seus dels grups polítics, dels partits polítics són d'interès policial i totes estan dintre de la feina que fan els Mossos d'Esquadra per garantir que aquestes seus es respectin. Òbviament, les seves i les d'altres partits polítics a vegades són vandalitzades, i això és així.

I se'ls hi ha dit des del minut zero per part de Mossos d'Esquadra que presentin denúncies. De fet, les han presentades, i en moltes d'elles s'han obert les diligències administratives i, en aquest cas, penals. Per tant, en aquest cas, Mossos d'Esquadra, en el seu cas, com en el de la resta de partits polítics democràtics, perquè nosaltres som demòcrates, doncs, treballem per garantir la seguretat de totes les seus. I ho fa el Cos de Mossos d'Esquadra amb les seves i amb les de tots.

Això que diu que perquè vostè diu lo que diu nosaltres estem subjugats a..., això no forma part del full de ruta dels Mossos d'Esquadra. Totes les denúncies que vostès han presentat, totes han tingut la cobertura legal que els obliga la llei a donar al seu

partit i a tots els partits polítics. Per tant, jo crec que això, que aquestes elucubracions que vostè ha fet, o dissertacions, no s'ajusten a la professionalitat del cos.

El president

Per repreguntar, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Ningú no qüestiona el Cos de Mossos d'Esquadra, el que qüestionem són les directrius polítiques que reben. L'Estat francès ha aprovat la presumpció de legítima defensa per als seus agents de policia, és a dir, quan emprin l'arma reglamentària es considerarà que ho han fet conforme a dret, excepte que es demostrï el contrari, dotant així els cossos policials francesos de seguretat jurídica i d'acció, no com aquí, on es qüestiona i s'investiga sistemàticament l'actuació de cada agent que n'ha de fer ús. A Catalunya tenen més drets i garanties els delinqüents que no pas els policies i els ciutadans.

Quan pensen plagiar el model francès i donar eines als Mossos...

El president

Se li ha acabat el temps.

Sílvia Orriols Serra

...perquè puguin actuar amb determinació?

El president

Per respondre, té la paraula la consellera d'Interior i Seguretat Pública.

La consellera d'Interior i Seguretat Pública (Núria Parlon i Gil)

Regió Policial del Camp de Tarragona, coneixement de quatre fets, investigacions obertes, en alguns casos no s'ha volgut denunciar –segueixo–; a la Regió Policial de Ponent, dos fets, investigació en curs i un d'ells cas tancat amb cinc persones identificades i denunciades; Regió Policial de Girona, tres fets –en aquest cas, investigació tancada en algun cas i investigacions en curs–; Regió Metropolitana Nord, investigació oberta, investigació en curs –i seguim–; Metropolitana Sud... Bé, totes les denúncies que vostès han presentat. Si no hi ha denúncia, doncs, òbviament

no hi podem fer res. En totes en què n'hi ha, hi ha investigació tancada amb identificació dels autors o investigació en curs. Això no són instruccions polítiques, això és democràcia i professionalitat.

El president

Acabada la sessió de control, passem ara al següent punt de l'ordre del dia.

Situacions de compatibilitat de diputats

234-00141/15, 234-00142/15, 234-00143/15, 234-00144/15, 234-00146/15 i
234-00147/15

El segon punt de l'ordre del dia... *(Remor de veus.)* Els prego que mantinguin les seves posicions, que potser haurem de votar aquest punt.

El segon punt de l'ordre del dia és el debat i votació del dictamen de la Comissió de l'Estatut dels Diputats sobre la situació de compatibilitat de diputats. Atès que el dictamen de la Comissió de l'Estatut de Diputats sobre la situació de compatibilitat dels diputats ha estat publicat en el dossier del Ple, els demano que se n'eximeixi la seva lectura. La podem eximir? *(Pausa.)* Molt bé.

Si no hi ha cap objecció, els pregunto, es pot aprovar per assentiment aquest dictamen? Sí? *(Pausa.)*

Doncs queda aprovat el dictamen sobre la situació de compatibilitat dels diputats esmentats en aquest expedient.

Passem, doncs, al següent punt de l'ordre del dia.

Projecte de llei de modificació del Codi civil de Catalunya en matèria de suports a l'exercici de la capacitat jurídica de les persones

200-00002/15

El tercer punt de l'ordre del dia és el debat i votació del dictamen de la Comissió de Justícia i Qualitat Democràtica sobre el projecte de llei de modificació del Codi civil de Catalunya en matèria de suports a l'exercici de la capacitat jurídica de les persones.

En primer lloc, i d'acord amb l'article 123.1, intervindrà el conseller de Justícia i Qualitat Democràtica, i, a continuació, el conseller de Drets Socials i Inclusió.

Dono la paraula, per tant, al conseller de Justícia i Qualitat Democràtica, l'honorable senyor Ramon Espadaler i Parcerisas.

El conseller de Justícia i Qualitat Democràtica (Ramon Espadaler Parcerisas)

Moltes gràcies, president. Diputades i diputats, membres del Govern, en primer lloc, voldria donar la benvinguda –crec que ja s'han pogut anar incorporant a l'hemicicle– a les persones que ens acompanyen, i que, d'alguna manera, doncs, han fet possible tota aquesta tramitació, des de la secretària general del Departament de Justícia i Qualitat Democràtica; la secretària d'Afers Socials i Inclusió; la directora general de Dret i Entitats Jurídiques, del Departament de Justícia; el director de la Comissió de Codificació, que també ens acompanya; el degà del Col·legi de Notaris de Catalunya, peça important en tot el que ha estat aquest desenvolupament, i els representants de diferents entitats, des de Dincat, Associació Encaix, Coordinadora Tutelar o Cocarmi, que han fet aportacions certament importants.

També voldria, en el torn d'agraïments, fer un agraïment a la consellera Mònica Martínez Bravo, amb qui varem començar aquest treball, que finalitzem amb el conseller Raúl Moreno, coneixedor també d'aquest, evidentment, treball, i que és un goig haver compartit amb l'una el principi i amb l'altre, doncs, el final d'aquesta tramitació.

En el torn inicial, doncs, quan varem portar a consideració d'aquest Ple la llei que avui, afortunadament, i, finalment, doncs, arriba a port, vaig fer esment d'una frase que va dir el William Ramsey Clark, que era un fiscal dels anys seixanta, nomenat per un govern demòcrata, que deia: «Un dret no és quelcom que algú et dona –un dret no és quelcom que algú et dona–; és quelcom que ningú et pot prendre.»

I deia que impulsàvem aquesta modificació legislativa, precisament, perquè ningú prengués aquest dret a les persones amb discapacitat en l'àmbit de la presa de decisions jurídiques.

Per tant, jo crec que això ha estat molt el nord de tot el que ha estat aquest tràmit parlamentari. I deia, i ho reitero avui, que no hem legislat, per tant, per donar drets, sinó per garantir aquells drets que ja tenen aquestes persones amb discapacitat, en un àmbit concret, sensible, com és en aquesta presa de decisions jurídiques.

Una llei que certament –jo no entraré en els continguts, ho faran ara tot el conjunt de ponents, i quan avaluem i quan tinguem el darrer tràmit d'aquest debat– fa un canvi de paradigma –fa un canvi de paradigma. Aquí es reconeix la capacitat de tothom, i el que es fa és donar suport en aquesta presa de decisions en lloc del que fèiem fins ara, que era de substituir-los en aquesta presa de decisions.

I aquest és un canvi de fons, és un canvi important, és un canvi que no neix de la improvisació; és un canvi instat el 2006 per Nacions Unides, precisament, i que algun entorn nostre ja havia anat legislant al respecte, també a Catalunya, a través d'un decret llei que, d'alguna manera, hi donava cobertura.

Però avui, finalment, arribem a port, i això ens sembla positiu. Com em sembla positiu, doncs, que el que fem avui, que té aquesta lectura d'utilitat per un col·lectiu important, rellevant, a casa nostra és també el desplegament del nostre dret civil. El nostre dret civil, un dret civil propi, que ve de lluny, que té arrels fondes, que ha tingut tot aquest procés de codificació, que té sentit en tant que sigui útil i que sigui viu.

I, per tant, avui, i també voldria subratllar-ho i posar-ho en valor, fem un pas en aquesta doble direcció, en el sentit de desplegar el nostre també autogovern, allò que diu l'article 129 de l'Estatut, la competència que tenim en dret civil, que ho fem de manera que sigui útil als nostres conciutadans, i, per tant, el constituïm en un dret viu.

I la darrera cosa que voldria..., abans de passar la paraula al conseller Moreno, de la darrera cosa que sí que en voldria deixar constància és de l'agraïment a totes les persones, amb diferents responsabilitats, que han fet possible que haguem arribat aquí.

Va néixer aquesta llei sense cap esmena de retorn, a la totalitat. Per tant, va néixer bé; no vàrem fer una votació en aquest sentit, la qual cosa ja augurava que d'alguna manera seríem capaços –i crec que n'hem estat– de trobar consensos entre tots plegats.

Per tant, sí que en voldria deixar constància al ponent relator i a tots els ponents que han esmenat aquesta llei. L'hem feta millor d'allò que va enviar el Govern. Ha set un debat intens, no ha set un debat senzill, però ha estat un debat honest, i el resultat final del qual és aquesta llei útil. Hem tingut esculls, hem tingut temes importants. I

miro el diputat d'Esquerra Republicana i miro la resta de diputats; miro també el diputat Isaac també, doncs, per tota l'aportació, i la resta de ponents, doncs, que han fet possible que aquest text acabi sent útil.

Per tant, agraïment als diputats; agraïment a aquelles institucions del tercer sector, doncs, que han passat i que han aportat les seves reflexions en el tràmit parlamentari en comissió –n'he esmentat algunes abans, n'han passat moltes d'altres–; agraïment als col·legis, molt particularment al Col·legi de Notaris, que, d'alguna manera, tenia una implicació particular per tot allò, doncs, que hauran també de gestionar des de la seva perspectiva, i agraïment a la Comissió de Codificació, que una vegada més ens ha lliurat un text seriós, solvent..., i ha estat obert, doncs, a les aportacions i enriquiments que s'han fet, en aquest cas, en el tràmit parlamentari.

Per tant, jo crec que avui és un bon dia per les persones que es beneficiaran d'aquesta llei i pel conjunt del país, i també pel nostre dret civil propi.

Moltes gràcies a tots els que ho heu fet possible.

Gràcies, senyor president.

La vicepresidenta primera

Gràcies, conseller. A continuació, dono la paraula al conseller de Drets Socials i Inclusió, el senyor Raúl Moreno Montaña.

El conseller de Drets Socials i Inclusió (Raúl Moreno Montaña)

Bé; bon dia a tots i a totes. Ara que tinc alguns minuts més, agrair les mostres de benvinguda que he rebut per part de diputats i diputades de totes les formacions polítiques. És un plaer tornar a estar al Parlament de Catalunya.

I volia també agrair sobretot el criteri jurídic i la sensibilitat social del conseller Espadaler, també la feina feta per la consellera Mònica Martínez Bravo i tot l'equip del Departament de Drets Socials i Inclusió per aquest projecte, aquesta modificació del Codi civil de Catalunya. Agrair també la presència de les diferents entitats que ens acompanyen avui des de la tribuna de convidats.

Mira, avui votem una modificació del Codi civil que és absolutament fonamental i central, també per les persones amb discapacitat, pel conjunt de la societat catalana.

Fem una modificació perquè les persones amb discapacitat puguin exercir la seva capacitat jurídica en igualtat de condicions i amb els suports que necessiten. Avui Catalunya fa un pas més en la consolidació dels drets de les persones amb discapacitat, també en coherència amb la Convenció de les Nacions Unides de l'any 2006, sobre els drets de les persones amb discapacitat, que, per cert, aquest mes de desembre farà vint anys. I amb aquesta llei, doncs, continuem avançant perquè els principis es tradueixen en drets efectius i plenament reconeguts a la nostra normativa catalana.

Aquesta reforma, com deia, és important per a la vida de milers de catalans i catalanes amb discapacitat intel·lectual. És molt important que els governs facin places residencials, posin serveis per a persones amb discapacitat intel·lectual, també les ajudes necessàries, però aquesta modificació parla de la seva vida. Aquesta modificació parla de la necessitat de reconèixer el seu dret a decidir el seu futur. I, per tant, és un reconeixement global molt important des del punt de vista dels drets: dret a escollir els seus projectes de vida, dret a escollir les seves relacions, dret, en definitiva, com deia, a escollir el seu futur.

I, per tant, avancem cap a un model de suport i de protecció, d'autonomia personal, i no de substitució de la presa de les seves decisions. És a dir, ha de prevaldre allò que vol i desitja la persona sobre la seva pròpia vida. Aquest és el canvi profund que fem amb aquesta modificació del Codi civil. És un canvi profund, és un canvi de paradigma, i, per tant, fem un salt qualitatiu cap a un model que acompanya la persona, la respecta i li proporciona els suports necessaris.

Aquesta és una feina que requereix, per tant, el compromís de tots: de les administracions públiques, de les entitats del tercer sector, del conjunt del sector que participa, que està cada dia treballant amb les persones amb discapacitat, evidentment, dels professionals dels serveis socials, però també dels jutges, dels magistrats, dels advocats i de tots aquells actors que intervenen des de l'àmbit jurídic perquè aquest sigui un nou model, aquesta sigui una bona realitat. Crec que aquest ha estat un bon exemple de com poder treballar plegats i crec que tant l'àmbit social com l'àmbit jurídic tenim moltes coses a fer plegats i plegades, i, per tant, ens hi hem de posar.

I, per tant, paral·lelament a això, el Govern està impulsant, doncs, el pla director de serveis de suport a l'exercici de la capacitat jurídica de les persones amb discapacitat, en què ha de construir i implementar un model de suport a les persones dimensionat de manera eficient, amb les entitats capacitades i les competències clarament definides.

Hem d'assegurar també que s'hi assignen els recursos necessaris i suficients perquè això sigui una realitat, per aconseguir que hi hagi un model efectiu. I també ha de desenvolupar un sistema de garantia de qualitat de les intervencions. Hem de posar molt d'èmfasi en la formació tècnica de tots els professionals implicats, i això és el que s'està fent de la mà del consell tècnic –que, per cert, es va constituir ja fa uns mesos, l'any passat. I, per tant, la nostra voluntat és culminar aquesta feina amb l'aprovació del pla director a finals d'aquest any 2026. De fet, vam presentar la setmana passada –la secretària Carolina Homar, que ens acompanya avui també des de la tribuna– les línies principals d'aquest pla director al Consell de la Discapacitat de Catalunya, el Codiscat, acompanyat d'altres actuacions que té el Govern en marxa en aquest àmbit de discapacitat.

En definitiva, per acabar, aquest Govern ho fa amb la convicció profunda de que les persones, siguin quines siguin la seva condició i les seves capacitats, tinguin dret a decidir per si soles el seu futur, el seu projecte de vida.

Per tant, benvingut, benvinguts tots, a aquest gran consens que s'ha traduït en aquest canvi legislatiu. Jo crec que avui Catalunya fa un pas endavant molt important.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies. Un cop acabada la intervenció del Govern, a continuació, i d'acord amb l'article 123.1 del Reglament, té la paraula, per presentar els treballs de la comissió, el diputat senyor Isaac Padrós i Suarez, que en fou designat relator.

Després, senyor Padrós, obrirem el torn ordinari dels grups parlamentaris i també li tocarà a vostè. Si sembla..., farem una solució de continuïtat, però quan acabi la seva intervenció com a relator, li donaré la paraula com a ponent. D'acord?

(Pausa.)

Isaac Padrós i Suarez

Gràcies, president. Bon dia a tothom. Començo agraint la feina feta de tots els grups que han participat en la modificació del llibre segon del Codi civil de Catalunya en matèria de suport a l'exercici de la capacitat jurídica de les persones, de *totes* les persones, amb discapacitat i sense.

Gràcies als membres de la Comissió de Codificació, a les entitats que hi han aportat expertesa, als col·legis professionals, als diputats de la ponència i al personal tècnic –la senyora Gómez, el senyor Clapés, el lletrat Ridao. Gràcies als companys de Junts per Catalunya per la confiança i el suport. I gràcies a totes les persones que ens acompanyeu avui. Moltes gràcies. I benvinguts.

El text que portem avui és més sòlid gràcies a aquesta contribució col·lectiva –fa un instant ho deia el conseller Espadaler; hi estem d'acord–; de fet, arribem al final d'una ponència llarga i rellevant. Possiblement estem davant d'una de les reformes més profundes d'aquesta quinzena legislatura, donat que reordena les institucions de protecció, substitueix el model de substitució de la voluntat pel model de suport que exigeix la convenció de Nova York.

Més enllà de l'agraïment, crec que és rellevant explicar què significa aquesta reforma. Per fer-ho clarament, distingiré tres moments: el primer és el règim vigent, el segon és l'avantprojecte i el tercer és el text resultant de la ponència.

Primer, el règim vigent. El Decret Llei 19/2021 dedica vuit articles a l'assistència d'adults i arrossega la lògica de l'interès superior objectiu, pròpia dels sistemes de substitució de l'observació general número 1, que condemna –observació general del Comitè sobre els Drets de les Persones amb Discapacitat de les Nacions Unides.

El segon, com bé els deia, l'avantprojecte de la Comissió de Codificació. Aquest text ja va trencar aquella lògica: cinquanta-vuit articles, gratuïtat com a principi i una escala de tres graons fidels a diferents articles de la convenció de Nacions Unides, entre ells el 9 i el 12.3. Destacar aquest esperit d'accessibilitat universal, aquests ajustos raonables i només, si no n'hi ha prou, suport.

El tercer marc és la ponència, el text que avui presentem. I la ponència ha anat un xic més enllà. L'avantprojecte permetia condicionar el suport prestat per l'Administració

a una possible participació en el finançament; el predictamen ho ha suprimit. La gratuïtat ja no admet excepcions, tal com exigeix el paràgraf 29 de l'observació general del comitè.

També hem incorporat l'article 222-23, que obliga a interpretar els suports preventius segons la voluntat de l'atorgant i les circumstàncies del moment, i hem reforçat les salvaguardes amb noves previsions sobre renúncia i autorització per a determinats actes. El resultat són seixanta-dos articles, cap referència a la incapacitació i un compliment molt més complet de l'article 12 de la convenció de Nova York.

Una part important de les esmenes han estat recomanades i això és un pas molt important, perquè reforcen tres elements clau: el primer, la centralitat de la voluntat, els desitjos i les preferències; el segon, com bé els deia, l'accessibilitat i la comunicació adaptada en funció de la persona, i el tercer, l'exigència de justificar abans d'adoptar mesures intrusives que els suports menys limitatius no són suficients. D'altres propostes no han estat recomanades perquè introduïen criteris mèdics o funcionals, en restringien l'abast universal o afeblen les garanties de supervisió exigides per la convenció.

Per acabar, gràcies a tothom per l'esperit de treball en ponència i per l'oportunitat de ser-ne el ponent relator. Ha estat un honor i un repte com a diputat del principal grup de l'oposició. I acabo adreçant-me a les persones, famílies i entitats –alguns dels quals avui sou aquí presents–: espero que tots us sentiu orgullosos d'aquest treball coral; us puc ben garantir que hi hem posat tots els sentits.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Tot seguit, obrirem el torn d'intervencions dels grups parlamentaris que han reservat esmenes per ser defensades en el Ple per un temps màxim de set minuts, tal com es va acordar a la Junta de Portaveus. I, en la seva condició de ponent de la llei, en nom del Grup Parlamentari de Junts, té la paraula una altra vegada el diputat senyor Isaac Padrós i Suarez.

Isaac Padrós i Suarez

Gràcies, president. No m'hi acostumaré a això, ja l'hi ben garanteixo. Bé, doncs gràcies, bon dia a tothom, altre cop, aquest cop com a ponent de Junts per Catalunya. I començo, evidentment, donant les gràcies a tots els ponents per la confiança i per l'oportunitat d'haver estat el ponent relator.

No he pogut veure les expressions, les seves mirades ni els gestos durant la negociació, durant la ponència, però els puc ben garantir que he interpretat cada silenci i he escoltat cada paraula i cada argument. Tinguin present que soc l'únic ponent que no soc llicenciat en dret i, a més, represento al principal grup de l'oposició. Creguin-me que ha estat un gran repte i un aprenentatge constant.

Gràcies, també, a les persones i entitats que han comparegut i que m'han fet confiança; espero de tot cor haver estat a l'alçada. Gràcies als companys de Junts per Catalunya pel suport –mai millor dit–; especialment a l'Oriol Pradillo, pel seu rigor tècnic, i a en Jordi Font, per ser el suport que t'acompanya en cada cas. Gràcies, Oriol, i gràcies, Jordi.

Per Junts per Catalunya, aquesta modificació del llibre segon del Codi civil de Catalunya representa un pas molt important. De fet, estem satisfets, però ho podríem estar més. L'anàlisi tècnica situa aquest predictamen al voltant del vuitanta per cent del compliment dels criteris de l'observació general número 1, que, com bé els hi deia abans, és l'observació general del Comitè sobre els Drets de les Persones amb Discapacitat de les Nacions Unides.

El nostre compromís no és conformar-nos-hi, i tan bon punt les majories ens ho permetin, treballarem per arribar al cent per cent de l'aplicació de l'article 12 de la Convenció dels drets de les persones amb discapacitat, entre d'altres. Volem posar en valor –volem fer valdre– el treball fet en aquesta ponència. Les nostres esmenes han tingut –i crec que així ho han pogut percebre els diferents ponents– un fil conductor molt clar: evitar que la llei es quedi a mig camí, entre la retòrica de la convenció i la pràctica quotidiana dels suports i dels nostres drets.

Aquest fil conductor s'ha concretat en tres grans objectius: el primer, blindar la millor interpretació de la voluntat, els desitjos i les preferències de la persona allà on el text deixava marge d'ambigüitat; segon, exigir que abans d'atorgar facultats de representació quedi justificat que els suports menys intrusius no eren suficients, i

tercer, reforçar les garanties de motivació i revisió periòdica quan l'assistència representativa pugui comportar limitacions permanents.

Moltes d'aquestes esmenes les hem retirat; de la resta gairebé dues terceres parts han estat acceptades, és a dir, recomanades i transaccionades. N'estem satisfets perquè milloren un text que ja partia d'una bona base, ambiciosa i ferma, però encara queden vives onze esmenes i totes comparteixen altre cop el mateix esperit: blindar la voluntat de la persona, exigir que la representació es justifiqui i no es presumeixi i sotmetre a revisió periòdica tota limitació permanent. No hi renunciem, les continuarem defensant, perquè representen el tram que ens falta per passar del vuitanta al cent per cent.

Com a diputat en ponència, creguin-me que sovint més d'una vegada he pensat en Habermas. Jürgen Habermas va ser fins fa poc filòsof, sociòleg i un intel·lectual alemany –de fet, ens va deixar aquest mes de març. Habermas deia que només en un discurs lliure de dominació pot prevaldre el millor argument i així hem entès aquest tràmit. Una ponència no és una simple suma de vots; és un espai deliberatiu on cada grup defensa els seus arguments, i sovint en cedeixes una part per guanyar-ne una altra. Les més de vuitanta esmenes acceptades i transaccionades en són la prova. Una democràcia madura no és només representativa; és deliberativa.

També val la pena recordar què representa modificar el Codi civil de Catalunya i la nostra història, la història de la nostra nació. El nostre dret civil es remunta a l'edat mitjana i va sobreviure al Decret de Nova Planta de 1716. La compilació de 1960 en va ser la primera codificació moderna, i restaurada la Generalitat, l'Estatut li va reconèixer competència exclusiva.

Amb la Llei 29/2002 el Parlament, aquest Parlament, va iniciar la codificació general que avui continuem escrivint. És un dels símbols més sòlids del nostre autogovern i un dels codis civils més moderns d'Europa i avui hi afegim un capítol més, amb una idea molt forta i molt ferma: que cap persona, pel fet de necessitar suport, quedi exclosa del dret a decidir sobre la seva pròpia vida i de la seva capacitat jurídica.

Confio que aquest mateix esperit arribi viu al debat al plenari, que les esmenes que encara defensem no siguin enteses com una ruptura, sinó com un darrer esforç per fer una llei millor, més clara i més fidel a la convenció.

Avui legislem perquè cada persona pugui decidir sobre la seva pròpia vida, amb els suports que necessitem i quan excepcionalment calgui actuar en nom nostre perquè es faci d'acord amb la millor interpretació possible de la nostra voluntat, dels nostres desitjos i de les nostres preferències. Aquesta és la responsabilitat que tots tenim i el compromís que des de Junts per Catalunya mantindrem fins al final.

Moltíssimes gràcies a tots. Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Malauradament, haig de recordar a les persones que ens acompanyen en aquest Ple, a les persones de les tribunes i del públic, que, en virtut del Reglament, no poden expressar cap mostra ni d'aprovació ni de desaprovació.

A continuació, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, per tal de defensar les esmenes reservades en el Ple, l'honorable senyor Joan Ignasi Elena Garcia. *(Veus de fons.)*

Joan Ignasi Elena Garcia

Molt bé, president. President, diputades, diputats, consellers, a tots els presents i particularment al de Drets Socials –benvingut i molta sort–, i el diputat també i conseller Espadaler, directora i a tota la gent dels dos departaments i, naturalment, a les entitats... Un agraïment a tots –a tots–, perquè crec que s'ha fet una molt bona feina.

Agafant el fil del ponent relator, de l'Isaac Padrós, efectivament, Habermas deia això, i deia una altra cosa, que crec que és el que hem fet en aquesta llei, que és treballar amb consens, que diu que és la dimensió més important i més legítima de la política, i defensar els drets humans. Crec que hem fet aquestes dues coses amb aquest mètode i amb aquesta finalitat.

Tinc la convicció de que aprovem una bona llei –tenim aquesta convicció–, una llei que adaptem a la convenció. I ha estat possible gràcies a tots els que hi han treballat, els quals, en nom del meu grup hem donat també la benvinguda; però voldria especialment parlar de les entitats, de la feina que han fet i com ens han ajudat a fer un millor text; els professionals, és a dir, el col·legi de notaris, d'advocats, jutges,

registradors, que també han col·laborat en la redacció de la llei, ens han ajudat molt; naturalment, el departament i la Comissió de Codificació i el ponent relator. Moltes gràcies, perquè és una llei que no és fàcil, és molt tècnica i té una dimensió de molta precisió, i ens sembla que dificulta encara més la feina de ponent relator; permetin-me també..., als meus companys de grup i, particularment, a la Lara Carbonell, la feina magnífica que ha fet, com sempre fa. Ja ho dic, jo crec que ha quedat una bona llei.

Vull començar dient que aquesta llei està pensada i plantejada per al món sencer, i nosaltres aquí tenim la nostra pròpia realitat. Hi ha molta molta molta feina a fer – molta – en l'àmbit dels drets de les persones amb discapacitat, amb diversitat funcional – molta feina a fer –, però vull començar dient que som també alhora uns privilegiats en el món que vivim. Tenim un estat de dret, tenim uns serveis públics, que tenen moltes tensions i molts problemes, però de qualitat, i alhora tenim una xarxa extraordinària.

Tenim una xarxa extraordinària pensada per a les persones que tenen, que pateixen i que viuen amb una discapacitat, que és gràcies a la feina extraordinària que han fet les entitats durant molts anys; uns autèntics herois, persones que fa cinquanta..., quaranta, cinquanta o seixanta anys es van rebel·lar i van dir «no pensem tolerar que els nostres fills segueixin a casa tancats», i van parlar d'escola inclusiva i van parlar després de secundària inclusiva, i van parlar després de treball inclusiu, i van decidir que no es quedaven tancats a casa. I gràcies a això existeixen avui les fundacions, els centres ocupacionals, els centres especials de treball i tantíssims serveis al servei de les persones amb discapacitat; i, per tant, des d'aquest punt de vista, moltes moltes moltes gràcies. Som, com dic, uns privilegiats.

Efectivament, la llei passa d'un model de substitució a un model de suport, a donar més autonomia personal, a posar l'accent efectivament en la voluntat i en les preferències de cada persona en l'exercici de la seva dignitat. Regula els deures dels assistents –també molt rellevant–, de les persones que presten el suport per donar-los tranquil·litat, seguretat jurídica i instruments per fer bé la seva feina. Rendició de comptes, també com una garantia de que el suport que reben les persones és a fi de bé, per entendre'ns. També fixa el rol de cada actor: dels prestadors de serveis –

important–, també de les famílies i del seu entorn, dels professionals, i d'això n'hem parlat molt, per donar-los seguretat jurídica en les decisions que es prenen. També a les entitats tutelars.

En aquest sentit, nosaltres mantenim algunes esmenes, en particular, amb dos idees: una és eliminar el copagament i, per tant, des d'aquest punt de vista..., amb això hi ha hagut alguna diferència, però penso que és una bona decisió. La possibilitat de copagament, que és lo que la llei permetia. I, per altra banda, ser molt més clars encara en la distinció entre qui presta serveis i qui fa la feina de tutela. Per tant, en aquest sentit, mantenim una esmena en aquesta direcció.

També és una llei que pretén donar i fer la vida..., i en això hem insistit bastant, el tècnic del Grup Socialistes n'és molt conscient, com hem arribat a insistir perquè les famílies que fan la feina de suport a les persones amb discapacitat hagin de rendir comptes quan això no sigui exactament imprescindible. És a dir, no posar-los més traves, més problemes, més burocràcia. I en aquest sentit, si es mantenen les mateixes condicions, el jutge pugui autoritzar a que no es rendeixin comptes cada tres anys, sinó molt més enllà. En això vam insistir bastant i ens sembla que és un element rellevant.

I després, en donar tranquil·litat i garanties al tràfic jurídic, a les decisions que tenen transcendència econòmica i jurídica. És des d'aquest punt de vista que em sembla que ha quedat molt més fixat el que és el concepte dels suports formals i no formals, entenent els suports no formals com un suport del qual no es poden derivar accions en l'àmbit de signatures notariales, accions judicials o en l'àmbit també bancari, per donar també garantia, per donar la garantia de que quan es procedeix a una decisió que té aquesta transcendència econòmica, aquesta decisió la pren qui ha tingut l'autorització per la persona subjecte d'aquest moviment bancari. I també els poders preventius, que han fet molt bona feina, i que també es fixen, es garanteixen, dels quals és un entusiasta el diputat Pere Lluís Font, del Grup Popular.

Acabo dient que moltes gràcies, de veritat, per la feina que han fet totes les parts, perquè no és fàcil. I jo crec que, al final, l'objectiu que ens havíem fixat, que era treballar en consens i en defensa dels drets humans i en particular de les persones

que són objecte d'aquesta llei, que són aquelles que necessiten suport..., em sembla que el resultat ha estat molt i molt positiu.

Moltes gràcies, per tant, a tothom.

El president

A continuació, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Pere Lluís Huguet i Tous.

Pere Lluís Huguet Tous

Moltes gràcies, president. Salutacions als consellers presents, consellers de Drets Socials i de Justícia, que fan aquesta llei. I permetin-me que comenci la meua intervenció només amb una referència a lo que ha dit aquest matí el president de la Generalitat, que diu «zero propostes del Partit Popular quant a Catalunya». Mirin, en aquesta llei n'hem incorporat unes quantes. Per tant, el Partit Popular sí que té un projecte per Catalunya i té propostes per Catalunya.

Però permetin-me..., que crec que hem fet una cosa importantíssima. El dret, si no evoluciona conforme a la societat, crea un conflicte. El dret ha d'evolucionar conforme a la societat... I permetin-me només una petita referència històrica a lo que ha sigut el concepte de l'aplicació del dret als drets de persones amb discapacitat. Mirin, abans del Codi civil del 1889 no hi havia cap regulació. Hi havia una situació d'obscurantisme absolut amb les persones amb discapacitat. El Codi civil del 1887 introdueix el Consell de Família com un sistema de control, però que durant els anys es va veure que, més que un sistema de control, es va convertir en un sistema d'ocultisme. I ja va ser la reforma del Codi civil del 83 que va introduir un altre concepte que era substituir el control familiar pel control judicial. Aquesta evolució, que va ser, doncs, l'evolució lògica en aquells moments de la societat, ens ha portat a la convenció de Nova York del 2006, en la qual, com diu el conseller, amb una paraula que li agrada molt, hi ha un «canvi de paradigma». Efectivament, hi ha un canvi importantíssim de paradigma, perquè canviem que la legislació s'ha dissociat de lo que la societat...

Permetin-me que els llegeixi l'article primer de la convenció: «El propòsit de la convenció és promoure, protegir i assegurar el gaudi ple en condicions d'igualtat –i potser aquesta és la paraula que més es repeteix a la llei i a la convenció: “en

condicions d'igualtat"– de tots els drets humans i llibertats fonamentals per a totes les persones amb discapacitat i promoure el respecte a la seva dignitat inherent.» I això crec que ho hem aconseguit amb aquesta llei. Hem traspassat lo què és la convenció de Nova York a una llei que recull els principis bàsics d'aquesta convenció.

Hem passat, amb aquest canvi de paradigma que diu el conseller, d'un règim de substitució de la tutela a la guarda de fet, a l'acolliment familiar, uns sistemes de substitució de la voluntat de la incapacitat basat en la incapacitat i de substitució d'aquesta voluntat per un sistema de dret al suport. Tota persona té dret a accedir al suport individualitzat i adaptat a la seva situació per prendre decisions amb efectes jurídics i en condicions d'igualtat. Tornem a repetir la paraula «igualtat», que jo crec que és lo més important d'aquesta llei, la igualtat, el que la persona amb discapacitat sigui exactament igual –i ho deia el ponent relator–, igual que qualsevol altra persona. Per tant, creiem que estem en un moment importantíssim.

I, a més, ho hem fet de la mà de la societat. Estan aquí, i les saludo, les entitats, que moltes van comparèixer a la comissió i les hem escoltat. De veritat, les hem escoltat. I a la proposta, que hi ha una proposta tècnica de la Comissió de Codificació important, hi hem donat, junt amb tots els ponents, un bany de realisme social. I hem escoltat les entitats, hem escoltat els col·legis professionals i li hem donat aquest bany de realisme i hem adaptat un ja bon text a les necessitats reals de la societat. I això és lo que hem fet. És lo que hem fet.

Ho deia ara fa un moment el company Ignasi Elena, efectivament, hi han institucions que de les aportacions que vostès han fet a les compareixences hem vist que era necessari donar-hi un toc: els poders preventius que comentava. Els poders preventius, en aquests moments, són una institució arrelada a la societat catalana que no està donant problemes. Llavors, havíem de donar una nova visió per adaptar-ho a la situació real de la societat. I així ens ho va dir el col·legi notarial, el col·legi d'advocats, perquè era adaptar-ho a les necessitats, a la realitat. No generaven conflictes, llavors era adaptar aquesta falta de conflicte per agilitzar, per facilitar la tramitació de qualsevol actuació en aquest sentit.

En aquest sentit, vam detectar..., i perquè ho van dir també vostès, els que van comparèixer, ho van dir a la comissió i, per tant, ho repeteixo, els hem escoltat, el

tema dels suports no formalitzats que podien generar certs problemes; ho hem adaptat a les necessitats de la societat.

Per tant, mirin, jo crec que hem fet una bona feina, hem fet una bona feina i que posa de relleu que quan ens posem d'acord, quan parlem i quan ens asseiem, fem una bona feina. I crec que és un exemple de la forma de legislar: un bon text de la Comissió General de Codificació, passat per la realitat de lo que vostès ens van vindre a explicar a la comissió i del consens dels debats dins de la comissió.

Jo..., només em queda agrair al relator, al diputat Isaac Padrós, la seva funció, aquell bany de realitat i d'experiència personal que ens ha servit..., ha dit abans que no és llicenciat en dret, però quasi com si ho fos, perquè jo crec que té uns coneixements importants. A la Lúcia, que amb el seu tarannà jo crec de consens sempre acabàvem dient «bé, preparo una transaccional», i que ens ha servit precisament per millorar aquest text. A l'Ignasi, amb l'Ignasi hem estat hores parlant de la llei. Al Rafael Villafranca i a l'Andrés Garcia Berrio, que avui no pot vindre, però que jo crec que també ha fet moltíssimes aportacions.

Mirin, hem treballat tots conjuntament, hem treballat per als ciutadans de Catalunya i, per tant, què hem aconseguit? Hem aconseguit una bona llei, un bon text que millorarà especialment la vida dels nostres ciutadans.

Moltíssimes gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula la diputada senyora Núria Lozano Montoya.

Núria Lozano Montoya

Gràcies, president. Avui debatem una llei que representa un canvi profund en la manera d'entendre els drets de les persones amb discapacitat. No és una simple reforma del nostre dret civil; és sobretot l'assumpció del canvi de paradigma que va impulsar Nacions Unides fa prop de vint anys, passant d'un model basat en la substitució de la voluntat a un model centrat en els drets, l'autonomia i la presa de decisions amb els suports necessaris. I aquest és el veritable fonament d'aquesta llei.

El seu origen no és únicament jurídic, sinó que també ho és ètic i democràtic. L'any 2006, l'Assemblea General de Nacions Unides va aprovar la convenció de Nova York, la Convenció sobre els drets de les persones amb discapacitat, un dels instruments internacionals més transformadors de les darreres dècades en matèria de drets humans, i que vincula Catalunya a través de la ratificació de l'Estat espanyol ja des del 2008. La convenció cerca no crear drets nous, però sí que fa una cosa molt important, que és recordar una idea fonamental: que les persones amb discapacitat són titulars exactament dels mateixos drets humans que qualsevol altra persona i que els estats tenen l'obligació d'eliminar les barreres que impedeixen el seu exercici en igualtat de condicions.

Aquest mandat internacional va molt més enllà d'una modificació tècnica del nostre ordenament: suposa abandonar –esperem que de forma definitiva– una mirada paternalista sobre la discapacitat; executa canvis concrets, però també vol promoure un canvi de mirada, un canvi cultural respecte a l'abordatge dels drets de les persones amb discapacitat. Durant massa temps, els sistemes jurídics van entendre que protegir significava substituir la persona en la presa de decisions. Nacions Unides ens diuen justament el contrari, especialment a l'article 12 de la convenció: protegir és garantir que la persona pugui decidir per ella mateixa, sempre que sigui possible, amb els suports adequats i respectant sempre o tenint en compte en tot cas la seva voluntat, preferències i el seu projecte de vida.

Aquest canvi respon també al model social de la discapacitat que defensa la convenció, perquè es considera que la discapacitat no resideix únicament en la persona, sinó que és el resultat de la interacció entre les seves circumstàncies i unes barreres físiques, socials, cognitives o actitudinals que la societat té l'obligació d'eliminar. Per això aquesta llei no parla només de protecció, sinó d'autonomia, d'inclusió, de dignitat i d'igualtat.

També és important recordar que aquest projecte no apareix del no-res. Catalunya ha estat històricament pionera en l'evolució del dret civil, també, en aquesta matèria. Des de la Llei 39/91, passant pel codi de família, el llibre segon del Codi civil i, més recentment, el Decret Llei 19/21, el nostre ordenament ha anat incorporant progressivament els principis del Consell d'Europa i sobretot, els derivats de la

convenció de les Nacions Unides. I ara fem una passa més: aquesta llei culmina aquest procés i construeix un sistema complet de suports adaptat a les necessitats de cada persona. El seu valor principal és que abandona respostes uniformes, reconeix que no tothom necessita els mateixos suports ni tampoc amb la mateixa intensitat, per això regula una pluralitat d'instruments sota els mateixos principis: subsidiarietat, proporcionalitat, mínima intervenció i respecte absolut a la voluntat, preferències i desitjos de la persona. Aquesta és una de les grans fortaleces del text. No es tracta de decidir per ningú; es tracta de crear les condicions i acompanyar perquè puguin decidir per si mateixes i crear les condicions per tenir en compte les seves voluntats i preferències quan en casos excepcionals no es donin les condicions per tal de que puguin decidir i prendre decisions.

A més, cal destacar que la llei incorpora salvaguardes molt importants per evitar abusos, conflictes d'interès o influències indegudes. Cal remarcar que s'ha fet limitant certs tràmits burocràtics que no eren estrictament imprescindibles, com és igualment rellevant que la norma incorpori una necessària perspectiva de gènere i tingui en compte que les dones amb discapacitat pateixen formes específiques de discriminació i de violència, tal com han assenyalat reiteradament el Comitè sobre els Drets de les Persones amb Discapacitat de Nacions Unides i la resta d'organismes internacionals en matèria de drets humans.

Els Comuns sempre hem defensat que els drets humans no poden quedar-se en declaracions solemnes, han de traduir-se en polítiques públiques, recursos suficients i lleis que facin possible una vida autònoma, lliure i digna, però no només; també són necessaris recursos econòmics. Per això també considerem imprescindible que aquesta llei vagi acompanyada dels recursos humans, econòmics i institucionals necessaris perquè els suports siguin reals i accessibles per totes les persones que els necessitin.

Avui fem un pas important cap a una societat més inclusiva, més justa, més respectuosa amb la diversitat i més fidel als principis universals dels drets humans que inspiren les Nacions Unides. Volem agrair la feina realitzada a la ponència, tant pels diputats que han participat en aquesta legislatura com els que van participar també a l'anterior en una reforma que ja començava a ocupar-se d'aquesta qüestió,

així com molt especialment el lideratge del ponent relator, el diputat Isaac Padrós, així com la tasca inestimable de les entitats i dels col·legis professionals que han contribuït –i no poc– a la qualitat del resultat final d'aquesta ponència.

També volem agrair el treball realitzat per la Comissió de Codificació de Catalunya, així com..., als governs que van treballar en el projecte de llei. I evidentment volem agrair el treball realitzat pels serveis de la cambra durant la ponència. Estem plenament satisfets amb el text aprovat a la Comissió de Justícia i Qualitat Democràtica. Considerem que s'ha fet molta feina per millorar amb voluntat de consens el text inicial del projecte de llei i reservem exclusivament quatre esmenes per a votació que pensem que poden millorar la perspectiva de la convenció en aquest articulat. Avui fem, doncs, un pas endavant; ara toca que s'apliqui bé i sobretot, garantir els recursos necessaris per fer possible la millor aplicació del text normatiu.

També cal recordar que encara ens queda molt camí per recórrer per garantir els drets humans de les persones amb discapacitat. Calen molts avenços en les polítiques públiques, però també cal un canvi en cadascuna de nosaltres per fer possible un canvi que és imprescindible com a societat: posar al centre –sempre i en tota ocasió– els drets humans de les persones amb discapacitat.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. I finalment, per posicionar i defensar les esmenes té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, el diputat senyor Xavier Pellicer Pareja.

Xavier Pellicer Pareja

Bé; gràcies, president. Bon dia de nou a totes i a tots. Consellers, diputats, diputades, gent del públic, etcètera.

Primer de tot volíem començar agraint la tasca que han fet els diversos grups, els diversos diputats i diputades que han participat de la ponència, especialment al diputat relator Isaac Padrós, per la feina que han fet. Segon, també volíem agrair a la Comissió de Codificació, a les entitats i a les diferents persones que han ajudat i hi han participat –i especialment al Sindicat de Mares i Germanes en la Diversitat

Funcional– la tasca i les aportacions que han fet i que hem intentat traslladar com a CUP per tal que es tinguessin en compte en l'elaboració de la ponència que s'ha dut a terme, i que ens ha portat a que diverses esmenes que no s'han acceptat avui es votaran al Ple es mantindran vives.

Sobretot aquestes esmenes per nosaltres anaven en el sentit d'aprofundir, també, en el que ja s'ha comentat, com són determinats elements de condicionament, que són els determinants socials, de classe, de gènere, d'origen i incorporar-los també dins la ponència; en alguns casos ho hem aconseguit, en altres no. En tot cas, a nosaltres – vagi per davant, i com han dit i coincidim amb la resta de grups– ens sembla que és un avenç molt important, aquesta llei, i per això hi donarem suport.

La tercera qüestió que volíem destacar també és fer autocrítica. Nosaltres som un grup petit, tenim quatre diputades, i no hem pogut participar ni hem participat tot allò que voldríem en la ponència per la importància que aquesta tenia i per la centralitat que pensava que tenia. Per tant, també volem fer aquest reconeixement i traslladar aquesta autocrítica també degut a la petitesa del nostre del nostre grup.

Dit tot això, sí que volíem aprofitar per fer algunes consideracions respecte a la pròpia ponència de llei, respecte als elements principals que planteja –moltes d'elles ja s'han mencionat, però en tot cas no ens en volíem estar, no? Per tant, partint d'aquest article 12 de la Convenció sobre els drets de les persones amb discapacitat i d'aquesta declaració de que les persones amb discapacitat tenen el dret a reconeixement de llur personalitat física, però també jurídica, en igualtat de condicions amb la resta de persones en tots els aspectes de la vida, pensem que és en aquest marc i en aquest nucli on hem desplegat aquest text normatiu, no? Per tant, partint d'aquesta premissa, que tota persona major d'edat té capacitat jurídica per ser titular de drets i obligacions, per exercir-los, hem intentat i creiem que aquesta ponència desplega i ofereix mesures pertinents per proporcionar a aquestes persones l'accés i el suport que sigui necessari per exercir aquesta capacitat jurídica.

Per tant, adaptem aquest article, adaptem aquesta convenció en el marc del dret civil català i amb uns principis que ens sembla que són clars i que queden reflectits en aquesta ponència. Primer de tot, apostar per l'autonomia de les persones amb discapacitat i passar d'aquest model de substitució de voluntat al model de suport en

la presa de decisions, i aquest model i aquesta presa de decisions es pugui desplegar segons habilitats i capacitats i, sobretot, respectant els drets, la voluntat i les preferències d'aquestes persones.

Segon element que volem destacar d'aquest text és la regulació que fa del suport a l'exercici de la capacitat jurídica, com són els recursos individualitzats i adaptats a aquestes persones majors d'edat perquè puguin actuar amb efectes jurídics i ho puguin fer tant en l'àmbit personal com patrimonial i, per tant, intentar superar i saltar aquestes barreres estructurals, actitudinals i cognitives. Nosaltres pensem que aquí cal destacar elements que són centrals en aquesta ponència, com són la manifestació de la voluntat, la presa de decisions i la configuració de la voluntat de la persona; també –i en el sentit que comentàvem abans– ens sembla important que s'incorpori, i s'ha incorporat com a mínim parcialment, aquesta perspectiva de gènere en la forma d'exercir-los i també ens sembla un element rellevant.

Ja per anar acabant, a nosaltres també ens sembla important aquest element de pluralitat de suports que es reconeixen. I partint d'aquest element, per una banda, dels que es duen a terme des de les famílies i les persones properes o l'entorn comunitari, també als prestats per mitjà d'acord i designacions d'escriptura, i també l'element, però ja com a darrer terme, de la incorporació i l'actuació judicial en el cas que sigui necessari o siguin insuficients la resta de mesures. Ens sembla també central destacar aquests suports i com es posa al centre la confiança posada en la persona que els presta, i aquesta actuació amb lleialtat i amb respecte a la dignitat i a l'autonomia.

Acabarem dient que ens sembla que aquest suport –i també es recull dins el text legal i ens sembla important– és important perquè s'ofereix a qui el requereix i que no s'imposa contra la voluntat de la persona, no?, i, per tant, també destacar de nou aquest element de vetllar perquè no es produeixi cap tipus de discriminació per raó de gènere, de sexe, d'orientació sexual en aplicació de les mesures que es recullen. Per tant, en definitiva, nosaltres donarem suport a aquest text. Volem agrair enormement la tasca que s'ha fet i ens sembla que és un pas endavant important en aquest àmbit.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. A continuació, obrim el torn perquè els grups parlamentaris que no tenen esmenes reservades puguin expressar llur posicionament. En primer terme, i en nom del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, té la paraula el senyor Rafael Villafranca Mercé.

Rafael Villafranca Mercé

Gràcies, president. Consellers i conseller Espadaler, diputats, membres assistents, entitats i professionals en general... Partiendo de la base, como ya ha dicho el señor Huguet, de que las normas han de adaptarse a la realidad social del momento en que han de ser aplicadas, hay que diferenciar propiamente entre la incapacitación conforme a la cual, dada su trascendencia, nadie puede ser incapacitado, sino en virtud de una resolución judicial y por una de las causas establecidas en la ley, causas que se señalan como causas de incapacitación, las enfermedades o las deficiencias persistentes de carácter físico o psíquico que impedían a una persona gobernarse por sí misma, y lo que ahora se contiene en este proyecto de Ley de reforma del Código civil de Cataluña, que adapta a la legislación catalana a la convención de las Naciones sobre los derechos de las personas con discapacidad, cuyo objetivo principal es sustituir definitivamente el modelo de modificación judicial de la capacidad, eliminando figuras como la tutela, la curatela de las personas mayores de edad o la patria potestad prorrogada, sustituyéndolo por un modelo basado en medidas de apoyo en el ejercicio de la capacidad jurídica de las personas.

Una norma que distingue entre apoyos no formalizados, aquellos prestados de forma natural en el entorno familiar o comunitario, alejándose del concepto rígido de la guarda de hecho y apoyos formalizados, donde dentro de estos últimos se contemplan los instrumentos preventivos, como los mandatos y apoderamientos preventivos que se otorgan ante notario; y, por otro lado, la asistencia en modalidades de acompañamiento de cooperación o representación que puede constituirse mediante resolución judicial o bien instrumento o escritura pública.

La priorización de la autonomía de la voluntad, no obstante, presenta inconvenientes, pues existe el riesgo de desatender situaciones donde la capacidad de decisión de ciertas personas está gravemente comprometida, ya que su voluntad manifestada

puede ser consecuencia de una discapacidad intelectual severa o trastorno psiquiátrico no tratado, lo que podría exponer a las personas más vulnerables a la toma de decisiones perjudiciales, como sería la renuncia a tratamientos médicos esenciales o la venta de inmuebles; conflictos que pueden acabar en los tribunales de Justicia, donde el Tribunal Supremo, recogiendo el sentir en sus fundamentos jurídicos de varias resoluciones, señala que no intervenir en estos casos, bajo la excusa o el argumento del respeto de la voluntad del discapacitado, sería una crueldad social o un acto de injusticia e irresponsabilidad al abandonar a su desgracia a quien, por efecto directo de su trastorno mental, no es consciente del proceso de degradación que sufre.

Referente a las medidas de asistencia, estas pueden generar situaciones también de inseguridad jurídica y riesgo de abuso para las personas con discapacidad, habida cuenta de que si estas precisan de un asistente..., lo es, en su caso, por las agencias, razón de que no están capacitadas para realizar según qué actos del día a día. De ahí que para garantizar el uso adecuado y evitar abusos o conflictos de intereses, se establecen cautelas o salvaguardas de carácter obligatorio.

Debemos también advertir que el proyecto de ley establece un tratamiento homogéneo de la discapacidad, sin distinguir entre grados y tipos (intelectual, física o psicosocial), por lo que un sistema único de apoyos podría resultar insuficiente para personas con necesidades complejas diferentes.

Queremos destacar la importancia de los apoderamientos preventivos que se configuran como un acto unilateral que refuerza la autonomía de voluntad de aquellas personas que entienden que en un momento determinado de su vida pueden necesitar medidas de apoyo o complemento. Este proyecto de ley regula los poderes preventivos, así como la aplicación de garantías y salvaguardas que, entendemos, pueden ser necesarias incluirlas en los poderes de los mandatos preventivos para evitar extralimitaciones y abusos por parte de los apoderados o mandatarios. Es por ello que insistimos en la importancia del asesoramiento técnico calificado por parte del notario, por su relación personal y directa con el poderdante, a quien preguntará y escuchará detenidamente acerca de sus necesidades e inquietudes, tanto personales como, por ejemplo, el internamiento involuntario o no deseado como

patrimoniales, como serían temas bancarios o eliminar posibilidades de expolio patrimonial, para que en su momento y en interés de este se introduzcan y precisen en el documento público; no solamente las facultades y el contenido de apoderamientos, sino también todas aquellas cautelas y salvaguardas atendidas las circunstancias personales y familiares del poderdante. En definitiva, el notario actuaría como el mejor de los sastres y, como tal, su objetivo es confeccionar un traje a medida en interés del poderdante.

Otra cuestión a destacar es la naturaleza estática de este instrumento como el apoderamiento preventivo, ya que frecuentemente el documento público de formalización se redacta y custodia en el protocolo sin actualizaciones ni revisiones. Es acertado en este proyecto de ley dar a estos instrumentos un enfoque más dinámico de forma que se efectúen revisiones posteriores y diálogo continuo entre poderdante y apoderado.

Estamos en derecho de familia y estamos ante un proyecto de ley donde adquiere protagonismo el principio de autonomía de la voluntad, lo cual me permite efectuar la siguiente observación: en el ámbito del derecho de familia, donde siempre ha prevalecido el interés general y se han establecido las normas de derecho imperativo o necesario, normas *ius cogens*, como, por ejemplo, con el objeto de proteger instituciones como el matrimonio, la filiación, patria potestad, tutelas o incapacidades, resulta que este principio de autonomía, este principio de imperatividad o normas *ius cogens*, va desapareciendo poco a poco en beneficio de la autonomía de la voluntad.

En cambio, en el ámbito de los contratos se produce el efecto inverso, ya que los contratos como tales se perfeccionan por el mero consentimiento y desde entonces obligan no solamente al cumplimiento de lo expresamente pactado, sino también a todas las consecuencias que, según su naturaleza, sean conformes a la buena fe, al uso o la ley. En estos rige, por lo tanto, el principio de autonomía de la voluntad. Si bien se observa que poco a poco este principio de autonomía de la voluntad se va limitando y, respecto al mismo, se van aplicando normas de derecho necesario, como son la aparición de normas imperativas que se observan en materia de prevención de blanqueo de capitales, normas medioambientales o las constantes restricciones que se establecen en cuanto al ejercicio del derecho a la propiedad. Observación que

evidencia que al Estado, en toda su extensión, incluidas las comunidades autónomas, lo que realmente le interesa es lo económico. Es decir, el dinero.

Para finalizar, tenemos que es necesario garantizar el equilibrio entre el respeto al principio de la autonomía de la voluntad y la necesaria protección de las personas con discapacidad. Sin priorizar ninguno, pues no compartimos que se vincule la dignidad de la persona solamente a su capacidad y voluntad de decisión.

Muchas gracias.

El president

En nom del Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Rosa Maria Soberana i Bonet.

Rosa Maria Soberana i Bonet

Bon dia. Amb aquest projecte de llei es culmina l'adaptació del dret civil català al nou model de suport de l'exercici de qualsevol capacitat jurídica iniciat amb la Llei estatal 8/2021 i el Decret llei català 19/2021. Aquest canvi suposa un canvi de paradigma. Abandonen el model tradicional, basat en la incapacitat, en la capacitat judicial i en figures com la tutela o la curatela, que substitueixen la voluntat de la persona, per un sistema que reconeix que tota persona té capacitat jurídica i que, quan ho necessita, ha de rebre els suports adequats per exercir-la, sempre respectant la seva voluntat, els seus desitjos i les seves preferències.

A les darreres dades de l'Idescat, a Catalunya l'any 2024, hi havia més de 91.600 persones amb discapacitat intel·lectual, més de 720.000 amb discapacitat reconeguda i prop de 136.000 amb trastorns de salut mental, a més, les cinquanta-tres entitats de suport de l'exercici de la capacitat jurídica que donen assistència a més d'onze mil persones. Aquesta xifra continua creixent cada dia. El projecte desenvolupa aquest nou model i situa l'assistència com a figura central, tant en la seva modalitat notarial com judicial. Ho fa sobre el respecte a la dignitat, a l'autonomia personal, a la voluntat de la persona, a la proporcionalitat, a la mínima intervenció i a la prioritat dels suports familiars i comunitaris, sempre que siguin possibles.

També valorem positivament que aquest text incorpori salvaguardes contra l'abús i la influència indeguda. Les revisions periòdiques de les mesures, les rendicions de

comptes, supervisió, el control patrimonial, la possibilitat de remoció del prestador de suport i la intervenció judicial quan existeix risc per la persona. Ara bé, durant la tramitació parlamentària, nombroses entitats del sector, col·legis professionals i experts han formulat observacions legítimes i que també compartim. Han alertat de la necessitat d'una dotació pressupostària suficient, de reforçar la formació de jutges, notaris i professionals, de dotar els jutjats d'equips tècnics necessaris i de garantir els recursos suficients a les entitats que hauran d'assumir aquestes noves funcions.

També compartim la preocupació expressada per diverses entitats respecte a la possible influència indeguda sobre persones especialment vulnerables. En determinats casos de discapacitat intel·lectual greu, de deteriorament cognitiu o de trastorns de salut mental, la voluntat pot veure's condicionada per pressions familiars, econòmiques o de tercers. Precisament per això és fonamental que s'apliqui amb el màxim rigor. El respecte a l'autonomia no pot significar l'absència de protecció, i la protecció continua sent imprescindible, no des del paternalisme, sinó des d'un sistema de suports que preservi la dignitat de la persona sense deixar-la desprotegida davant de possibles abusos.

Aliança Catalana considerem que el projecte aconsegueix, en termes generals, un equilibri raonable entre autonomia i protecció, i reconeixem la capacitat jurídica de totes les persones. Incorpora mecanismes per intervenir quan existeixen situacions d'abús, conflicte d'interessos o influència indeguda. Ara bé, aquesta reforma només serà efectiva si va acompanyada dels recursos humans, tècnics i econòmics necessaris. Una bona llei sense pressupost, sense professionals formats i sense un sistema de supervisió rigorós, corre el risc de quedar en una simple declaració d'intencions.

Per tot això, el grup parlamentari d'Aliança Catalana donem suport a aquest projecte de llei. Ho fem per responsabilitat i perquè representa un avenç en la protecció dels drets de les persones amb discapacitat, reforça el nostre dret civil propi i adapta el nostre ordenament a estàndards internacionals, sempre des del respecte a la dignitat humana, a l'autonomia personal i a la necessitat de protegir de manera efectiva les persones més vulnerables de la nostra societat.

I ara, si el president em permet, m'agradaria dirigir-li unes paraules al Josep Vallverdú.
(Pausa.)

Gràcies.

El president

Josep Vallverdú.

Rosa Maria Soberana i Bonet

Sí, en Josep Vallverdú vaig tindre l'honor de tenir-lo com a professor. Va ser el meu primer professor de català. Amb ell vaig aprendre tot el que ara..., o vaig començar a aprendre part del que ara sé. Llegiré un parell de frases que per mi han sigut molt importants i que crec que us poden agradar. Ell deia: «Etic content de moltes coses...» Perdó. «Etic cansat de moltes coses, però mai de defensar la meua llengua. D'això, no me'n cansaré mai.» Una altra és: «La llengua retrocedeix perquè no s'empra prou. L'hauríem d'utilitzar constantment.» Això ho hauríem d'aprendre. També, si no el coneixeu, el seu últim llibre de memòries, *Mosaic de tardor*, us el recomano. Val la pena llegir-lo. Res, Josep, tu has estat lleidatà. Vas néixer a Lleida, vas viure a Borges i has mort a Balaguer. Les teves companyes de vida han sigut la Isabel i l'Antonieta. Amb la Isabel avui t'hi retrobes. A l'Antonieta, tot el meu condol.

El president

Gràcies, senyora diputada.

Finalment, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la diputada senyora Lúdia Ferré i Ferré.

Lúdia Ferré Ferré

Gràcies, president. Consellers, diputats, diputades i a tots els convidats que avui ens acompanyeu des de la tribuna, molt bon dia a tothom. Avui penso que fem un pas important per a Catalunya i ho fem amb la convicció de que el dret, si vol ser útil i just, ha d'evolucionar amb la societat, ha d'adaptar-se als canvis i a les necessitats reals de les persones.

La reforma que avui sotmetem a aprovació modifica el llibre segon del Codi civil de Catalunya en matèria de suports a l'exercici de la capacitat jurídica. I aquesta reforma

no és un simple pedaç. És una reforma de fons, que enforteix el nostre dret civil i que reafirma l'autogovern, ja que referma la capacitat de Catalunya per donar respostes jurídiques pròpies, arrelades en la nostra tradició i alineades amb els estàndards més exigents dels drets humans. El Codi civil de Catalunya és una de les principals expressions d'aquest autogovern. Al llarg dels anys, ha demostrat que Catalunya pot legislar en matèria civil amb sensibilitat, amb proximitat i amb capacitat d'adaptació. En un àmbit tan delicat com la protecció de les persones amb discapacitat, aquest marge d'autogovern ens ha permès fer una norma més humana i més ajustada a la nostra realitat.

El punt de partida d'aquesta reforma és clar: totes les persones tenim la mateixa dignitat i la mateixa condició de subjectes de dret. Algunes persones poden necessitar suports per exercir plenament la seva capacitat jurídica, però en cap cas canviar la titularitat dels drets. Si no, com els poden arribar a fer efectius? En aquest context, institucions com la tutela i la curatela, tal com les havíem conegut, han quedat desfasades. Eren institucions configurades sota una lògica de substitució de la voluntat que avui sabem que no s'ajusta als mandats de la convenció de Nova York. El pas que fem amb aquesta llei és abandonar aquell esquema i consolidar un sistema de suports que posa la persona al centre, parteix dels seus desitjos i preferències i defensa, en la mesura del possible, la seva autonomia de la voluntat.

I això ens porta directament a l'article 12 de la convenció, que proclama el dret del reconeixement de la capacitat jurídica en igualtat de condicions i ens exigeix que la igualtat no es limiti a una declaració abstracta, sinó que es tradueixi en els suports necessaris per poder exercitar veritablement els drets. I la llei que avui votem trasllada aquest mandat al dret civil català. Aquesta reforma afecta de ple la vida de moltes persones amb discapacitat i de les seves famílies, que veuran reconeguda la seva voluntat amb més respecte i més garanties. Vol dir, en la pràctica, que les decisions sobre la seua vida, on viuen, com administren el seu patrimoni, quins tractaments mèdics volen acceptar o no, es prendran amb elles i no en lloc d'elles.

La reforma també completa el camí iniciat amb el Decret Llei 19/2021, que ja va adaptar el nostre dret a la desaparició de la incapacitació judicial i es va adaptar a la nova lògica de suports. Aquell decret llei va ser una resposta urgent i la llei que avui

aprovem és la resposta ordenada i estable. Defineix figures de suport, fixa les salvaguardes i dona seguretat tant a les persones com als operadors jurídics. En aquest nou sistema, el paper dels professionals del dret, el paper de les entitats de suport i de les famílies és fonamental. El notariat, en particular, té un rol central en la formalització d'acords de suport, poders preventius i assistències notariales, garantint que la voluntat de la persona es reculli amb rigor i que les salvaguardes funcionin.

Des del moment en què el Departament de Justícia va registrar l'entrada del projecte de llei al Parlament, s'hi ha treballat a fons. S'ha creat la ponència, amb diputats i diputades membres de la Comissió de Justícia i Qualitat Democràtica; s'han fet compareixences amb les diferents entitats i experts; s'han presentat esmenes pels diferents grups parlamentaris, i s'ha treballat al llarg de les reunions de la ponència fins a arribar al dia d'avui.

Des del nostre grup parlamentari vam fer esmenes tècniques per fer el text més clar, més garantista i més coherent, amb l'objectiu de posar la persona al centre. Nosaltres, particularment, estem molt satisfets perquè pràcticament han estat totes acceptades o transaccionades, sempre amb aquest objectiu final de millorar el text. He d'agrair la participació de la majoria dels grups parlamentaris en aquest procés, l'elevat consens que hem pogut assolir i la predisposició de tots els companys diputats ponents per arribar a acords, fins i tot en allò en que partíem de visions molt contraposades. Això diu molt de la capacitat d'aquesta cambra per assumir la seva responsabilitat quan legisla sobre drets tan sensibles.

El Parlament, per tant, no només aprova lleis, sinó que també diu amb cada llei quina societat vol ser. Des de la perspectiva del nostre grup parlamentari, Socialistes i Units per Avançar, aquesta reforma té una lectura molt clara i humanista: la igualtat no és només reconèixer drets, és garantir que es puguin exercir. La cohesió social no consisteix en fer veure que som iguals, sinó a assegurar que ningú es quedi enrere. Per tot això, la reforma del llibre segon del Codi civil no és només una modificació normativa, hi insisteixo, és una aposta pel nostre autogovern, pel dret civil i per la dignitat de totes les persones i per una Catalunya que vol ser referent en la defensa dels drets humans.

President, permeti'm acabar amb uns agraïments. En primer lloc, el meu agraïment a les entitats tutelars i de suport al tercer sector i a totes les famílies; als col·legis professionals –advocacia, procura, notariat i registradors, judicatura, fiscalia, acadèmics–; als professionals de l'àmbit de la salut i drets socials que heu contribuït en aquesta ponència amb criteri i prudència; al Departament de Justícia, amb el conseller Espadaler al capdavant; a la Laura Méndez, la relacions institucionals, i a l'Imma Barral, directora general de Dret, Entitats Jurídiques i Mediació, i també a la Comissió de Codificació de Catalunya, així com als serveis de la cambra per la seua feina tan rigorosa; a tots els companys diputats que hi heu participat i al ponent relator, l'Isaac Padrós, i, per acabar, molt especialment al nostre jurista del grup parlamentari, Marc Rojas, per ser guia i suport imprescindible durant tot aquest procés.

I ara sí que acabo. «Privar les persones dels seus drets humans és posar en dubte la seva humanitat.» Aquestes paraules les deia en un altre context Nelson Mandela. I, si les relacionem amb aquesta llei, jo crec que s'hi poden encabir perfectament. I això ens dona per concloure que totes les persones som plenament dignes, plenament subjectes de dret i que el nostre ordenament ha d'estar a l'altura d'aquesta certesa.

Gràcies.

El president

Acabat el debat, cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Senyores i senyors diputats, procedim a votar el dictamen de la Comissió de Justícia i Qualitat Democràtica sobre el projecte de llei de modificació del Codi civil de Catalunya en matèria de suports a l'exercici de la capacitat jurídica de les persones. En primer lloc, votarem les esmenes reservades dels grups parlamentaris.

Votem ara les esmenes reservades del Grup Parlamentari de Junts.

Ateses les peticions de votació separada que ens han fet arribar, votem primer les esmenes reservades números 160 i 301.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 85 vots en contra, 46 vots a favor i 4 abstencions.

A continuació votem la resta de les esmenes reservades números 278, 309, 313, 317, 367, 417, 461, 473 i 491.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 68 vots en contra, 48 vots a favor i 19 abstencions.

La resta de les esmenes reservades al Grup Parlamentari de Junts han estat retirades.

A continuació votem les esmenes reservades al Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Ateses les peticions de votació separada que ens han fet arribar, votem primer l'esmena reservada número 43.

Comença la votació.

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 79 vots en contra, 35 vots a favor i 21 abstencions.

I, tot seguit, votem l'esmena número 190.

Comença la votació.

Aquesta esmena ha estat aprovada per 72 vots a favor, 44 vots en contra i 17 abstencions.

Finalment, votem l'esmena reservada 333 del Grup Parlamentari d'Esquerra.

Comença la votació.

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 79 vots en contra, 20 vots a favor i 36 abstencions.

A continuació, votem les esmenes reservades del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Ateses les peticions de votació separada que ens han fet arribar, votem primer l'esmena reservada número 42.

Comença la votació.

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 90 vots en contra, 34 vots a favor i 11 abstencions.

Tot seguit, votem l'esmena 189.

Comença la votació.

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 74 vots en contra, 50 vots a favor i 11 abstencions.

A continuació votem l'esmena número 202.

Comença la votació.

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 73 vots en contra, 62 vots a favor i cap abstenció.

Finalment, votem la resta d'esmenes reservades, que són les esmenes números 4, 41, 63, 145, 147, 151, 152, 155, 156, 166, 188, 204, 222, 229, 235, 251, 274, 276, 279, 282, 284, 283..., quatre-cents..., (*veus de fons*) *vuitanta-set* –disculpi; gràcies, vicepresident–, 437, 438, 440, 478, 479, 481, 486, 489, 494 i 495.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 107 vots en contra, 26 vots a favor i 2 abstencions.

A continuació, votem les esmenes reservades del Grup Parlamentari Comuns.

Ateses les peticions de votació separada que ens han fet arribar, votem primer les esmenes reservades números 312, 416 i 418.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 63 vots en contra, 57 vots a favor i 15 abstencions.

I, tot seguit, votem l'esmena número 321.

Comença la votació.

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 108 vots en contra, 12 vots a favor i 15 abstencions.

A continuació, votem les esmenes reservades del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra.

Ateses les peticions de votació separada que ens han fet arribar, votem primer l'esmena reservada número 475.

Comença la votació.

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 90 vots en contra, 39 vots a favor i 6 abstencions.

A continuació, votem la resta d'esmenes reservades del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, que són les esmenes números 3, 9, 34, 39, 45, 61, 73, 78, 80, 82, 84, 85, 127, 130, 132, 143, 149, 168, 186, 195, 347, 391, 414, 462, 463, 464, 465, 466, 470, 471, 472, 476, 477, 485 i 492.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 125 vots en contra, 4 vots a favor i 6 abstencions.

En segon lloc, votarem les tres esmenes tècniques. Demano als grups parlamentaris si se'n dispensa la lectura, en la mesura que el conjunt de grups parlamentaris ja hi han tingut accés. Sí? (*Pausa.*) Doncs en dispensem la lectura.

Comencem votant l'esmena tècnica número 1, que fa referència a una nova redacció de l'article 222-11, una millora formal de caràcter... (*Veus de fons.*) Sí? Doncs les votarem conjuntament: l'esmena 1, l'esmena 2 –nova redacció de l'article 222-47.3– i l'esmena tècnica 3, de restitució de l'apartat 3 de l'article 222-54, omès per error en el dictamen aprovat per la comissió.

Comença la votació.

Les esmenes tècniques han estat aprovades per unanimitat.

A continuació, votarem tres esmenes que han estat objecte de transacció. Són les esmenes 253... *(Veus de fons.)* No. No, no, no. A continuació, votarem... *(Veus de fons.)* Sí? *(Veus de fons.)* D'acord. D'acord. Sí, molt bé. Perfecte. Molt bé. Fantàstic. Doncs ara votarem la resta del dictamen.

Comença la... *(Remor de veus.)* A continuació, efectivament, votem tres esmenes que han estat objecte de transacció, que són les esmenes 253, 290 i 413, presentades pels grups parlamentaris Socialistes i Units per Avançar, Esquerra Republicana de Catalunya i el Partit Popular de Catalunya, que ha admès a tràmit la presidència avui mateix i que ja han estat distribuïdes a la resta de grups parlamentaris.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat aprovades per unanimitat.

I ara sí, per acabar, votem la resta del dictamen.

Comença la votació.

El text del projecte de llei de modificació del Codi civil de Catalunya en matèria de suports a l'exercici de la capacitat jurídica de les persones ha quedat aprovat per 124 vots a favor, cap vot en contra i 11 abstencions.

(Aplaudiments perllongats.)

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats. Sobretot, vull agrair des de la presidència del Parlament el paper intensíssim que es duu a terme a les ponències, que són un dels batecs fonamentals de l'activitat parlamentària. *(Remor de veus.)*

**Dictamen de la Comissió d'Investigació sobre l'Activitat de la
Direcció General d'Atenció a la Infància i l'Adolescència**

261-00001/15

El setè punt de l'ordre del dia és el debat i votació del dictamen de la Comissió d'Investigació sobre l'Activitat de la Direcció General d'Atenció a la Infància i l'Adolescència.

Prego als diputats que vulguin sortir de l'hemicicle que ho facin en silenci, i també el públic assistent.

D'acord amb l'article 67.6 del Reglament, la Comissió d'Investigació sobre l'Activitat de la Direcció General d'Atenció a la Infància i l'Adolescència, en la seva sessió tinguda el passat 13 de juliol, va acordar d'emetre el seu dictamen, que ha estat publicat en el Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya.

En primer lloc, per exposar aquest dictamen i els treballs fets a la comissió, té la paraula el diputat senyor Jordi Riba i Colom, president de la comissió, per un temps màxim de tres minuts, tal com es va acordar a la Junta de Portaveus.

Jordi Riba Colom

Moltes gràcies, senyor president. Diputats, diputades, conseller, avui arribem a la fase culminant dels treballs d'aquesta comissió d'investigació: la presentació i el debat del dictamen que recull les conclusions i les recomanacions resultants del conjunt de les compareixences, la documentació analitzada i les aportacions formulades pels grups parlamentaris. Al llarg de quinze sessions, la comissió ha desenvolupat una tasca intensa d'escolta, anàlisi i contrast. Vull agrair especialment la participació de totes les persones, entitats, càrrecs i ex càrrecs públics que hi han comparegut, tant en qualitat d'expertes com de testimonis. Les seves aportacions, els seus coneixements i les seves experiències han estat imprescindibles per enriquir els treballs de la comissió i proporcionar als grups parlamentaris els elements necessaris per formular les conclusions i recomanacions que avui es presenten.

El desenvolupament de les sessions, dels treballs ha posat de manifest una implicació àmplia dels grups parlamentaris, tot i que amb graus de participació diferents: el PSC, Junts, Esquerra Republicana, el Partit Popular i els Comuns han estat presents a totes les sessions celebrades; la CUP ha participat en onze de les quinze sessions; VOX, en deu i Aliança Catalana, en dues. Aquesta participació diversa en intensitat i continuïtat ha permès incorporar perspectives diferents i disposar d'una pluralitat de mirades sobre els aspectes que han estat objecte d'investigació. La fase final dels treballs també ha acreditat una implicació propositiva àmplia. Sis grups parlamentaris han presentat propostes de conclusions i recomanacions: Esquerra Republicana, trenta-vuit punts, Junts i el Partit Popular, trenta-dos punts cadascun, els Comuns, trenta-un, el PSC, vint-i-vuit i la CUP, vint-i-set. En conjunt, s'han registrat, per tant, 188 propostes, cent dotze conclusions i setanta-sis recomanacions.

Tanmateix, el valor institucional del dictamen no rau únicament en el volum de la feina realitzada. Allò especialment rellevant és la capacitat de transformar una pluralitat de plantejaments en un resultat compartit. El text que avui se sotmet a debat no expressa la posició d'un únic grup ni tampoc l'acord limitat d'alguns grups parlamentaris, integra propostes procedents de cinc dels sis grups parlamentaris que van presentar textos de conclusions. La totalitat de les propostes dels grups parlamentaris del PSC i Esquerra Republicana, el setanta-cinc per cent de les propostes de Junts per Catalunya, el seixanta-u per cent de les propostes dels Comuns i el vint-i-cinc per cent de les propostes del Grup Parlamentari Popular. Per tant, som davant d'un dictamen plural, construït a partir de sensibilitats polítiques diferents i que reflecteix un espai ampli de coincidència sobre els fets analitzats, els aprenentatges que se'n desprenen i les mesures que cal considerar.

Correspon ara al Ple debatre i pronunciar-se sobre el dictamen. Com a president de la comissió, agraeixo també la feina de tots els diputats i diputades i dels serveis de la cambra. Presentem avui el resultat d'aquesta tasca al Parlament i, a través seu, al conjunt de la ciutadania.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. A continuació, intervindran els grups parlamentaris per posicionar-se sobre el dictamen per un temps màxim de set minuts, tal com es va acordar a la Junta de Portaveus. En primer terme, i per posicionar el Grup Parlamentari de Junts, té la paraula la diputada senyora Ennatu Domingo i Soler.

Ennatu Domingo i Soler

Gràcies, president. Bon dia, conseller. Bon dia, diputats i diputades. Ara fa un any, quan el Govern va voler tapar la crisi amb un anunci de reforma de la DGAIA, nosaltres vam demanar explicacions, perquè no es pot fer una reforma profunda sense una diagnosi clara. Quan vam demanar la creació de la comissió d'investigació sobre la gestió dels recursos públics per part de la DGAIA, teníem dos objectius. Per una banda, determinar si es podien extreure responsabilitats polítiques per les

irregularitats en la gestió dels recursos públics per part de la DGAIA. Per l'altra, identificar possibles disfuncions i formular propostes de millora.

Però la comissió d'investigació de la DGAIA no ha complert els seus objectius. El dictamen no està a l'alçada d'un dictamen d'una comissió d'investigació, perquè no es determinen responsabilitats polítiques per la mala gestió, la manca de planificació, la manca de lideratge o bé irregularitats en la tramitació de les prestacions econòmiques.

Hi ha hagut més de seixanta compareixents incloent els càrrecs polítics i tècnics del Departament de Drets Socials i Inclusió i també de la DGAIA del 2009 al 2025. Han comparegut entitats, experts de l'àmbit de la infància i també hem recollit el testimoni per escrit dels joves tutelats i extutelats i també el del Síndic de Greuges i la Sindicatura de Comptes. S'han analitzat tots els documents que ens han fet arribar els experts, però el tripartit ha presentat unes conclusions fetes a mida. El PSC i Esquerra, amb l'ajuda dels Comuns, tenien lligat el relat des de l'inici d'aquest procés d'investigació i per això s'han tomat tots els nostres intents d'ampliar el pla de treball i les sol·licituds de compareixença per poder seguir la investigació.

Com vam alertar, aquesta comissió d'investigació s'ha utilitzat per amagar les vergonyes. El tripartit ha tomat els aspectes més importants de les nostres propostes de conclusió. En primer lloc, es va fer un ús excessiu de les contractacions d'emergència del 2016 al 2020. En segon lloc, els ens locals han assumit competències sense un suport econòmic i de lideratge clar del Departament de Drets Socials i Inclusió. S'ha fet una externalització excessiva dels serveis socials sense un control efectiu de les entitats proveïdores per part de l'Administració i amb manca de garanties jurídiques en els processos de desamparament i amb manca de seguiment de menors tutelats i extutelats, i la sobrerotació del lideratge polític i tècnic al departament i a la DGAIA ha limitat la garantia efectiva dels drets dels infants i adolescents, però també la millora del sistema de protecció i atenció a la infància. La marxa de la consellera Mónica Martínez Bravo del Govern contribueix a la inestabilitat del Departament de Drets Socials.

Des de Junts hem treballat i registrat les propostes de conclusions i recomanacions amb la clara voluntat d'aclarir els fets, ajudar a que retin comptes per les irregularitats al si de la DGAIA i també millorar el sistema d'atenció a la infància i adolescència.

Hem presentat bones conclusions i recomanacions, però no podem votar a favor d'unes conclusions del tripartit fetes per tirar pilotes fora. No hi ha hagut cap autocrítica per part dels càrrecs polítics. El tripartit, com sempre, ha posat el retrovisor i ha utilitzat el context polític, el context social per justificar el desgavell a la DGAIA, i en especial del 2016 al 2020. Per tant, és un dictamen que no neix del consens polític ampli. El PSC i Esquerra Republicana ja ho tenien tot pactat. S'han votat les seves respectives propostes i han tombat tota la resta. Per tant, ens han fet perdre el temps. Des de Junts hem proposat mesures per la desinstitucionalització de la infància, perquè també, com hem dit, a les recomanacions calia ser propositius i, per tant, hem proposat canvis normatius perquè els processos de desemparament tinguin més garanties jurídiques. I de nou, el tripartit ha votat en contra d'una mesura que sí que tenia consens i que sí que era necessària.

En definitiva, des de Junts no acceptem el relat que ens ha volgut imposar el tripartit sobre els fets de la DGAIA i, per tant, votarem en contra d'aquest dictamen. Hem treballat per garantir la transparència, però aquest dictamen no reflecteix els testimonis dels compareixents, no reflecteix la realitat ni les mancances detectades ni l'assumpció de responsabilitats que pertocaven i, per tant, hi votarem en contra, ho reafirmo, perquè no reflecteix la realitat i és un relat que nosaltres no podem assumir, i és un relat que s'ha imposat al llarg del treball d'aquesta comissió d'investigació.

Gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'honorable senyor Joan Ignasi Elena Garcia.

Joan Ignasi Elena Garcia

Gràcies... Anava a dir «conseller», però no hi és. Diputades, diputats, president. A vegades, un ha d'intentar escoltar bé si és veritat el que ha sentit. Perquè el nostre grup en particular ha votat la immensa majoria de les propostes de Junts. També és bo saber-ho, perquè de la intervenció sembla que no n'haguem votat cap. La immensa majoria. I la immensa majoria de les propostes que surten al dictamen les ha votat

Junts. Ja està, no dic res més. És una dada, diguem-ne. Per tant, és així. (*Veus de fons.*) Està bé? Malament? No ho entro a valorar. Senzillament és un fet.

Jo vull començar donant les gràcies a tots els...

El president

Silenci, si us plau.

Joan Ignasi Elena Garcia

..., com ha fet el Jordi Riba, al conjunt de persones que hi han participat, al conjunt de persones que han participat de la... Que han sigut moltes. Moltes hores, hi hem estat. Moltes, moltes, moltes i ha estat molt enriquidor. Vull donar les gràcies al gestor, que avui, a més a més, ens acompanya també. Ai, el lletrat i al gestor i a les persones tècniques que hi han participat del meu grup: la Ilham –moltes gràcies–, perquè és una professional excepcional.

I la veritat és que després de la feina de tots aquests mesos culminem, doncs, amb unes resolucions que, com ha llegit el president de la comissió, majoritàriament hi estan presents molts i molts grups que hem estat treballant tot aquest temps i que tenen com a vocació reforçar el sistema. Crec que és el nostre deure, que això serveixi per millorar. A altres instàncies els correspon valorar altres qüestions, però a nosaltres ens correspon també millorar el sistema. Perquè no parlem d'una administració qualsevol. Parlem d'una administració molt, especialment sensible, que parla d'infants i adolescents en situacions complicades de desemparament, de vulneració extrema, de negligència o de violència, que l'han patit o la pateixen.

I, en aquest sentit, aquest esforç de rigor, d'escolta activa i de responsabilitat, intentant que estigui –a més, ha estat la nostra intenció– lluny de la confrontació estèril, té com a vocació això, millorar, millorar el sistema, i intentant fer una mirada completa, rigorosa i equilibrada dels fets investigats. Nosaltres ho volem constatar: no han estat uns anys fàcils i hi han elements que s'han de tenir necessàriament en compte, perquè si no, estem analitzant una realitat que no és. Hem passat de tres-cents a tres mil menors no acompanyats. Això tensiona el sistema? Sí, és evident, perquè no hem passat en el que són professionals a multiplicar-los per deu i, per tant, sí, l'ha tensionat. Amb dificultats institucionals evidents. Ara no hi vull entrar, però a ningú se

li escapa. El 17, el 18... Situacions institucionals complexes. I això no ha de ser una excusa.

Tanmateix, s'han produït disfuncions, sí, naturalment, derivat d'això, perquè el sistema no s'ha dimensionat a la realitat que patia, a la situació que patia, però s'han ampliat recursos, es van habilitar dispositius d'emergència, es van mobilitzar professionals, es van multiplicar els professionals –als quals volem agrair l'extraordinària feina que fan, tant els dels serveis públics com també des de les entitats–, es van adaptar serveis, es van prendre decisions extraordinàries en situacions extraordinàries, i és per això que volem insistir en el reconeixement de la feina de tots els professionals i crec que des del Parlament és necessari fer-ho.

Però alhora també és evident que és necessari que hi hagi una part de propostes, de propostes de futur; d'anàlisi, per una banda, i de propostes, també. En primer lloc, per la necessitat d'anticipar i de fixar mecanismes per poder anticipar, planificar i consolidar un sistema que sigui capaç d'absorbir les externalitats i les disfuncions que es produeixen com a conseqüència de situacions extraordinàries. Per altra banda, com un objectiu de desinstitucionalitzar, sempre que sigui possible, l'acolliment i l'acompanyament als menors vulnerables. I en aquest sentit, sempre que sigui possible, i quan no sigui possible, doncs, intentar anar a mecanismes residencials més petits, més especialitzats i més integrats en el territori.

Una estabilitat més gran en els itineraris de protecció, i això significa, doncs, que no hi hagi tanta mobilitat de personal. I perquè no hi hagi tanta mobilitat de professionals, l'equiparació salarial esdevé un eix central de qualsevol política social que abordem en el futur. Determinant. També, més formació especialitzada. La complexitat cada vegada és més gran. I, per tant, més formació especialitzada als professionals. Protocols més eficaços, més inspecció, més supervisió, situant al centre la persona i evitant la revictimització. I des d'aquest punt de vista, el projecte Barnahus és fonamental; és un tractament integral a la persona, un acompanyament integral que esdevé un mecanisme i un sistema de protecció que ens sembla que és l'ideal, el necessari.

També, assumir i afrontar els reptes dels problemes de salut, de salut mental, cada vegada més estesos i més associats també..., i més grans en els casos que hi ha una associació amb qüestions en l'àmbit de la vulnerabilitat, en les persones vulnerables.

I, també, millorar els sistemes d'informació, de planificació i de capacitat administrativa. I en aquest sentit, doncs, treballar i posar mecanismes per evitar un problema que ha estat i que s'ha produït també dels pagaments indeguts. Sobre això també vull fer una reflexió: dels 167 milions dels quals es parla, podem anar-ho repetint, perquè ens va bé, eh?, però no són de la DGAIA, eh?; són de tot el sistema de protecció. I és amb relació a 10.000 milions de prestacions; de 10.000 milions, 167 són pagaments indeguts. I d'aquests, 167, 9 –9– no han estat retornats; 9 de 167. *(Veus de fons.)* Ara intentaré, quan el senyor Dalmases em deixi, continuar, president..., vicepresident. Estic segur que ho farà. Sí?

El vicepresident segon

Diputats...

Joan Ignasi Elena Garcia

Puc?

El vicepresident segon

Endavant. Sí, endavant, si us plau.

Joan Ignasi Elena Garcia

Moltes gràcies. Ho repeteixo, 167 de 10.000 milions, dels quals 9 no han estat retornats i dels altres continua la seva tramitació. Dels 167, 4 corresponen a la DGAIA. S'ha de corregir això? Sí. Però també diguem les dades exactament com són.

Perdoni, vicepresident. Acabo reiterant l'agraïment, la convicció de que aquestes propostes, que recullen propostes de cinc grups, crec que serviran perquè es millori un sistema que, per la vulnerabilitat que tenen les persones objecte d'ell, és imprescindible.

Gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies. Gràcies a vostè, diputat. Ara, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la senyora Lorena Roldán Suárez. Quan vulgui. Set minuts.

Lorena Roldán Suárez

Sí; muchas gracias, vicepresidente. Bienvenido, *conseller*. Muchos aciertos en esta nueva etapa. Ha llegado usted un poco tarde a este debate... Sí, sí, me hace señas. Ya entiendo que estaba usted atendiendo a los promotores, también, de la ley que hemos aprobado anteriormente. Pero sí que es verdad que, hombre, alguien del Gobierno podría haber estado, porque es un debate importante y es un departamento muy importante. Y, de hecho, hemos echado aquí en falta más apoyo; está usted aquí solo. Creo que eso también da la medida de lo que a ustedes les importa en este Gobierno la Dirección General de la Infancia y su protección.

Y no puedo empezar tampoco este discurso sin hacer referencia al cese inesperado de la *consellera* Martínez Bravo, que hoy debería haber estado en este debate, y, de hecho, ha sido ella la que ha seguido, pues, todo este escándalo que promovió la apertura o la creación de esta comisión de investigación. Y claro, qué casualidad, qué casualidad tan oportuna que justo el día en el que este Parlamento viene a poner blanco sobre negro en este escándalo del sistema de protección de menores, la máxima responsable política del departamento decida irse. Y, además, oiga, por la puerta de atrás, al parecer. Motivos personales, nos han dicho. Pero, claro, es que el tiempo nos ha enseñado que cuando se trata del Partido Socialista piensa mal y acertarás. ¿No podía esperar a este debate? ¿Tan urgente era esto, tanta urgencia había? Justo, además, lo anuncian ustedes cuando todo el país estaba celebrando la victoria de la selección. ¿Por qué no han dejado ni siquiera que la *consellera* estuviera hoy aquí y se pudiera despedir, pudiera asistir a este a este Pleno y a este debate antes del verano?

Insisto, me dice el refrán que cuando el río suena, agua lleva. Y aquí suena, y bastante –y bastante–, especialmente porque ustedes presumen de transparencia y es justamente de lo que carecen. Todo muy opaco y todo muy en línea de lo que estamos viendo en el Departamento de Derechos Sociales. No porque lo diga yo, les quiero recordar que la propia *síndica de greuges* les estuvo que urgir a que presentaran la

documentación que se les estaba reclamando por parte de la Oficina Antifraude, porque no había manera –no había manera. Por tanto, menos hablar de transparencia y más cumplir con las obligaciones.

Y faltan explicaciones, señor Moreno, muchas. Y en esta comisión, no hemos sacado el agua clara, precisamente porque ustedes ya se han encargado, tanto el Partido Socialista como Esquerra Republicana y los Comunes, de que eso no fue así. Y ya le avanzo que nosotros vamos a votar hoy en contra de este dictamen, porque no ha servido para lo que debería haber servido, que es precisamente para saber la verdad de lo que estaba pasando en la Dirección General de Infancia.

Y hablemos de esto: miles de niños, adolescentes y familias que han sido víctimas del mayor colapso, descontrol e irresponsabilidad institucional de la historia reciente de la Generalitat de Catalunya. Y quiero dejar bien claro mi reconocimiento a quienes lo hacen bien a pesar de las trabas políticas: a la mayoría de los trabajadores de base de la red de protección de menores, educadores, trabajadores sociales, personal técnico, que, en condiciones lamentables de precariedad, sobrecarga laboral e infrafinanciación crónica, han sostenido sobre sus hombros un sistema roto. Y especialmente también al alertador, que, a pesar de las amenazas de muerte recibidas, tal y como nos contó en este Parlamento, se atrevió a denunciar la existencia de plazas fantasma y el afán desmedido y voraz de algunas fundaciones.

Y me van a permitir también que sea tajante en este punto: este reconocimiento no alcanza ni alcanzará jamás a los altos cargos ni a los responsables políticos del Departamento de Derechos Sociales ni a las cúpulas directivas, que han convertido un servicio público sagrado en un auténtico caos burocrático y en una red opaca de clientelismo.

Lo que hemos acreditado en esta comisión, lo que nos han dejado acreditar, no es el fruto de crisis coyunturales ni de imprevisiones fatales; estamos ante una negligencia grave, continuada y sistémica por parte de los diferentes gobiernos de la Generalitat. Mientras el número de menores atendidos se disparaba más de un ochenta y cuatro por ciento en una década y la llegada de menores no acompañados desbordaba todos los pronósticos, los ejecutivos catalanes respondieron con la más absoluta improvisación.

La prueba de esta inestabilidad política es incontestable: ocho directores generales distintos al frente de la DGAIA en los últimos diez años... No, diez años, no, desde el 2011; peor todavía. Se ha tratado un área tan sensible y crítica como si fuera un mero intercambio de cromos partidistas. Esta falta de rigor derivó en un descontrol absoluto del gasto público: entre 2017 y 2020, la Administración abusó de forma consciente e injustificada de la contratación de emergencia, adjudicando a dedo más de 114 millones de euros, sin someterse a la libre concurrencia ni al control fiscalizador.

Y, por cierto, decía aquí el señor Elena que bueno, que es que son 167 milloncitos de nada, parecía usted que decía. ¿Qué pasa, que si se roba poquito no importa tanto? ¿Eso no importa tanto? Con 167 millones de euros le aseguro que hacemos muchas cosas, muchísimas cosas en Cataluña. En fin...

Miren, como ratifica la Sindicatura de Cuentas, se convirtió la excepción en la norma para eludir la transparencia y la fiscalización: se prorrogaron contratos sin cobertura legal, se abonaron pagos millonarios sin contrato formal y se utilizó el reconocimiento extrajudicial de crédito como coladero habitual para esquivar a la intervención previa.

Pero el escándalo va mucho más allá del desorden administrativo. Las auditorías, los informes de la Oficina Antifraude y del Tribunal de Cuentas, junto al valiente testimonio –insisto– del alertador protegido, revelan un mapa indignante de pagos indebidos por valor de millones de euros. Estamos hablando de un sistema tan ineficiente que tardaba un promedio de casi dos años en cancelar formalmente una prestación a quien ya no tenía derecho, permitiendo que se cobraran fondos públicos indebidos, mientras las ayudas que eran legítimas a esos jóvenes extutelados acumulaban retrasos de hasta nueve meses, dejándolos en la más absoluta intemperie.

La gestión externalizada del Sevap y la actuación de determinadas fundaciones del tercer sector han mostrado la peor cara del sistema. Y, sí, han existido esas plazas fantasma, y, además, es que ustedes tenían controlando si procedían o no esas plazas a las mismas fundaciones que las tenían que gestionar. Es que, vamos, yo de verdad que no sé si es que no le vieron fallos al sistema, pero evidentemente existían. Y prueba de ello, prueba de ese reconocimiento implícito de que tenemos razón, es que ustedes han eliminado precisamente ese servicio, ya lo va a llevar a cabo la

Administración. Por tanto, insisto, quizá a veces hay que hacer un poquito de autocritica, hay que depurar responsabilidades, que es precisamente lo que ustedes no han hecho.

Y nos parece intolerable, nos parece intolerable lo que ha pasado. Nos parece intolerable esta falta de transparencia. Nos parece intolerable todo lo que ha ocurrido también con esos menores que estaban bajo su tutela y que han caído, en algunos casos muy graves, en redes de pederastia. Y aquí parece que no ha pasado absolutamente nada. Ustedes hicieron un cambio de nombres y aquí no ha pasado nada. Oye, de DGAIA a DGPPIA, de Martínez a Moreno. Pero es que lo que hace falta no es un cambio de nombres; es un cambio de modelo. Y sobre todo, insisto, hace falta depurar responsabilidades. Porque yo no entiendo –y ustedes a ver si nos lo pueden explicar, que ya se lo pregunté a la *consellera* en su día y se lo vuelvo a preguntar a usted ahora– por qué, si teníamos ya sospechas –insisto, investigadas por la Oficina Antifraude– de la Fundación Resilis y de la Fundación Fontanilles, de esa UTE..., por qué ustedes les siguieron prorrogando el contrato. Es que no puede ser hasta que no haya, insisto, una resolución clara que diga que estas entidades no se llevaron un solo euro que no correspondía. Hasta entonces, cero euros de los catalanes.

Muchas gracias.

El vicepresidente segon

Gracias, diputada. En nom del Grup Parlamentari de VOX, té la paraula la senyora María Elisa García Fuster.

María Elisa García Fuster

Gracias, señor vicepresidente. Lo primero, desearle la mayor de las suertes al señor Moreno, que la va necesitar, y mucha, porque la incompetencia de la anterior consejera, Mónica Martínez Bravo, le ha dejado un departamento totalmente disfuncional, exactamente igual que está el departamento de sanidad, para el que ni siquiera encuentran nuevo consejero (*alguns aplaudiments*), porque nadie quiere formar parte de este ejecutivo socialista en caída libre.

Bien, vamos con una de las grandes pantomimas del Parlamento de Cataluña durante esta legislatura presentada o presidida por el Partido Socialista –menudo papelón, señor presidente de la comisión, menudo papelón–: la comisión de investigación sobre las irregularidades/desfalco de la Dirección General de Atención a la Infancia y a la Adolescencia, con la connivencia de los distintos gobiernos en los últimos veinte años. Se concluye –palabras textuales del informe– que los pagos indebidos son consecuencia de un mal diseño del sistema de gestión, de una insuficiencia de dotación de personal, de la falta de herramientas de comprobación, de una descoordinación entre unidades y de una externalización inadecuada de funciones de seguimiento. No, señores, no: los pagos indebidos se deben a un fraude piramidal dentro de la Generalitat de Catalunya.

El dictamen dedica más de setenta páginas, una tras otra, a hablar de tensión estructural, la cultura de la emergencia, el debilitamiento de la supervisión y los riesgos derivados de una excesiva proximidad entre la Administración y entidades gestoras; un dictamen que es un monumento a la autocomplacencia del bloque que gobierna Cataluña desde hace veinte años, PSC, Junts y Esquerra Republicana. Un documento con un lenguaje que se asemeja a una auténtica coartada, diseñada en un despacho de comunicación, para que nadie tenga que pronunciar el concepto correcto, que no es otro que «corrupción institucional continuada» (*alguns aplaudiments*) desde hace más de veinte años en un área tan sensible como es la atención a la infancia y a la adolescencia. Y es que, después de todo el teatro que ha supuesto esta comisión de investigación, donde las empresas investigadas por fiscalía por presunto fraude han venido a instruirnos sobre cómo gestionar el departamento de atención a la infancia y a la adolescencia, después de toda esta comisión de la vergüenza, lo que de verdad nos queda claro es que los pagos indebidos que se dieron en la DGAIA son consecuencia de la corrupción institucional que asola toda la Generalitat de Catalunya desde hace más de veinte años y que implica tanto a Junts como a Esquerra Republicana y, por supuesto, al Partido Socialista.

Lo que describen esos 292 subcontratos de emergencia por valor de casi 115 millones de euros, esas prórroga sin firmar, esas facturaciones superiores a lo contratado, esas plazas fantasma detectadas por Antifraude, esas empresas con parques inmobiliarios

pagados con dinero público y esos 168 millones de euros de pagos indebidos certificados por la Sindicatura de Cuentas que se extienden y continúan a día de hoy no es un fallo de gestión abstracto ni es una fatalidad demográfica, es la crónica de un tercer sector convertido en un negocio secuestrado por un puñado de fundaciones y entidades afines al poder político de turno que han cobrado durante años sin concurrencia, sin control y sin que nadie de la Generalidad tuviera el más mínimo interés en fiscalizar nada, porque aquí estaban todos pringados hasta las cejas. *(Alguns aplaudiments.)*

Y así lo explica el testigo protegido que dio la voz de alarma, porque es un fraude más que probado. Cuando VOX le pregunta: «¿era conocedor algún responsable de la Administración pública del fraude que estaban cometiendo las fundaciones del tercer sector, que se lucraban con la inmigración ilegal?», el testigo protegido respondió: «Sí, altos cargos de la DGAIA eran conocedores de esta situación.» Así que no hablamos de errores de gestión como intentan hacer creer en este informe, hablamos de un entramado de posible corrupción sistemática donde fundaciones y entidades afines –Resilis, Mercè Fontanilles, FASI y toda su compañía– han cobrado millones gestionando prestaciones de menores tutelados y extutelados, la mayor parte extranjeros, MENAs y exMENAs, sin controles, sin fiscalización *intencionada* y con contratos prorrogados una y otra vez hasta día de hoy, pese a estar bajo investigación por fiscalía. Eso no es incompetencia, es corrupción institucional. Eso es la casta catalana repartiéndose el pastel de la inmigración ilegal. *(Alguns aplaudiments.)*

¿Dónde ha quedado la indignación de Junts en sus conclusiones, cuando ha subido aquí, señora diputada?, si las conclusiones que ha presentado Junts son las mismas que ha presentado el Partido Socialista y las mismas que ha presentado Esquerra Republicana, no han cambiado nada. ¿A qué viene este teatro aquí diciendo que va a votar en contra? Si es lo mismo que ha dicho usted en sus conclusiones. Mire, resulta que la DGAIA –la DGAIA– es un agujero negro del dinero público gestionado durante veinte años por el tripartito de CiU –actualmente Junts–, Esquerra Republicana y el PSC, donde todos estos partidos han colocado a los suyos y se han llenado los bolsillos. *(Alguns aplaudiments.)*

Y luego está la causa real de la saturación. El dictamen se niega a nombrar con claridad la invasión migratoria, la entrada masiva de menores extranjeros no acompañados, el propio texto habla de un sistema de protección tensionado y de contratos de emergencia, pero evita como la peste hablar de los MENAs, y todavía más hablar de responsabilidades políticas, porque quien ha mantenido, ha financiado y ha incentivado el efecto llamada en Cataluña ha sido precisamente el tripartito de la vergüenza. Todos ustedes. Acuerdos de reparto del Gobierno de España, recepción de menores derivados desde Canarias y Ceuta, y una política de acogida sin condiciones que han convertido los centros catalanes en el destino preferente de las mafias de tráfico de personas. Cada plaza ocupada por un MENA es una plaza que no está disponible para un menor catalán en riesgo real de desprotección, cada euro que se gasta en un MENA (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) es un euro que se quita a un catalán vulnerable que necesita la ayuda del Estado.

Y termino, señor presidente. Finalmente, las conclusiones han sido siempre las mismas; este es el paradigma de todos ustedes: todos son responsables, luego, nadie es responsable; con el bloque separatista de Junts, Esquerra y del Partido Socialista, que llevan años protegiéndose mutuamente en este Parlamento. Y no, VOX no ha presentado ninguna conclusión ni ninguna recomendación. ¿Y saben por qué? (*Remor de veus.*) Porque ha sido una auténtica vergüenza lo que han hecho ustedes. Una auténtica vergüenza.

El president

Ha d'acabar, senyora diputada.

María Elisa García Fuster

Ustedes lo saben y toda Cataluña también.

Gracias.

El president

En nom del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula la diputada senyora Núria Lozano Montoya.

Núria Lozano Montoya

Gràcies, president. Avui culminem una comissió d'investigació que ens deixa una conclusió incòmoda: durant massa anys la protecció de la infància no ha estat una prioritat de país. Bé, de fet, així segueix sent per alguns grups parlamentaris com VOX i el Grup Mixt, que amb la seva vehemència des del faristol intentaran tapar el fet que no han presentat informe propi, i no vinguin ara a explicar sopars de duro. *(Aplaudiments.)*

Han faltat recursos, ha sobrat improvisació i externalització, els professionals han treballat al límit i quan el sistema falla, qui en paga el preu no són els governs, són els infants i els joves, i això mereix una crítica més contundent que l'aprovada per la comissió. El dictamen reconeix els problemes, però no aclareix prou les responsabilitats, les decisions que els van provocar ni per què es van mantenir durant tants anys. Comuns no neguem les circumstàncies excepcionals: l'arribada de joves migrants sols, la pandèmia, l'augment de la pobresa infantil, les violències, els problemes de salut mental van tensionar el sistema, però l'emergència explica la pressió, no pot justificar els errors que cap dels responsables polítics ha reconegut a la comissió.

No era una situació temporal, era un problema estructural que va impactar sobre un sistema ja afeblit per les retallades, la poca prevenció, l'excés d'institucionalització, la dependència de la gestió externalitzada i la falta de capacitat de planificació, inspecció i control. I cap jove pot ser el boc expiatori d'un sistema mal planificat. Atendre l'emergència era una obligació, convertir l'excepció en la manera habitual de governar va ser, en canvi, una decisió política. La contractació d'emergència és legítima per protegir immediatament un infant, el que no és acceptable és convertir en rutina serveis sense prou cobertura jurídica, pròrrogues no formalitzades i reconeixements extrajudicials de crèdit. És cert que la normativa no sempre permet respondre prou de pressa a una emergència social, però un cop conegut el problema, no es va crear un marc alternatiu que fos àgil, transparent, amb control públic, qualitat i garanties laborals.

El segon debat és l'externalització. Es constata que els centres residencials de protecció a la infància tenen una elevadíssima externalització. Només el cinc per cent de les places i set dels 157 CRAE són de gestió pública directa. No qüestionem ni les

entitats ni la magnífica feina dels professionals que han estat els autèntics àngels de la guarda dels menors front al col·lapse del sistema. La qüestió és una altra. La Generalitat pot comptar amb les entitats per prestar serveis, però no pot delegar la seva obligació de protegir els infants ni quedar reduïda tampoc a pagar factures i adjudicar places. Ha de garantir drets, dirigir el sistema, saber què passa a cada centre, garantir la qualitat de l'atenció, detectar i corregir vulneracions i assumir directament totes les decisions que afecten drets i prestacions. Si la Generalitat externalitza bona part de l'atenció residencial però no pot inspeccionar, fer seguiment, controlar recursos i exercir la direcció tècnica, els drets queden massa exposats.

Per això és significatiu que no prosperessin les conclusions de Comuns sobre el Sevap. No va ser una mala execució o només una supervisió insuficient, va ser un error de disseny; es van externalitzar funcions molt sensibles sobre prestacions per a joves vulnerables. La integració posterior d'aquestes funcions dins de l'Administració ens dona la raó: calia recuperar capacitat pública i no només corregir el contracte. Per això no s'entén que el PSC hi votés en contra quan el Govern n'ha impulsat la internalització i que es negui a assenyalar les decisions externalitzadores de l'etapa de Junts com una causa central de la fallida.

El mateix passa amb l'arquitectura de la DGAIA. Parlar només de manca de coordinació fa pensar que l'estructura era correcta i només calia ajustar-la. Comuns parlem de desarticulació, organismes fragmentats, buits de responsabilitat, recorreguts inconnexos i decisions tardanes. Una DGAIA sense prou eines, estabilitat, recursos ni planificació és una DGAIA feble, i una DGAIA feble significa infants menys protegits.

El tercer bloc és el dels cobraments indeguts. La comissió ha constatat errors, retards i manca d'informació que ha fet recaure sobre joves extutelats les conseqüències d'un sistema que no els va acompanyar prou. No parlem de perdonar deutes ni de tolerar el frau; si hi ha frau, reclames els diners, però si la responsabilitat és de l'Administració, protegir el diner públic no pot ser a base de carregar als joves extutelats els errors de l'Administració. No només és just, és el que estableix el decret llei de funció pública, convalidat recentment. El PP proposa tornar enrere aquest canvi de normativa i és absolutament incomprensible que el partit que dona suport al

Govern que va impulsar el decret votí a favor d'una proposta tan regressiva com aquesta.

I quart element: garanties. Aquesta comissió no va només d'expedients, ni de contractes, ni de procediments, va d'infants, del dret a ser protegits, escoltats i no revictimitzats, a tenir referents estables, atenció en salut mental i una vida lliure de violències. Parlar de violència institucional pot incomodar, però ens hauria d'incomodar encara més la seva existència. Assenyalar-les no és atacar els professionals, és precisament exigir que l'Administració posi a disposició dels professionals els recursos que necessiten per fer-ho possible i protegir millor els menors.

Un dels grans dèficits: la prevenció. Separar un infant de la seva família és una de les decisions més greus de l'Administració. Per això defensem un procediment contradictori, motivat i transparent, amb accés efectiu a l'expedient, assistència lletrada, participació familiar, escolta de l'infant i revisió periòdica de les mesures. La separació és l'últim recurs i no pot ser la primera resposta; l'interès superior del menor no es pot invocar de forma abstracta per reduir aquestes garanties. De la mateixa forma que reclamem recursos públics especialitzats per a víctimes de tràfic, explotació sexual i violències sexuals o masclistes.

Cinquè i últim element: els professionals. No n'hi ha prou amb contractar-ne més; calen equip suficients i estables, condicions laborals dignes, formació, suport emocional, supervisió i reconeixement. Un sistema que crema els professionals acaba per desprotegir els infants.

El dictamen incorpora una part de la diagnosi de Comuns: més prevenció, recursos, salut mental, acolliment familiar, desinstitucionalització i millors condicions laborals, però fruit d'un pacte PSC, Junts, Esquerra deixa fora de les responsabilitats del Govern la crítica al model d'externalització alternativa adequada de contractació, el mal disseny del Sevap i garanties jurídiques imprescindibles. Un pacte, d'altra banda, que Junts ha trencat avui de manera unilateral, un cop assolit el seu objectiu.

I acabo, president. Aquest és el risc: fer esdevenir, una comissió d'investigació, una simple comissió de diagnosi, enumerar les mancances però diluir-ne les responsabilitats. I si no definim les causes, repetirem els mateixos errors. *(Sona el*

senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.) D'aquí la petició de votacions separades per part del grup de Comuns. Aquí hi ha la diferència de fons: Comuns no ens conformem a descriure la crisi, sinó que volem canviar les condicions. Cal passar de finançar places a garantir drets; de l'emergència permanent a la planificació; del control posterior a la direcció pública, i d'actuar quan tot s'ha trencat; a prevenir, acompanyar i protegir. La infància tutelada i extutelada no necessita excuses, sinó garanties, recursos, professionals reconeguts i una administració que assumeixi plenament la seva responsabilitat.

En definitiva, la protecció de la infància no és beneficència ni és caritat ni és una simple gestió de places, és una obligació de caràcter democràtic.

Moltes gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula la diputada senyora Maria Pilar Castillejo Medina.

Maria Pilar Castillejo Medina

Les conclusions d'aquest dictamen que avui aprovarà aquest Parlament són una vergonya. A mi també em sembla una vergonya que VOX digui que totes les culpes les tenen aquesta suposada pressió migratòria, però bé, a banda d'això, ja ho sabíem, que les conclusions anirien per aquí; ja ho sabíem i no ens sorprenen, perquè aquesta comissió, impulsada pels mateixos que van cometre les irregularitats que s'havien d'investigar, ja sabíem com acabaria. Les conclusions que s'aproven són bàsicament les del PSC i Esquerra –totes les seves conclusions estan en aquest dictamen final–; hi ha alguns punts de Junts, alguns punts d'Esquerra, però aquests punts són aquells que PSC i Esquerra han decidit que podien passar. Els que hi han votat a favor. Tenen un relat totalment controlat, *todo atado y bien atado* –hi insisteixo, quina vergonya.

Per Esquerra, desapareixen les responsabilitats polítiques. La crisi s'explica exclusivament per factors externs: l'arribada de joves migrants o la pandèmia o les limitacions pressupostàries, però zero autocrítica. Cap reflexió sobre les decisions polítiques que han consolidat aquest model, que es basa en la institucionalització i en l'externalització. Les seves recomanacions després entren en conflicte amb això,

però, clar, si avui cal reforçar massivament la prevenció, l'acolliment familiar, el control públic i la governança és precisament perquè aquestes polítiques no van prioritzar quan Esquerra formava part dels governs que dirigien aquest sistema.

El PSC reconeix bona part dels problemes, però els interpreta com una crisi de capacitat administrativa provocada pel creixement extraordinari del sistema; i a partir d'aquí ja –a partir d'aquí– totes les conclusions, el que diuen és..., una validació de les reformes que el Govern afirma haver iniciat amb la reorganització de la DGAIA – una validació pròpia.

Però aquesta comissió no té únicament la funció de formular recomanacions de futur, perquè les conclusions ja veiem que han estat només de part. Ha de reconstruir els fets, ha de determinar les causes que els expliquen, ha de delimitar les responsabilitats polítiques que se'n deriven. I això, això no s'ha fet. Des de la comissió, s'han vetat compareixences. Hi han compareixents que han mentit descaradament. S'ha fet zero autocrítica per part dels antics governs que han vingut. Aquesta comissió ha eliminat la capacitat per demanar responsabilitat.

Els problemes que s'havien d'investigar no són exclusivament tècnics ni administratius: la utilització reiterada de contractacions d'emergència, l'expansió de la gestió externalitzada fins a permetre construir imperis, la manca de mecanismes de supervisió, els errors sistemàtics en la gestió de prestacions... Tot això són decisions polítiques sostingudes durant anys, i per això aquesta comissió no ha servit per a un dels objectius que li havíem marcat al principi, que és recuperar la confiança de la ciutadania en el sistema de protecció. Perquè la confiança no es recupera només anunciant reformes futures..., també quan s'exigeixen explicacions de com s'ha arribat fins aquí i quan s'assumeixin les responsabilitats que corresponguin i això no ha passat.

I per això la CUP hem proposat –que després no s'ha aprovat, perquè de les conclusions i les recomanacions de la CUP no se n'ha aprovat cap–..., la CUP hem proposat –i no s'ha aprovat– una auditoria externa independent i integral de totes les entitats, fundacions, associacions, cooperatives, empreses, unions temporals d'empreses... –totes les que han tocat diners de la DGAIA– i, sobretot, de les que apareixen als informes de la Sindicatura de Comptes o de la sindicatura de greuges

o de l'Oficina Antifrau, o de les institucions europees o de les que han vingut a la mateixa comissió: Resilis, Mercè Fontanilles, Plataforma Educativa –les que surten arreu–, també. Per què? Per exigir responsabilitats –que les tenen– i per recuperar els diners que han utilitzat indegudament; també per això.

També proposàvem prohibir que els diners públics s'utilitzin per acumular patrimoni o per a l'especulació immobiliària o per obtenir beneficis. I perquè tot això no torni a passar també proposàvem un equip permanent i independent de supervisió del sistema de protecció que supervisés les condicions de vida dels infants –a tot això s'hi ha votat en contra, eh? Proposàvem també una llei de protecció integral de les persones alertadores; el Govern fa temps que la té aturada. Què passa?, de què tenen por? Aquesta llei cal per garantir canals independents de denúncia, per obligar a investigar totes les alertes rebudes, per protegir de manera efectiva les persones alertadores davant de qualsevol represàlia; això no tira endavant.

Sobre desinstitucionalització, prevenció, acolliment... Aquí hi ha un consens ampli. Tothom hi coincideix. La CUP proposàvem també la prohibició per llei que els menors entre zero i sis estiguessin institucionalitzats, però bé, bàsicament hi havia bastanta coincidència. Ara, per mi també hi ha una contradicció profunda, perquè es diu una cosa, però es fa la contrària. A les conclusions s'afirma que la institucionalització ha de ser l'últim recurs, però les polítiques públiques fins ara el que han fet és exactament el contrari: concentrar els recursos en centres residencials. La prevenció, l'acolliment..., aquí no arribaven els recursos –han estat els grans oblidats–; han quedat aprimats.

La protecció dels infants, d'aquesta manera, s'ha convertit en un mercat. I amb els concerts públics no només s'han finançat els serveis; s'ha permès acumular patrimoni, s'ha permès ampliar propietats, s'ha permès consolidar grans operadors al voltant d'un negoci immobiliari i aquest creixement extraordinari del sistema que vostès posen com a causa de tot no el provoquen només els menors que arriben. Si traiem els menors de l'equació, els menors que arribaven de fora –si traiem aquests menors de l'equació–, el creixement també hi és. Aquest increment d'infants que anaven a residències hi és igualment encara que traiem els menors migrats de l'equació i això coincideix en el temps amb les portes giratòries del Ricard Calvo, que va endollar

milions a les empreses d'on ell venia a treballar i que la CUP vam denunciar a Antifrau aconseguint la seva dimissió.

Vostès han convertit la protecció dels infants en un negoci; un negoci –i això és molt bèstia– que necessita clients per mantenir els beneficis. Cal canviar el model – definitivament–; cal desmercantilitzar la protecció de la infància, reforçar els serveis públics de prevenció; recuperar la capacitat pública de planificació i eliminar els grans operadors perquè la institucionalització torni a ser una mesura excepcional –això també ho tenim a les nostres propostes, que vostès no han votat–; acabar amb l'especulació sobre la protecció de menors, no «canvis de paradigma», bla, bla, bla – que això sí que ho aproven–; recuperar la gestió pública i del sistema de protecció i internalització progressiva dels serveis externalitzats.

La comissió no ha servit per canviar res. Són unes conclusions infectes i unes recomanacions..., són un conjunt d'obvietats consensuades, formulades de manera molt tímida i, sobretot, sense anar a l'arrel del problema. Ja ho vam predir, perquè amb aquesta comissió s'ha posat la guineu a vigilar els ous, i per això, com vam fer amb la denúncia al Ricard Calvo, hem recollit una part important d'allò que ha denunciat la persona alertadora –ara testimoni protegit d'Antifrau–, després de que ni cap de les empreses ni la mateixa DGAIA li fessin cas en absolut. I aquí poso un parèntesi: a aquesta persona li hauríem d'estar tots absolutament agraïts –tothom–, perquè ell sí que ha servit per canviar coses. Aquesta comissió no ha servit per res, però ell sí que ha servit per canviar coses.

Per això, com deia, com vam fer amb la denúncia al Ricard Calvo, la CUP hem portat aquesta gestió de la DGAIA a l'OLAF, a l'oficina antifrau europea. Perquè mantenim el nostre compromís amb la veritat, amb la justícia i amb acabar amb l'especulació i el negoci sobre la protecció dels infants.

Gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

La DGAIA hauria de ser el darrer refugi dels menors catalans; però, en comptes de ser un organisme transparent i al servei dels interessos de qui prové d'entorns familiars tòxics o abusius, ha esdevingut l'enllaç improvisat entre els estrangers que volen estafar el sistema i els partits *woke*, que necessiten fotografiar-se al costat d'immigrants pretesament desvalguts per fiançar el relat bonista que prediquen.

Mentre abocaven temps i recursos il·limitats a alimentar qui ja té pares al Marroc, deixaven indefensos els catalans que custodiaven. Algunes menors que suposadament vostès havien de protegir d'entorns familiars desestructurats, van patir violacions i van ser prostituïdes sota la seva tutela. Estaven massa enfeinats regalant paquets als MENAs com per adonar-se dels abusos a què eren sotmesos els menors tutelats del país? Centenars de milions d'euros desviats, contractes d'emergència sense tenir en compte el principi de pública concurrència, subvencions atorgades sense que s'acreditessin els paràmetres per obtenir-les, externalització del sistema de protecció sense garanties.

Negligència rere negligència, sense que Junts, Esquerra o el PSC hi posessin fi. Es rellevaven en el poder, però també en la irresponsabilitat, l'apatia i la deixadesa. Han obviat durant dècades el seu deure de supervisió. I no parlem de persones o expedients concrets d'una fundació en particular, no; parlem d'un model polític que ha convertit una institució pensada per protegir infants en una estructura burocràtica desbordada, incapaç de garantir els drets dels menors tutelats –ho admet la pròpia comissió. La manca de responsabilitat, organització i fiscalització han acabat perjudicant, i de manera severa, els usuaris del propi servei.

Han permès que milers de menors –i no tan menors– procedents del nord d'Àfrica col·lapsessin un organisme que havia de donar cobertura als nens vulnerables del país. La permissivitat i connivència amb el fenomen immigratori que han tingut Junts, Esquerra i el PSC, la seva incapacitat de reclamar l'expulsió immediata d'aquests il·legals, ha fet que cada cop n'arribin més i xuclin amb astúcia les places i recursos reservats als catalans víctimes de desatenció o de maltractament familiar. Per voler fer d'ONG amb els diners públics, han condemnat els nostres menors vulnerables a conviure i competir amb qui ja té pares, país i monarques que se n'haurien de fer càrrec.

I davant aquesta allau que vostès mateixos han atiat, quina ha set la reacció? Externalitzar el servei –que se n'ocupi un altre–; han derivat la seva responsabilitat a empreses privades i del tercer sector, sense reforçar mai els mecanismes d'inspecció, control i seguiment. Se n'han desentès, abandonant els nostres menors a entitats *woke* que ni els han tutelat ni els han protegit. I aquí és on entren en joc els informes de la Sindicatura de Comptes, que detecten deficiències greus en el sistema de control intern i en els mecanismes de supervisió. Poden excusar-se mil i una vegades dient que la situació era extraordinària. Perquè tots sabem que, si era extraordinària, era precisament gràcies a les polítiques proimmigracionistes que tots vostès defensen. Junts, Esquerra i PSC van crear el problema, i Junts, Esquerra i PSC van ser incapaços de gestionar-lo: centres sobreocupats, equips educatius insuficients, ràtios desbordades, atenció individualitzada inexistent –un autèntic desastre.

I com respon o reacciona el Govern Illa? Un canvi de nom i un canvi de consellera. No un canvi de polítiques, de model, de rumb, de paradigma –no–; un rentat de cara i prou. Es va crear una comissió i tot per investigar l'abast del desori que hi ha dins el departament. S'hi han dedicat innumbrables hores, informes, declaracions... I només ha servit per a una cosa. Hem descobert que a Catalunya, com més anys governes, menys responsable ets del que s'esdevé en l'exercici del càrrec. Malgrat que aquí asseguts hi tenim els autèntics responsables d'aquest escàndol, ningú sembla disposat a entomar un *mea culpa* ni a donar la raó als qui fa temps que denunciem la inviabilitat de l'actual model migratori.

No tenen ni idea de com gestionar la Direcció General d'Atenció a la Infància i l'Adolescència o com vulguin dir-ne ara; però en fer l'orni i crear comissions d'investigació estèrils, en això no hi ha qui els guanyi. Aquest dictamen retornarà la tranquil·litat o la pau a les noies que han set violades i prostituïdes sota la seva tutela? Es recuperaran els milions d'euros dels nostres impostos que s'han regalat a fundacions privades o a extutelats que van entrar il·legalment al país? No; al contrari. Han servit perquè condonin el deute a qui va beneficiar-se indegudament de recursos públics. No només no resolen, ni reverteixen ni investiguen res, sinó que aprofiten qualsevol avinentesa per tapar-se un xic més les vergonyes.

Votarem en contra d'aquest dictamen, perquè no volem ser partícips d'aquest frau a la ciutadania.

El president

En nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la diputada senyora Mónica Ríos García.

Mónica Ríos García

Bé, bon dia a tothom. Molt benvingut, honorable conseller Moreno. Bé, avui tanquem una comissió d'investigació que ha estat intensa, exigent i útil; útil perquè, després de mesos de treball, de compareixences, d'anàlisi de molta documentació, aquest Parlament és avui més conscient de les debilitats del sistema de protecció a la infància, però també de les seves fortaleeses i dels reptes que tenim al davant.

Vull començar reconeixent el treball dels sis grups parlamentaris que han treballat un informe final de conclusions i recomanacions: Junts, Esquerra, PP, Comuns, CUP i el nostre grup, els Socialistes. El dictamen resultant incorpora aportacions diverses de la majoria dels grups, fruit del debat i de la voluntat de construir consensos, conclusions compartides. És així com hauria de treballar sempre el Parlament quan el que hi ha en joc són els drets dels infants. I, senyora Ennatu, el setanta-cinc per cent de les seves propostes està en el dictamen; si ens ho hem manegat amb Esquerra i Comuns, ho hem fet molt malament –ho hem fet molt malament. (*Remor de veus.*) A més, la CUP també deia que ens ho havíem manegat entre Junts, Esquerra i nosaltres. Vull dir, queda clar que no s'ha manegat re.

Bé, però també hem vist actituds molt diferents: hi ha qui ha vingut a treballar, escoltar i analitzar els fets i a formular propostes, i hi ha qui ha preferit convertir aquesta comissió en un instrument de confrontació política o ni tan sols ha assistit a la majoria de sessions. És especialment significatiu que l'extrema dreta, tant l'espanyola com la catalana, que tant han intentat instrumentalitzar aquesta comissió i el dolor dels infants, avui sigui incapaç d'aportar ni una sola proposta de reforma del sistema, ni una de sola. I, senyora García, de VOX, no han presentat propostes perquè no tenen propostes, ras i curt. Perquè és molt fàcil assenyalar, és molt fàcil alimentar la desconfiança; el que és difícil és assumir responsabilitats de construir solucions, i això

és precisament el que hem intentat fer des del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar.

Les conclusions aprovades recullen una idea fonamental: les disfuncions detectades no poden explicar-se amb relats simplistes ni amb culpables únics. La comissió constata que el sistema ja patia debilitats estructurals i que aquestes es van veure agreujades per un increment extraordinari de la demanda, especialment entre els anys 2016 i 18, amb una estructura administrativa que no va créixer al mateix ritme que el sistema i per una gestió que va haver de funcionar durant massa temps sota la lògica de l'emergència. Reconèixer aquesta realitat no és buscar excuses; és entendre les causes per poder-les corregir.

Per això, el PSC no s'ha limitat a descriure els problemes; hem volgut orientar el futur. Hem incorporat al dictamen una proposta de transformació profunda del sistema basada en sis grans eixos: més lideratge institucional, millor governança, modernització de la gestió, serveis de més qualitat, més garanties jurídiques, dignificació dels professionals i un gir estratègic cap a la prevenció. Hem defensat una refundació de la direcció general amb una nova estructura més robusta, especialitzada i preparada per liderar un sistema molt més complex que el de fa deu anys; una direcció general amb més capacitat de control, de planificació, de supervisió i de coordinació. I aquesta és una diferència important, perquè aquestes propostes no són només bones intencions: ja s'estan convertint en realitat.

El Govern del president Salvador Illa no ha esperat a que acabessin els treballs d'aquesta comissió per actuar. Ha impulsat la refundació de la DGAIA, transformant-la en la nova Direcció General de Prevenció i Protecció de la Infància i l'Adolescència, precisament amb la voluntat de reforçar la governança, separar clarament la prevenció de la protecció i dotar el sistema d'una estructura més sòlida.

I també ha pres una decisió que resumeix molt bé la nostra manera d'entendre els serveis públics: l'acompanyament socioeducatiu dels joves extutelats, que va externalitzar la consellera Violant Cervera mitjançant un concurs públic, ha tornat a estar sota la responsabilitat i el control directe de l'Administració. Perquè l'acompanyament d'aquests joves no és un simple servei externalitzable; és una responsabilitat pública. És l'Administració qui ha de garantir-ne el seguiment, la

qualitat de l'atenció, la coordinació dels recursos i l'acompanyament en una etapa tan decisiva com és el pas a la vida adulta. Nosaltres hem volgut recuperar aquest lideratge públic, perquè quan parlem de drets dels infants i dels joves extutelats el Govern no pot limitar-se a contractar serveis, ha d'assumir la responsabilitat de dirigir-los, supervisar-los i respondre'n.

També voldria reconèixer i agrair la gran feina de tantíssims professionals que sostenen el dia a dia d'infants i adolescents pel seu benestar, i amb la seva dedicació i vocació de servei aconseguen que tinguin un futur millor.

I, per tot això, defensem un model amb un sistema més fort, més transparent, més preventiu i més professional, però sobretot més humà. Perquè la millor conclusió que podem extreure d'aquesta comissió és que el futur passa per un sistema que sigui capaç d'anticipar-se, de protegir millor i de garantir que cada infant sigui tractat com allò que és: un subjecte de drets.

Per nosaltres aquest dictamen no és un punt final; és el punt de partida d'una reforma profunda que el Govern ja ha començat. I els socialistes continuarem treballant sempre per l'interès superior del menor i perquè aquesta transformació sigui una realitat.

Moltíssimes gràcies.

El president

Acabat el debat, cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Senyores i senyors diputats, procedim a votar el dictamen de la Comissió d'Investigació sobre l'Activitat de la Direcció General d'Atenció a la Infància i l'Adolescència. Acabat el debat, doncs, procedim a fer aquestes votacions.

En primer lloc, votarem les conclusions 1.1.3 i 2.3 i la proposta de millora 2.

Comença la votació.

Aquestes conclusions han estat rebutjades per 67 vots en contra, 62 vots a favor i 6 abstencions.

Votem ara les conclusions 1.2 i 1.3.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 73 vots en contra, 62 vots a favor i cap abstenció.

Votem ara la proposta de millora 7.

Comença la votació.

Aquesta proposta ha estat rebutjada per unanimitat.

Votem ara les conclusions 1.4.1, 1.4.3, 2.7, 3.5 i 3.6 i les propostes de millora 1, 4, 5, 6, 8.3, 9, 11.1, 12, 13 i 14.

Comença la votació.

Les conclusions i les propostes suara esmentades han estat aprovades per 68 vots a favor, 67 vots en contra i cap abstenció.

Finalment, procedirem a la votació de la resta del text del dictamen.

Comença la votació.

El dictamen de la Comissió d'Investigació sobre l'Activitat de la Direcció General d'Atenció a la Infància i l'Adolescència ha quedat aprovat per 68 vots a favor, 67 vots en contra i cap abstenció.

Interpel·lació al Govern sobre el pacte nacional per la llengua

300-00347/15

Passem ara al dissetè punt de l'ordre del dia. Abans, però... Aquesta és una interpel·lació; quan s'acabi aquesta interpel·lació, procedirem a fer la lectura de la declaració institucional del Parlament de Catalunya sobre el norantè aniversari de l'Olimpíada Popular de Barcelona. A efectes de la presència en el Ple i de la seva agenda, els ho faig avinent.

El dissetè punt de l'ordre del dia és la interpel·lació al Govern sobre el pacte nacional per la llengua. És presentada pel Grup Parlamentari Comuns, i per fer-ne l'exposició té la paraula la diputada senyora Carme Renedo i Puig. *(Pausa. Remor de veus.)* Perdoneu, perdoneu. M'ho han posat malament. Disculpeu. *(Veus de fons.)* No, és de Junts –és de Junts. He tingut un lapsus *(rialles)*, que, tal com diu l'Institut d'Estudis Catalans, «error fet per inadvertència». Disculpin el lapsus, però els comuns eren

generosos i benignes i s'oferien (*el president riu*) a participar-hi. (*Rialles.*) Per tant, és presentada pel Grup Parlamentari de Junts, i per fer-ne l'exposició té la paraula la diputada senyora Carme Renedo i Puig. Disculpin.

Carme Renedo i Puig

Gràcies, president. «Voldria jo conservar la torxa encesa en l'exaltació de la llengua, que és pigall per als meus passos, reserva per a la meva set i nau a bord de la qual cerco la llibertat.» Josep Vallverdú, sempre al cor i a la memòria. (*Aplaudiments.*)

Conseller, l'altre dia la consellera Parlon va fer servir la paraula «pulcritud». Se'm va encendre la llumeta: és exactament el que he trobat a faltar quan he treballat el pacte nacional per la llengua i el seu balanç. Ni un ni l'altre, deixant de banda la millorable diagnosi, no són acurats ni detallats ni endreçats, no són polits ni rigorosos, hi falta pulcritud en el fons i en les formes. La confusió amara tant les mesures proposades com les justificacions i delata com s'han arribat a redactar aquests documents, el que vostè anomena «transversalitat».

El seu departament, o vostè mateix, devia fer una crida als altres consellers en el seu moment: «Ep, que segur que esteu fent coses per la llengua o fent coses que poden semblar que són per la llengua. Digueu-ho, digueu-ho.» Les aportacions de les diferents conselleries devien anar arribant, i ningú a Política Lingüística va adonar-se que calia fer una tasca minuciosa d'eliminació de duplicats, de repassar i corregir textos, harmonitzar-los, dotar-los d'indicadors. No es va fer res d'això abans de presentar el pacte. Per tant, no existeix cap indicador ni cap mesura que serveixin per analitzar el grau de compliment, el qualitatiu i el quantitatiu, ni el seu impacte. Però el pacte es va presentar tal qual, sense manies. Un refregit. I va passar un any. Que ràpid que passa el temps! I en acabat, tornem-hi: «Ep, conselleries, digueu-me què heu estat fent?» I aquí tampoc ningú no va fer cap esforç per evitar el pastitx del balanç, perquè el balanç és un pastitx.

Hi ha mesures en blanc, perquè no s'ha fet res de res, ni per cobrir l'expedient. I, per això, per exemple, aquest curs tampoc no hi haurà un increment de formació en didàctica de la immersió per als nous docents, o no s'haurà reforçat el pressupost de les entitats socials que ajuden a entrar al món laboral les persones novingudes. O hi ha mesures que són autèntiques perles. Per exemple, la mesura 1.8 diu que l'Oficina

d'Igualtat de Tracte i No-discriminació també actuarà davant les discriminacions lingüístiques. L'Oficina d'Igualtat de Tracte i No-discriminació. Què vol dir? Que, tot i el nom, ha calgut que arribés el pacte perquè s'entengués que una discriminació lingüística és una discriminació? O la mesura 7.2, que diu que s'oferirà formació de llengua catalana, nivell A1, per als col·legiats nouvinguts al sector sanitari. El nivell A1 s'adreça a persones amb poc bagatge cultural i educatiu, a persones poc alfabetitzades o alfabetitzades en alfabetos diferents del llatí. Que tenim metges i infermeres amb aquest perfil, conseller?

Però és que, a banda d'aquestes mesures absurdes i de les que no s'han executat, hi ha les mesures repetides, totalment o parcialment. N'hem comptades almenys vint-i-vuit, algunes explícites i reconegudes –la mesura X et diu que miris la mesura Z–, però la majoria, fruit d'aquesta manca de pulcritud que esmentàvem. Per exemple, i poca broma, la mesura 16.1, amb un pressupost de més de 9 milions d'euros, és per executar el pla nacional del llibre i la lectura. D'acord, però després no extreguin mesures del propi pla per engreixar el pacte, conseller. O no posin la feina del Termcat... No la repeteixi en cinc o sis àmbits diferents: esports, administracions... Que això no és seriós, conseller, ni pulcre, ni en la forma ni en el contingut.

Analitzades totes les mesures, buides i repetides incloses, una a una, hem donat un semàfor verd, groc o vermell segons si la mesura, la justificació i el grau estimat d'execució lliguen d'alguna manera. Té un suspens com una casa de pagès. Un quaranta-sis per cent de les mesures tenen un semàfor vermell; un trenta per cent, un semàfor groc i només un vint-i-tres per cent obtenen un semàfor verd. I permeti'm dues premisses. Una: que hauria de constar en acta que gairebé la meitat de les mesures són mesures anteriors al pacte, són eines i recursos de l'activitat corrent dels departaments de la Generalitat i algunes venen de temps immemorials. I dues: quan no hem pogut escatir el grau de compliment d'una mesura o no l'hem entesa, ja li soc franca, hem aplicat allò d'*in dubio pro reo*. En cas de dubte, sempre un semàfor verd.

Una mostra de les mesures que suspenem amb nota molt baixa. La mesura 1.5 es compromet a intensificar l'activitat de la comissió de clàusules lingüístiques –intensificar l'activitat. Ens imaginem algú que treballa i que s'hi esforçarà encara una mica més. Doncs no. Aquesta mesura vostè ja la va incloure en les cent mesures del

Govern Aragonès, fa quatre anys. Què s'ha fet en aquests quatre anys o en aquest any del pacte? Constituir tres ponències i preveure'n una quarta. Impressionant.

La mesura 1.9 es proposa exigir el català a les persones de les entitats de servei en l'àmbit de les violències masclistes i la 3.4, el català com a requisit a la borsa d'interins del Departament de Justícia. Exigir el català, català com a requisit. I què fan? Canvien les bases per posar criteris favorables al coneixement del català en un cas i en l'altre, perquè encara no l'han acabat, estan elaborant un informe per orientar la normativa relacionada amb la constitució i el funcionament de la borsa d'interins. Bla, bla, bla, conseller. Molt de bla, bla, bla.

La mesura 1.14 proposa continuar desplegant el pla de foment del català a les autoescoles. Diu que estan treballant la renovació d'un conveni, però no diu que el conveni del 2023 es podia haver prorrogat per quatre anys més sense cap esforç. O sigui, els va caducar per deixadesa i per deixadesa han estat incapaços de signar-ne un de nou.

Conseller, una altra mesura, que sempre ensopega amb la mateixa pedra, la discapacitat. La mesura 16.13 parla d'aplicar progressivament les mesures lingüístiques del codi d'accessibilitat en l'àmbit de la cultura. El codi és del 2023. Del 2023 cap aquí i del pacte cap aquí, el Departament de Cultura ha identificat vuit àmbits temàtics i ha creat vuit grups de treball per elaborar guies de bones pràctiques. Ja no volem aplicar, ara només pretenem orientar. Sap en què ha notat el món de la discapacitat l'existència del Departament de Política Lingüística? En res, en absolutament res, excepte que de tant en tant vostè els falta al respecte i a vegades es disculpa i a vegades no.

Hi ha una altra mesura del pacte que, al meu entendre, encarna molt bé la farsa que representen pacte i balanç: la 9.4. Diu: «Es vetllarà perquè si hi ha reformes en el model d'escola catalana, es facin amb el *consens*» –gran paraula– «de les forces que defensen el model.» Com justifiquen l'aplicació d'aquesta mesura? Dient que han fet reunió amb algunes entitats i amb Esquerra i els Comuns. Menystenen el principal grup de l'oposició i altres grups, que estan defensant aquest model d'escola catalana. Aquest és el tarannà socialista: aplicat a les reivindicacions dels docents, pacten amb els sindicats minoritaris. Aquest és el consens del PSC.

Uns exemples de mesures taronges, en groc. La 16.4, línia de suport als musicals de gran format en català. Han fet una nova convocatòria d'una línia que ja existia almenys des del 2023. Ajuda molt a la llengua subvencionar un musical de gran format a l'any? Es tracta d'aconseguir molt d'impacte, xifres rècord d'espectadors que veuen una obra a l'any? El pacte no hauria de servir per reflexionar si el que fa és el millor que es pot fer? Què passa amb el teatre musical de petit i mitjà format? El setembre del 2025 s'anunciaven un mínim de seixanta-cinc espectacles per a la temporada. Amb quins ajuts han comptat? No es pot mirar de fer tot? Cal deixar morir petits i mitjans per fer viure els grans?

Mesura 7.3: impulsar el programa «Prescriu-te el català» pels professionals sanitaris. Aquest programa és correcte, just, necessari i probablement insuficient. L'edició del 26 és la tercera. Té una oferta de 1.600 places, diu el balanç. Són moltes o són poques? Quina és la situació de partida? No ho sabem. No hi ha cap tipus d'informació de context ni cap balanç de resultat de les edicions anteriors: univers potencial, inscrits, abandonaments, percentatge d'assoliment... Semàfor groc, doncs –semàfor groc.

Mesura 12.12: potenciar i millorar programes com el Voluntariat per la Llengua o entitats que es dediquen a la comunitat. Justifiquen la mesura amb el nombre de parelles lingüístiques i els convenis amb la UOC, la CAL i Òmnium. El conveni amb la UOC està molt bé i se'l felicita, però el nombre de parelles lingüístiques ha baixat i els convenis amb la CAL i Òmnium són inexistents; el que hi ha són subvencions, que no és ben bé el mateix.

La mesura 18.10 es compromet a vetllar per l'ús de la toponímia en català. Com diu que vetllen per l'ús de la toponímia? Doncs amb la feina, la bona feina que fa la Comissió de Toponímia amb el *Nomenclàtor*. Però no, conseller, aquesta comissió té moltes funcions; assessora i proposa la fixació oficial dels noms de lloc de Catalunya, però entre les seves funcions no hi ha la de vetllar per res. Ara m'adono que aquesta mesura ja la podria haver posat directament en groc o en vermell, perquè ningú no vetllarà pel compromís amb la toponímia, oi, Ajuntament de Cabacés?

En fi, continuarem amb alguns altres exemples a la rèplica, perquè ara ja farà l'hora en punt.

Gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula el senyor Francesc Xavier Vila Moreno, conseller de Política Lingüística.

El conseller de Política Lingüística (Francesc Xavier Vila Moreno)

Gràcies, president. Diputada... En primer lloc, sumar-me al condol per la mort de Josep Vallverdú. Diputada, he escoltat atentament la seva intervenció i la primera de les idees que m'han vingut al cap és que ja és ben curiós que totes aquestes apreciacions que ha fet vostè avui sobre les insuficiències del pacte haguessin passat per alt mentre negociàvem amb Junts totes i cadascuna de les mesures i no es van exposar en cap moment, ni tan sols en el moment de dir que no se signava.

En tot cas, per donar-li un altre element, certament hi ha mesures que s'havien iniciat abans de la signatura del pacte. Entre d'altres coses, perquè miri, com que vostès van anar posposant la signatura mesos i mesos i mesos i mesos, un darrere l'altre, fins a passar d'un govern a un altre, sap què li dic? Que havíem de començar a treballar.

Dit això, deixi'm que li faci algunes reflexions sobre la seva posició en relació amb el pacte. D'entrada, crec que vostè i jo, com la gran majoria de les persones que som en aquesta cambra i de la societat catalana, creiem que el català necessita unes polítiques que combinin almenys tres trets: l'ambició, la globalitat i la transversalitat. L'ambició, per fer front als reptes que tenim; la globalitat, per abordar la política lingüística des de tots els entorns, i la transversalitat, per fer-ho des de totes les institucions que hi tenen responsabilitats.

Crec que hi ha fets objectius que permeten afirmar que el pacte nacional per la llengua representa un avenç indiscutible en totes tres dimensions. Posaria l'exemple de la creació de la conselleria, que va lligat a la voluntat de tancar el pacte, que situa la política lingüística en un punt de rellevància i operativitat superior al que ha tingut mai –mai– a la història la política lingüística en aquest Govern. Ho és l'establiment d'un full de ruta com el pacte, que planteja un seguit d'objectius i de mesures que, de nou, és un canvi respecte del passat. És un canvi substancial, perquè fins que no va arribar el pacte això mai no ho havíem tingut. I ho és també l'increment pressupostari, que

està tenint un impacte palpable en termes de professionals contractats, en termes de subvencions executades, en termes de suport a entitats. És a dir, en termes de transformació de la realitat.

Ho repeteixo: totes aquestes actuacions representen millores objectives i palpables, d'abast mesurable en diners, en personal, en actuacions. Per això sorprèn la seva obsessió per intentar, com ha dit alguna vegada, dir que el pacte és fum, perquè una cosa és assenyalar mancances i una altra és pretendre amagar fets incontestables. I, en aquest sentit, permeti'm que li faci notar una paradoxa: cap obra humana no és perfecta, totes són perfectibles i quan ens passi la seva avaluació sobre el pacte, doncs la mirarem. Si convé, l'hi contrastarem amb dades que potser no té. I, en tot cas, tot el que sigui millorable nosaltres ho assumirem, perquè aquest és l'objectiu del pacte: plantejar mesures que es puguin anar validant.

Ara bé, cada vegada que intenta convertir alguna deficiència del pacte nacional en una desqualificació global del pacte, el que fa és desqualificar de manera global i inapel·lable totes les polítiques lingüístiques anteriors a l'actual, simplement perquè totes van tenir un abast inferior a les del pacte nacional per la llengua. I llavors, fixi's quina paradoxa: d'una banda, vostè nega qualsevol validesa a les tasques de política lingüística, no del pacte, sinó també dels seus antecessors, inclosos els realitzats pel seu propi partit, perquè objectivament eren menys ambiciosos que el pacte, i d'altra banda, jo em veig obligat a reivindicar que la majoria dels meus antecessors, de partits i de governs diferents, van desplegar mesures valuoses. I aquestes mesures valuoses han estat una base sobre la qual hem edificat el pacte.

Deixi'm que li plantegi una segona reflexió: cal avaluar el pacte en el context real de Catalunya. La seva esmena a la totalitat, no ja del pacte, sinó de la política lingüística de tot el país parteix d'una premissa errònia, que és la negació de la complexitat de la situació sociolingüística, una complexitat que potser vostè ignora, perquè vostè, com va dir fa dos anys, deia que era nouvinguda a la política, però que en tot cas els seus companys de partit coneixen perfectament, perquè, tot i que han ocupat la direcció de la política lingüística del país durant la major part de la història, no han fet les coses que vostè ara reivindica. Crec que amb un exemple en tindrè prou. Miri, sap què deia ara fa dos anys la consellera Vilallonga al seu article «Li desitjo sort al nou

conseller de Llengua»? I ho deia sobre la Comissió Tècnica de Política Lingüística, que en aquell moment era el màxim òrgan de coordinació entre departaments. Doncs ella deia: «La seva efectivitat era mínima, bàsicament diria que perquè quasi cap departament hi creia.» Les institucions tenen inèrcies i som on som per les inèrcies de molts anys.

Una tercera reflexió. Miri, l'objectiu del pacte nacional per la llengua, l'objectiu essencial, i està marcat, és guanyar parlants. Totes aquestes reflexions van lligades a aquest objectiu final. El nostre objectiu prioritari si volem sortir de la via de la minorització és aconseguir sumar parlants i per fer-ho hem de ser capaços de bastir ponts, de construir majories socials àmplies, de guanyar partidaris i de desmobilitzar els adversaris. I crec honestament que amb la seva actitud de negar qualsevol validesa a les actuacions dels altres no avancem en aquesta línia, ans al contrari, pitjor encara, perquè, com vostè sap, a Catalunya i en aquesta mateixa cambra, hi ha sectors i hi ha grups que, de manera més o menys desacomplexada, pretenen arraconar el català, fragmentar-lo i fer-lo desaparèixer. I aquests sectors es congratulen cada vegada que constaten les dificultats de coordinació entre el catalanisme lingüístic.

El pacte, en tot cas, és útil, està servint per transformar, està servint per modificar la direcció de diverses de les tendències que teníem. Li esmentaré algunes de les qüestions que vostè ha posat damunt de la taula. Per exemple, quan fa referència a l'Oficina d'Igualtat de Tracte i No-discriminació és evident que aquesta oficina té una responsabilitat a l'hora de parlar de les discriminacions lingüístiques. És que només faltaria que no la tinguéssim en compte, perquè les responsabilitats de garantir els drets lingüístics estan distribuïts entre diferents departaments. N'hi ha algunes que són de Salut, n'hi ha unes altres que són d'Igualtat, n'hi ha unes altres que són de Consum. És que només faltaria que no hi fos.

Una altra qüestió: crec que té malentès què significa un curs A1. Un curs A1 no s'adreça a les persones estrictament no alfabetitzades; s'adreça a persones que tenen una distància de coneixement de llengua, que pot ser per... Miri, a l'Escola Oficial d'Idiomes els cursos es comencen per un curs A1. Per tant, és aquí on es comença l'aprenentatge de la llengua.

Què passa? Que una part significativa de les persones que rebem ara mateix són castellanoparlants, aquestes persones castellanoparlants ja tenen..., per proximitat lingüística, poden fer un A1 exprés i passar ràpidament a un nivell d'A2. Aquesta és la manera d'organitzar-se del consorci.

Per favor, quan em diu que les mesures del Termcat... –perdó–, que l'actuació del Termcat es distribueix en diferents àmbits..., és evident; és evident que al Termcat de vegades treballen en salut, de vegades treballen en esports, de vegades treballen en altres àmbits. I, per tant, si fem una mesura d'esports és d'esports; si és de salut, és de salut.

En tot cas –ho repeteixo–, la primera avaluació que hem fet del pacte nacional per la llengua el que ens mostra del primer any de funcionament, el que ens mostra és que és un instrument que està permetent transformar dinàmiques que teníem i que és un instrument millorable, com qualsevol altra obra humana. Estarem encantats que vostès ens facin les seves avaluacions, les revisarem i, en tot cas, si vol –i com sempre, li torno a oferir la mà estesa–, vinguin i parlem del pacte.

Gràcies.

El president

Per fer la rèplica, té la paraula la diputada senyora Carme Renedo i Puig.

Carme Renedo i Puig

Com que vostè no escolta, conseller, parlaré a qui em vulgui escoltar i només li contestaré dues coses. Una, el que he dit de l'A1 ho he tret literalment d'una transcripció d'una comissió, i són paraules seves. Per tant, no em digui que m'invento nivells. (*Aplaudiments.*) I dues, hi han moltes coses que ha dit que si se les apliqués a si mateix, hi sortiríem tots guanyant.

Faré com vostè, acabaré d'explicar com veig jo el balanç i el pacte. I ara explicaré les mesures de color verd, les que se suposa que són fantàstiques. Però que ningú no s'emocioni, perquè no són mesures que apuntin bé a un objectiu i que es portin a terme amb diligència i exigència; no, són mesures que únicament el que fan és que lliga el que es proposen amb el que diu que han fet. Per exemple, la 15.1. Vetllar perquè es compleixin les quotes. Després diu que perquè no dèiem coses, però

aquesta mesura, per exemple, jo ingènua com soc, vaig interpretar amb aquest redactat tan críptic que es referia al vint-i-cinc per cent de música en català de les emissores, però no: es refereix a les quotes de llengua a les plataformes, a les miserables quotes que van pactar PP i PSOE. No cal que busquem a VOX i el PP, el PSOE també posa molta cullerada en temes lingüístics. Són percentatges tan baixos –tan baixos– que sempre es compleixen. I en el cas que físicament és impossible..., que no es complissin, el CAC no podria fer absolutament res. Per tant, aquesta mesura no millora en res la situació de la llengua.

El que sí que hi podria ajudar, conseller, si volgués prendre'n nota, és la modificació de la Llei espanyola 13/2022, per apujar precisament el percentatge d'aquestes quotes, tal com vam batallar en el seu moment Junts i Esquerra Republicana. Per què no proposa modificar la llei ara que a Madrid i Barcelona hi ha el mateix partit? O ara que tenim aquest Estat que és el més propici, segons vostè? Per què no exigeixen que almenys compleixin aquesta llei i apliquin l'addicional cinquena i ens arribin fons estatals per al doblatge i apliquin les mesures proteccionistes que no s'han desenvolupat mai?

Una altra mesura de color verd: impulsar la introducció de clàusules lingüístiques en la contractació pública dels ens locals. «Impulsar» en el pacte no vol dir «esperonar i engrescar»; «impulsar» en el pacte vol dir «copiar i enganxar»: copiar un model de clàusules i enganxar-les en una guia per a l'elaboració dels plans locals d'impuls al català. Un esforç titànic. Hauria de ser groga la mesura, perquè no hi veig cap intenció de vetllar pel compliment.

Vermell, groc o verd, tant és, no hi ha ambició. I si n'hi hagués, la manca de pulcritud diluiria la mesura. Quin missatge adreça a la ciutadania i a entitats que estimen i treballen per la llengua, conseller? No s'adona que els anirà perdent si continua amb la política d'aparador, amb la seva arrogància habitual i amb l'autobombo? Surti de la torre d'ivori on s'ha instal·lat i redreci el rumb. Queden dos anys de legislatura i vostè només pot fer dues coses: rellegir i estudiar de nou amb calma la diagnosi que inclou el pacte i posar nom als obstacles que impedeixen que els catalans visquem en català a casa nostra. Gosi denunciar la situació, gosi identificar les mesures que poden ser motor de canvi. Deixi de justificar el que no és justificable, deixi de complir

maldestrament amb l'expedient, deixi d'excusar les actituds lingüicides d'alguns dels seus companys de gabinet o del Govern de l'Estat. Faci un pacte per la llengua de debò, seriós, creïble. Toqui el moll de l'os amb honradesa política i honradesa intel·lectual mentre no arribem a l'únic escenari que ens facilitarà totes les eines per a la llengua, el progrés i el benestar dels catalans, la independència de Catalunya, el que vam votar i guanyar l'1 d'octubre de 2017.

L'alternativa, quina és? Pot continuar com fins ara: xerrameca, cursos, xerrameca, xerrameca, cursos, bla-bla, xerrameca... Els seguiran convidant a passejar pel país, no pateixi, que sempre hi haurà borinots enlluernats per la llum precària del poder regional.

Recorda qui va dir: «No som ingenus ni conformistes, la llengua requereix que actuem sense demores, amb ambició i amb realisme»? Recorda aquesta frase del molt honorable president Salvador Illa a l'acte de presentació del pacte per la llengua? Recorda sentir dir com rebutjava actituds conformistes i ingènues? Recorda sentir-li dir la necessitat d'anar de pressa, amb ambició i realisme? Ho recorda, conseller? Jo tampoc. Van ser les paraules, les frases que el president Illa va treure del discurs que duia escrit. (*Aplaudiments.*) El president les va ratllar, eliminar, les va fer desaparèixer: per exagerades?, per no sobreactuar?, perquè no se les creia?, per no passar-se de marrada? Potser va mirar-se el pacte i va copsar tot d'una per on anaven els trets.

Moltes gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula el conseller de Política Lingüística.

El conseller de Política Lingüística (Francesc Xavier Vila Moreno)

Diputada, seré breu. La seva esmena a la totalitat de totes les polítiques lingüístiques que s'han fet en aquest país al llarg dels últims quaranta anys ens mostra justament el camí pel qual no hem aconseguit gaires coses. Quan parla de «borinots enlluernats per xerrameca», crec, francament, que ser un borinot enlluernat per la xerrameca és no afrontar els problemes, de forma que es puguin resoldre de forma creïble, no buscar el pacte amb ningú, sinó tancar-se clarament en la seva torre d'ivori i prescindint de l'experiència dels seus companys, que sí que han hagut de picar pedra,

que sí que han hagut de resoldre els problemes, que no es resolen a caseta, no es resolen tancats a dins del seu partit. Es resolen pactant amb els altres partits, pactant amb la societat i aconseguint que un gruix creixent de població vulgui sumar-se al català. *(Aplaudiments.)*

Queda clar que aquesta no és la manera com vostè creu que s'ha de fer la política lingüística. Vostè té tota la veritat, té tota la raó, té tot el coneixement i l'única cosa que creu que ha de fer és anunciar-la, ni tan sols pactar-la, ni tan sols discutir-la, ni tan sols posar-se d'acord amb els altres. Crec, francament, que d'aquesta manera no guanyarem els parlants que necessitem.

Gràcies.

El president

El novè punt de l'ordre del dia és la declaració del Parlament de Catalunya sobre el norantè aniversari de l'Olimpíada Popular de Barcelona.

Declaració del Parlament de Catalunya sobre el norantè aniversari de l'Olimpíada Popular de Barcelona

401-00077/15

Abans de suspendre la sessió plenària, llegirem tot seguit aquesta declaració sobre el norantè aniversari de l'olimpíada adoptada per la Junta de Portaveus el passat 14 de juliol.

Té la paraula l'honorable senyor Juli Fernàndez Olivares, diputat i secretari segon de la Mesa del Parlament, per fer la lectura d'aquesta declaració.

El secretari segon

«Declaració del Parlament de Catalunya sobre el norantè aniversari de l'Olimpíada Popular de Barcelona.

»Aquest juliol es compleixen noranta anys de la frustrada Olimpíada Popular de Barcelona, un esdeveniment esportiu i cultural impulsat per organitzacions catalanistes, republicanes, antifeixistes i d'esquerra com a alternativa als Jocs Olímpics de Berlín de l'Alemanya nazi. L'Olimpíada Popular, que tenia per objectiu promoure la pau, la igualtat i la solidaritat entre pobles, s'havia de dur a terme del 19

al 26 de juliol de 1936 a Barcelona, però el cop militar feixista del 18 de juliol va impedir-ne la celebració.

»El projecte, impulsat pel Comitè Pro Esport Popular, havia rebut el suport decidit de la Generalitat de Catalunya, de la resta d'institucions republicanes, de partits d'esquerra, de sindicats i d'entitats socials i esportives. El president Companys n'assumí la presidència d'honor i Ventura Gassol, llavors conseller de Cultura, exercí com a comissari responsable dels jocs.

»Hi acudiren prop de sis mil atletes agrupats en vint-i-tres delegacions, entre les quals destacaven les dels Estats Units, França, Suïssa, Noruega, Bèlgica, Anglaterra, Palestina, Euskadi, Galícia, Catalunya i fins i tot una representació d'atletes jueus emigrats.

»L'alçament feixista que va donar pas al tràgic enfrontament de la Guerra Civil va impedir la celebració d'aquella iniciativa, que durant dècades va ser esborrada de la memòria històrica del país.

»El recordatori d'aquells jocs que promovien un esport popular amb la participació de les dones, que rebutjava el racisme i que vinculava l'esport a la cultura i als valors universals, pren una importància especial en el moment actual, en què la memòria, la cultura i l'esport han de tenir un paper clau per fer front a l'ascens de l'extrema dreta, el racisme, la xenofòbia, el bel·licisme i els atacs als drets més bàsics.

»Amb la voluntat d'organitzar la commemoració d'aquells jocs populars antifeixistes, diferents fundacions, entitats memorialistes, organitzacions sindicals, clubs, federacions i consells esportius i associacions culturals han format la Comissió del Norantè Aniversari de l'Olimpíada Popular de 1936.

»Per tot això, el Parlament de Catalunya reivindica l'Olimpíada Popular del 1936 com a part imprescindible de la memòria democràtica de Catalunya; expressa el seu reconeixement als promotors, organitzadors i participants de l'Olimpíada Popular del 1936 per llur compromís democràtic i pel significat històric d'aquella iniciativa; manifesta que Catalunya avui comparteix com a país els valors que van inspirar l'Olimpíada Popular: fraternitat, pacifisme, feminisme, antiracisme i compromís democràtic, amb l'anhel d'assolir per mitjà de l'esport una societat millor, més lliure,

més justa i més compromesa amb la pau i la cohesió social; demana al Govern que, en coordinació amb la Comissió del Norantè Aniversari de l'Olimpíada Popular de 1936 i l'Ajuntament de Barcelona, organitzi una programació completa d'actes esportius, culturals i de memòria, amb l'objectiu de difondre i reivindicar la vigència dels valors de l'Olimpíada Popular; encoratja la ciutadania de Catalunya a participar en aquesta commemoració històrica.

»Palau del Parlament, 22 de juliol de 2026.»

(Aplaudiments.)

El president

Se suspèn la sessió, que reprendrem a tres quarts de quatre de la tarda.

La sessió se suspèn a les dues del migdia i tretze minuts.